

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ณัฐสิรี เตชาติวงศ์ ณ อยู่ธยา

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษาดุซฎับัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษาดุขฎิบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อ
เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น"

ของ ณิชฐิรี เตชาติวงศ์ ณ อยุธยา

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา สุวรรณศรี)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วาริรัตน์ แก้วอุไร)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อังรังโสติสกุล)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี)

อนุมัติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กรองกาญจน์ ชูทิพย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมน เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ผู้วิจัย	ณัฐสิรี เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
ประธานที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.วาริรัตน์ แก้วอุไร
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ กศ.ด. หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	รูปแบบการจัดการเรียนรู้, ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม, ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ 3) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

การดำเนินการวิจัยเชิงพัฒนามี 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขึ้นสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และทดลองนำร่องเพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน 2) ขึ้นศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจี้วิทยาคม จำนวน 23 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง และ 3) ขึ้นศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจี้วิทยาคม จำนวน 23

คน ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แล้ว

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และ การวัดและประเมินผล โดยโครงสร้างของรูปแบบเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) และขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) ซึ่งผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .5234

2. ผลการทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า

2.1 หลังเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

3. ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

Title	THE DEVELOPMENT OF A LEARNING MANAGEMENT MODEL BASED ON SOCIOCULTURAL THEORY TO ENHANCE ENGLISH COMMUNICATIVE SKILLS FOR LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS
Author	Natsiree Dechatiwong na ayutthaya
Advisor	Associate Professor Wareerat Kaewurai, Ph.D.
Academic Paper	Ed.D. Dissertation in Curriculum and Instruction - (Type 2.1), Naresuan University, 2022
Keywords	Learning Management Model, Sociocultural Theory, English Communicative Skills

ABSTRACT

This research was 1) to construct a learning management model and study its qualities 2) to implement a learning management and study its results; and 3) study students' satisfaction toward the learning management model.

This research consisted of 3 steps of research and development processes: 1) constructing a learning management model which was evaluated by 5 experts and studying its quality by implementing it to a pilot group of 35 Mattayom 3 students to study an effective index; 2) implementing the learning management model with 23 Mattayom 3 students of Wangngiuwittayakom School by specific sample; and 3) study students' satisfaction toward the learning management model.

The research results were as follows:

1. The learning management model consisted of principles, goals, contents, instructional processes, and measurements and evaluations. The learning management model consisted of 4 components; 1) Presentation 2) Interaction 3) Scaffolding and 4) Production. The experts agreed to the quality of the learning management model at high level. The effective index of the learning management

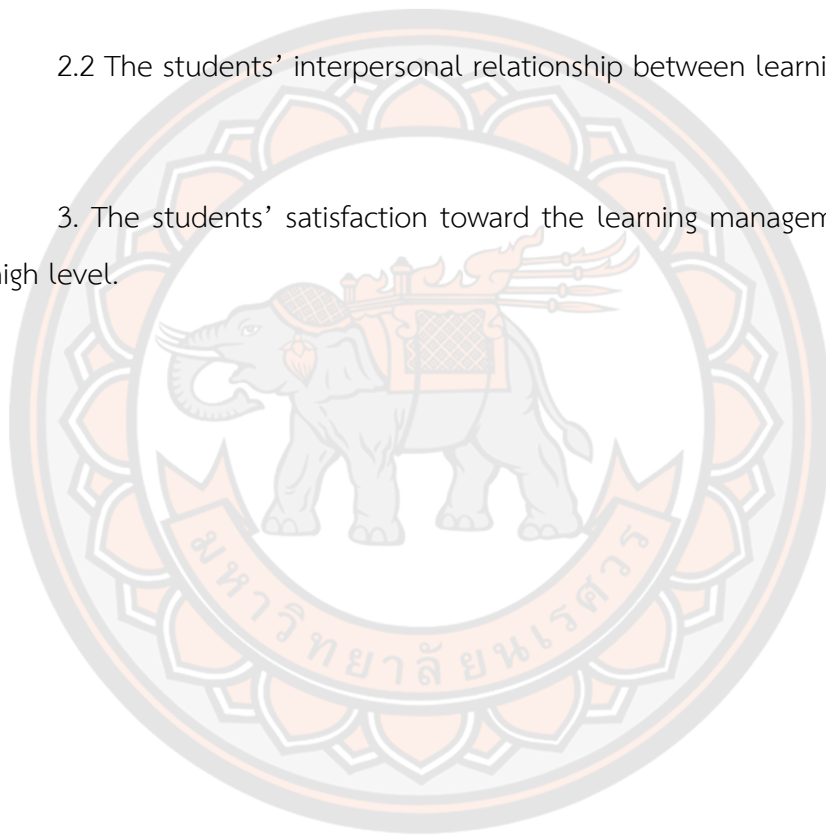
model was .5234.

2. When the learning management model was implemented, it was found that:

2.1 The students' communicative skills after learning through the learning management model was higher than before learning at the .01 level of statistical significance.

2.2 The students' interpersonal relationship between learning was at a high level.

3. The students' satisfaction toward the learning management model was at a high level.

ประกาศขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ดร.วาริรัตน์ แก้วอุไร ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าของท่านมาเป็นที่ปรึกษา แก้ไข และให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปอย่างสมบูรณ์

ขอขอบคุณกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะเพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนวังจี้วิทยาคม ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก และขอบคุณเพื่อนร่วมงานทุกๆท่านที่คอยช่วยเหลือตลอดเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาปริญญาเอก และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและตอบแบบสอบถาม

ณัฐสิริ เตชาติวงศ์ ณ อยุธยา

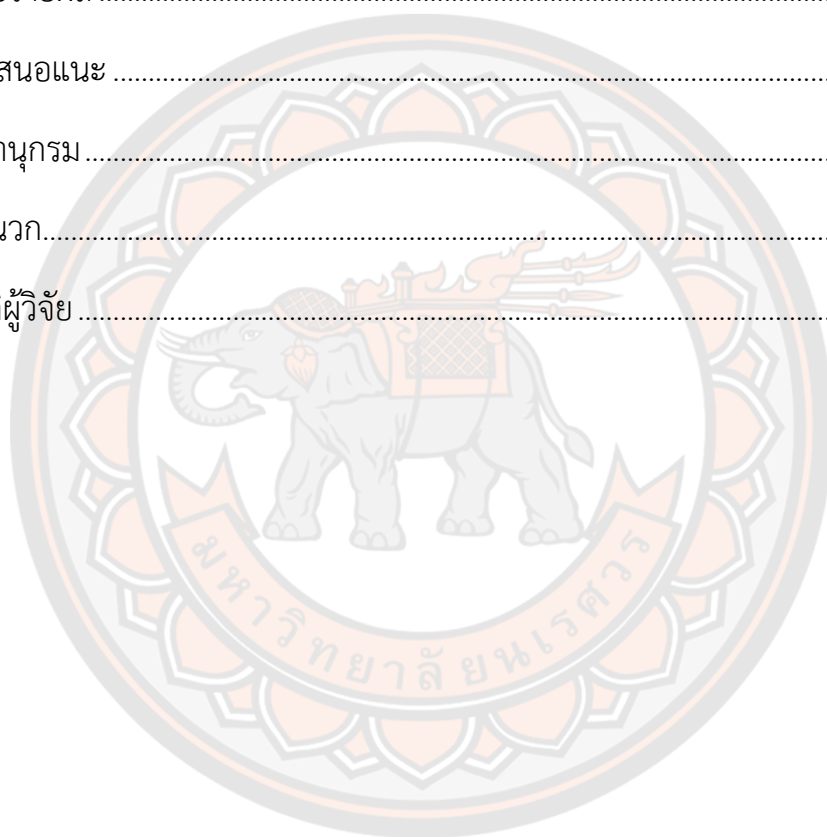

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
ประกาศคุณูปการ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	๗
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	6
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของงานวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
สมมุติฐานของการวิจัย.....	14
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	17
ทฤษฎีวิวัฒนาการเชิงสังคม (Sociocultural Theory).....	35
แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	44

การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้	57
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ	64
ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ	90
ความพึงพอใจ	97
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	101
กรอบแนวคิดการวิจัย	109
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	110
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนว ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	110
ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิง สังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น	118
ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	128
บทที่ 4 ผลการวิจัย	131
ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนว ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	131
ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรม เชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น	141

<p>ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.....</p>	144
<p>บทที่ 5 บทสรุป.....</p>	147
<p>สรุปผลการวิจัย.....</p>	147
<p>อภิปรายผล</p>	148
<p>ข้อเสนอแนะ</p>	153
<p>บรรณานุกรม.....</p>	154
<p>ภาคผนวก.....</p>	162
<p>ประวัติผู้วิจัย.....</p>	320

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	20
ตาราง 2 แสดงเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป.....	28
ตาราง 3 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในระดับ A2 ด้านการฟัง	32
ตาราง 4 แสดงการสังเคราะห์องค์ประกอบของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม	41
ตาราง 5 แสดงการสรุปองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	59
ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กับกรอบมาตรฐานสากล CEFR ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	67
ตาราง 7 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด	88
ตาราง 8 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน	89
ตาราง 9 แสดงการสรุปองค์ประกอบของสัมพันธภาพ.....	95
ตาราง 10 แสดงการวิเคราะห์แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ	120
ตาราง 11 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ).....	124
ตาราง 12 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (อัตนัย).....	125
ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	134
ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	137

ตาราง 15 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	140
ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและ หลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	141
ตาราง 17 แสดงผลการศึกษาทักษะการสร้างสรรค์ภาพระหว่างการเรียนโดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	142
ตาราง 18 แสดงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎี วัฒนธรรมเชิงสังคม	144
ตาราง 19 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การ ฟัง)	242
ตาราง 20 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูด)	244
ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การอ่าน)	244
ตาราง 22 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การ เขียน)	246
ตาราง 23 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามทักษะการสร้าง สัมพันธ์ภาพ	247
ตาราง 24 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ	248
ตาราง 25 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	249
ตาราง 26 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้	251
ตาราง 27 แสดงผลการคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	253
ตาราง 28 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง ก่อน-หลัง เรียน t-test	254

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ก่อน-หลัง เรียน t-test.....	255
ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อน-หลัง เรียน t-test.....	255
ตาราง 31 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อน-หลัง เรียน t-test.....	256

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	109
ภาพ 2 รายละเอียดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบ	113

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

สภาพโลกาภิวัตน์ได้เชื่อมทุกประเทศให้กลายเป็นสมาคมโลก ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจที่เปิดเสรีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศหลากหลายภาษา เช่น ภาษา อังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นที่ยอมรับและใช้เป็นภาษากลางของโลกสำหรับการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศเพื่อดำเนินกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษาการทำงาน การลงทุน การท่องเที่ยวและการ ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังเป็นภาษาที่ใช้ในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศอีกด้วย (ณภัทร วุฒิวงศา, 2557, น. 89) ประกอบกับภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่คนต่างชาติต่างภาษานิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างกันมากที่สุด จนภาษาอังกฤษถูกนิยามว่าเป็นภาษานานาชาติ (International language) หรือภาษาสากล (Global language) ประเทศต่าง ๆ กว่า 50 ประเทศทั่วโลกได้ประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาสำหรับติดต่อเฉพาะกับชาติที่เป็นเจ้าของภาษา แต่เป็นภาษาที่นำมาใช้สื่อสารกับคนทั่วโลก

ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในระดับการศึกษาพื้นฐาน และเป็นวิชาพื้นฐานในระดับอุดมศึกษา ดังนั้น แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548, น. 19) ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552 -2561) โดยมีวิสัยทัศน์ให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพภายในปี 2561 และนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและใช้ในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อที่จะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ คือ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และทักษะชีวิต โดยเฉพาะความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มุ่งให้นักเรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ใน

ชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม นอกจากนี้ ยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4)

ประกอบกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ปี พ.ศ. 2558 ได้ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การยกระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน คือ เป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษา นอกเหนือจากภารกิจในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดแล้ว กระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆระดับเพื่อยกระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นและเต็มตามศักยภาพของผู้เรียน โดยการจัดให้มีโครงการ ห้องเรียนและรายวิชาที่เน้นการจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น อย่างเข้มข้น เพื่อสนองต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ชุมชนและสังคม อันจะนำไปสู่การสร้างประชากรให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การศึกษาต่อระดับสูงและการทำงาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557, น. 13) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กล่าวว่า ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ โดยกำหนดเป้าหมายว่า ให้ผู้เรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบกับกรอบ CEFR ต้องอยู่ในระดับ A2 กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่มักจะพบเจอบ่อย ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ครอบครัว การซื้อสินค้า การเดินทาง ฯลฯ ได้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

แม้เด็กไทยจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ตาม ปัญหาสำคัญที่พบคือ เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ และไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) ผลการประเมินการสอบวัดคุณภาพระดับชาติ O-NET

(Ordinary National Educational Test) ปีการศึกษา 2561 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเน้น การวิเคราะห์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผลคะแนนพบว่า รายวิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ 29.45 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยผล การสอบของนักเรียนในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.10 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าระดับประเทศ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562, น. 2) จากผลการสอบ ดังกล่าว บ่งชี้ว่า ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีคะแนน ต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งส่งผลให้เห็นถึงความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุไว้ว่า ควรมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องหาวิธีหรือกระบวนการจัดการ เรียนรู้ให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษา เพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 210) อย่างไรก็ตาม จากอดีตที่ผ่านมาพบว่า ประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาส ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้มั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวว่าจะพูดผิดและไม่ถูกหลักไวยากรณ์ (อริสรา ธนาปกิจ, 2555)

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุดม นวน, สนใจ ไชยบุญเรือง, และกุหลาบ ปุริสาร (2560) ที่ทำการศึกษานวทางการพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โรงเรียนสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่ 25 พบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อ พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการฟัง นักเรียนไม่ค่อยได้เอาใจใส่กับภาษาอังกฤษที่ได้ยินหรือได้ฟัง ด้านการพูด นักเรียนไม่ค่อยมีการถามและตอบคำถามไม่ตรงกับกระบวนการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ครูไม่ค่อยได้เน้นการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการเขียน ครูไม่ค่อยได้ฝึกสอนให้นักเรียนเขียนจากประโยคสั้น ๆ ไปหาประโยคยาวหรือการเขียน เล่าเรื่องสั้น ๆ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อับดุลรอพา สาแล, ดุษฎี รุ่งรัตนกุล, วาริรัตน์ แก้วอุไร, และอมรรัตน์ วัฒนาร (2559) ที่ทำการศึกษาปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถแบ่งออกเป็น 4 ทักษะย่อย คือ 1) ทักษะการฟัง นักเรียน ฟังบทสนทนาไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ฟังสำเนียงการออกเสียง (Accent) ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนไม่ เหมือนกันซึ่งหลากหลายมาก วิธีแก้ปัญหาคือ ให้นักเรียนท่องคำศัพท์เพื่อให้คุ้นเคยกับการออกเสียง คำศัพท์ หากดูภาพยนตร์ VCD เจ้าของภาษาต้องให้นักเรียนดูซ้ำหลาย ๆ ครั้ง นอกจากนี้ให้นักเรียนดู คำถามในแบบฝึกหัดก่อนการฟัง เพื่อช่วยให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่ายขึ้น จัดกิจกรรมที่นักเรียนได้ฟัง สำเนียงเจ้าของภาษา เช่น นำสุนทรพจน์ของผู้นำและผู้มีชื่อเสียงที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่าง ชัดเจนให้นักเรียนฟังบ่อย ๆ ครูชาวต่างชาติแนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเบื้องต้น และ ตอบคำถามจากเรื่องที่น่าสนใจ 2) ทักษะการพูด นักเรียนไม่ทราบจะเริ่มต้นพูดอะไร อย่างไร ครูจึงใช้

คำถามที่ขึ้นต้นด้วย What, Where, When, Why, และ How กระตุ้นความรู้เดิมและกระตุ้นให้นักเรียนพูด นักเรียนคิดคำศัพท์ไม่ออกจึงแนะนำให้นักเรียนจดคำพูดหรือคำถามเตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการสนทนาในแต่ละเรื่อง และนักเรียนออกเสียง (Accent) ที่ถูกต้องไม่ได้ ครูส่งเสริมนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษคล่อง และนักเรียนโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศ พูดทักทายกับครูและเพื่อนนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ 3) ทักษะการอ่าน นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก อ่านแล้วไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ อ่านจับประเด็นไม่ได้ อ่านเชิงวิเคราะห์ไม่ได้ ครูแนะนำให้ไปปรึกษากับเพื่อนที่เก่งกว่าหรือไปฝึกกับครู ครูจะสอนการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะนี้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน ครูใช้บทอ่านตามหนังสือเรียนเป็นส่วนใหญ่ และใช้บทอ่านที่มีเนื้อหาเป็นปริศนาไทยและท้องถิ่นบ้างตามเทศกาลต่าง ๆ การท่องคำศัพท์ช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์และส่งเสริมทักษะในการอ่านเรื่องให้เข้าใจมากขึ้น 4) ทักษะการเขียน นักเรียนเขียนผิด ไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่ถูก เขียนวกไปวนมาไม่สื่อความหมาย และเขียนสรุปความไม่ได้ ครูแนะนำไปทบทวนไวยากรณ์และฝึกเขียนบ่อย ๆ จากประโยคสั้น ๆ ไปยังประโยคซับซ้อน และตามด้วยเขียนเป็นย่อหน้า แล้วเขียนสรุปความ และแลกเปลี่ยนตรวจสอบกับเพื่อนดูก่อนที่จะส่งครู

ประกอบกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ Stevens (1987, pp. 170-172) กล่าวว่า การที่นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นผลมาจากความไม่เข้าใจวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่วัฒนธรรมเดิมของผู้เรียนไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนมาก่อน ในวัฒนธรรมของผู้เรียนไม่มีการให้ความเคารพหรือยอมรับต่อการให้เหตุผลผ่านทางภาษา เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ การที่ผู้เรียนมองว่าคตินิยมมีความสำคัญมากกว่าข้อเท็จจริง หรือเมื่อพฤติกรรมส่วนบุคคลเข้ามามีบทบาทในการเรียนภาษา เช่น ในการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมนั้น ทุกสังคมก็จะมีกฎหรือบรรทัดฐานที่เป็นแบบฉบับของตนเกี่ยวกับระดับความดังของเสียง การสบตา การแสดงออกทางสหน้า และกิริยาท่าทาง เป็นต้น อีกทั้งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเกิดผลดีหากครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในการออกแบบและการวางแผนการสอนในแต่ละระดับไม่ว่าจะเป็น การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งองค์ประกอบแรกคือ การพัฒนาทางด้านคำศัพท์ เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการเรียกสิ่งของ อากัปกริยา องค์ประกอบที่สองคือ การพัฒนาทักษะการพูดที่ถูกต้อง กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ (linguistic knowledge) ซึ่งประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) แบ่งตามเป้าหมายในการใช้ภาษาที่สามารถแบ่งโดยคร่าวออกเป็น 2 วัตถุประสงค์ คือ 1) ภาษาเพื่อการดำเนินการ (transactional function) คือภาษาเพื่อใช้ถ่ายโอนข้อมูลเพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง และ 2) ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal function) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นซึ่งรวมถึง ความรู้

เกี่ยวกับด้านวัฒนธรรมและบริบททางสังคมความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลในแต่ละระดับทางสังคมคุณค่าทางสังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับด้านภาษาศาสตร์ (Brown, 2007; Burns, & Joyce, 1997)

นอกเหนือจากนั้น Thornberry (2011) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สาม คือพัฒนาการทางการสื่อสารในรูปแบบที่เป็นประโยคและกฎเกณฑ์การใช้ภาษาซึ่งเรียกว่าพัฒนาการเกี่ยวกับการสร้างประโยค องค์ประกอบที่สี่ หมายถึงการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่เด็กต้องการจะสื่อสาร และองค์ประกอบสุดท้าย คือทักษะในการสื่อสารกลุ่ม กล่าวคือ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีกับผู้อื่น ผู้เรียนเกิดจะแรงจูงใจในการสื่อสารเป็นอย่างดีและเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ สามารถสร้างบริบทหรือเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ กิจกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งสัมพันธ์ภาพดังกล่าวจะสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสได้ทดลองใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาในสถานการณ์จริงอีกทั้งเป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอีกด้วย

การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานสากล ที่เน้นทักษะการสื่อสาร คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือ การใช้ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เชื่อว่า วัฒนธรรมมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้ (Vygotsky, 1978) โดยแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม กล่าวว่า การเรียนรู้และพัฒนาการของมนุษย์เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นลำดับแรกแล้วผ่านกระบวนการทางจิตใจเป็นความเข้าใจในตนเอง ในที่สุด โดยมีรอยต่อพัฒนาการเป็นพื้นที่แสดงช่วงห่างระหว่างความสามารถที่เป็นจริงของแต่ละบุคคลและความสามารถที่เป็นไปได้ของบุคคลหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่าโดยใช้เครื่องมือ เช่น ภาษาเป็นสื่อกลาง (Vygotsky, 1978, pp. 79-91) นอกจากนี้ไวโกตสกีจะเน้นไปที่การที่มีบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญกว่าอาสาที่จะมีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์การเรียนรู้โดยให้การดูแลเอาใจใส่และปรับปรุงผู้เรียนที่เริ่มฝึกหัด การจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้ความเข้าใจในการแก้ปัญหา ซึ่งไวโกตสกีเปรียบเทียบกับเป็น “นั่งร้าน (Scaffold)” ซึ่งในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ หมายถึง “การเสริมต่อการเรียนรู้” ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชินะพัฒน์ ชื่นแด่ชุ่ม (2542) ที่มีผลการวิจัยในประเด็นของการนำแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวก็อตสกี คือ การให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในการจัดการเรียนการสอน ครูกับนักเรียนช่วยกันทำชิ้นงานให้ประสบผลสำเร็จจากการวางแผนในการทำชิ้นงานร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน รวมถึง ครูแสดงบทบาท Scaffolding โดยการแนะนำให้นักเรียนเข้าใจลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน สามารถกำหนดเรื่องที่จะเรียนทั้งหมดได้ด้วยตนเอง และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ จากการพยายามรับความรู้จากครู เป็นการพยายามหาความรู้ร่วมกับกลุ่ม ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา รวมถึงทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ทักษะการฟังและพูดในการปรึกษาหารือกันและขอคำปรึกษากับครู ใช้ทักษะการอ่านในการอ่านหนังสือเรียน และคู่มือการเรียนที่ครูจัดเตรียมไว้ แล้วยังต้องใช้ทักษะการเขียนในการเขียนสรุปผลการศึกษาทุกครั้ง ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ผสมผสานกันเพื่อสร้างผลงานของกลุ่มขึ้นมา ซึ่งทำให้ได้ผลงานที่แสดงมากกว่าทักษะทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำถามในการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีลักษณะอย่างไร มีองค์ประกอบอะไรบ้าง และมีคุณภาพหรือไม่
2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จะช่วยส่งเสริมทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพได้หรือไม่ อย่างไร

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 1.1 เพื่อสร้างและประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 - 1.2 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม โดยศึกษาผลการใช้ ดังต่อไปนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
 - 2.2 เพื่อศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบฯ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีคุณภาพ
2. โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานที่เป็นสากล (CEFR)

ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีขอบเขตการวิจัยตามขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตด้านเนื้อหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เกี่ยวกับการรับสาร (การฟังและการอ่าน) และการส่งสาร (การพูดและการเขียน) โดยสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (The Common European Framework of Reference for Languages) ในระดับ A2 โดยเน้นบทสนทนาเกี่ยวกับการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้อยู่จริงในสังคม

ด้านการฟัง ได้แก่ ข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน อาหาร และงานอดิเรก บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ บทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ บทสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวันได้ หัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็นต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ ประกาศต่าง ๆ การรายงานสภาพอากาศ

ด้านการอ่าน ได้แก่ บทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย ข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา รายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง คำแนะนำและขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ เรื่องในชีวิตประจำวันที่มีสื่อประกอบ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บ โปสการ์ด หรือจดหมายสั้น ๆ

ด้านการพูด ได้แก่ สถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง การถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง อาหาร ความชอบและไม่ชอบ การอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น การถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง การสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว การใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก การบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต การบรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง การบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง การบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง การอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด การให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ดี

ด้านการเขียน ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก อาหาร การเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของ

ตนเอง การเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย การเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือโปสการ์ด

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ด้านหลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

2. ศึกษานำร่องและหาข้อดีประสิทธิผลในการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่สร้างขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดงเจริญพิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน ปีการศึกษา 2564

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ความเหมาะสม
2. ประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตด้านเนื้อหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เกี่ยวกับการรับสาร (การฟังและการอ่าน) และการส่งสาร (การพูดและการเขียน) โดยสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (The Common European Framework of Reference for Languages) ในระดับ A2 โดยเน้นบทบาทสนทนาเกี่ยวกับการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้อยู่จริงในสังคม

ด้านการฟัง ได้แก่ ข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน อาหาร และงานอดิเรก บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ บทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ บทสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวันได้ หัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็นต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ ประกาศต่าง ๆ การรายงานสภาพอากาศ

ด้านการอ่าน ได้แก่ บทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย ข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา รายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง คำแนะนำและขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ เรื่องในชีวิตประจำวันที่มีสื่อ

ประกอบ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมลล์ การสนทนาทางเว็บ ไปรษณีย์ หรือจดหมายสั้น ๆ

ด้านการพูด ได้แก่ สถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง การถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน เวลาว่าง อาหาร ความชอบและไม่ชอบ การอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น การถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง การสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว การใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก การบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต การบรรยายงานอดิเรกและความสนใจของตนเอง การบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง การบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง การอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด การให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ดี

ด้านการเขียน ได้แก่การเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก อาหาร การเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง การเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย การเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือไปรษณีย์ โดยทำการทดลอง จำนวน 2 หน่วย การเรียนรู้ คือ หน่วย Food and Drink และ Travelling จำนวน 16 ชั่วโมง

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ประชากร คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจี้วิทยาคม จำนวน 23 คน ปีการศึกษา 2564 โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรต้น คือ การเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจันทน์วิทยา จำนวน 23 คน ปีการศึกษา 2564 ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แล้ว

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความพึงพอใจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบที่นำหลักการของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม คือ การส่งเสริมการเรียนรู้ของมนุษย์อันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียน ครู และเพื่อน โดยมีภาษาเป็นสื่อกลางในขณะเดียวกันการเรียนรู้ก็ต้องอาศัยการร่วมมือ โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และบูรณาการการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเข้าไปในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยมีกิจกรรมการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1.1 ช้่นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1.1.1 ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เสนอเนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ

1.2 ช้่นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นฝึกแบบควบคุม (Controlled

Practice) ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึก ให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ

1.3 ชั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)

1.3.1 นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ รวมถึงเพื่อนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ โดยมีครูคอยตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.4 ชั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)

1.4.1 นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากชั้นนำเสนอเนื้อหาและชั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) มาฝึกใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบบการฝึกภาษาแบบอิสระ (Free Practice)

1.4.2 นักเรียนนำกิจกรรมที่ได้ฝึกออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนในรูปแบบของกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยฝึกทักษะภาษาตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ในระดับ A2

1.4.3 ครูสอบถามทักษะสัมพันธภาพของนักเรียน

2. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกถึงการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยผู้เรียนควรได้ระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR ที่อยู่ในระดับ A2 ประกอบด้วย

2.1 ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง การฟังข้อมูล บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจและสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องได้

2.2 ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง ความเข้าใจในบทความ โปสเตอร์ อีเมล จดหมายสั้น ๆ และบอกประเด็นสำคัญได้

2.3 ทักษะการพูด (Spoken Interaction and Spoken Production) หมายถึง สามารถเริ่มต้นการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อกิจธุระและการสนทนาทางโทรศัพท์ตามสถานการณ์ต่าง ๆ การบรรยายโต้แย้งและนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบตัวพร้อมให้เหตุผล และบอกได้ว่าตนเองไม่เข้าใจ (Strategies) รวมถึงสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการบอกแลกเปลี่ยนความคิดโดยใช้คำเชื่อม สามารถใช้วลีง่าย ๆ และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจอย่างสุภาพ (Language Quality)

2.4 ทักษะการเขียน (Written Interaction) หมายถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายงานข้อมูลและข้อโต้แย้งเกี่ยวกับตนเองและชีวิตประจำวัน และยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนและตรวจหาข้อผิดพลาดของงานเขียน (Strategies)

โดยสามารถวัดได้จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพ หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ตอบโต้ระหว่างบุคคล เพื่อทำความรู้จักกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรักใคร่ ความเข้าใจสันติต่อกัน อันจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันของบุคคล รวมทั้งสังคม ทำให้เกิดการปรับตัวทางสังคม ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เคารพในสิทธิผู้อื่น รู้จักการให้และการยอมรับ ฟังพาทซึ่งกันและกัน ประกอบด้วยพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ ดังนี้

3.1 สัมพันธภาพแบบเปิด เป็นการเปิดเผยความรู้สึก เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ซึ่งกันและกันอย่างเปิดเผยเพื่อความเข้าใจอันดี บุคคลจะรู้สึกสบายใจไม่ป้องกันตนเอง แต่จะเปิดเผยตนเอง และเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

3.2 การรู้จักและไว้วางใจกัน เมื่อบุคคลพอใจที่จะคบหาสมาคมกันแล้ว ก็ต้องทำความรู้จักกันต้องศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม หาโอกาสสนทนากันแล้ววิเคราะห์ดูว่า บุคคลนั้น ๆ มีทัศนคติหรือรสนิยมแบบเดียวกับตนหรือไม่ รวมถึงการเปิดเผยว่ารู้สึกอย่างไรต่อสิ่งที่ได้กระทำไป การตระหนักรู้ในตนเองได้แก่ รู้เข้าใจ และยอมรับในความรู้สึก ความคิดความสามารถ และการกระทำของตนเอง และบอกความคิดความรู้สึกของเราให้ผู้อื่นทราบ

3.3 เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น ยอมรับบุคคลอื่นโดยไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด ประเมินบุคคล เคารพในบุคคลอื่น รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีปัญหาหรือประสบภาวะวิกฤติ บุคคลจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทราบว่าผู้อื่นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อที่จะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และทราบว่าช่วยเหลือกันได้อย่างไร

3.4 การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง เป็นผู้ฟังที่ดีที่จะพยายามทำความเข้าใจโดยไม่ประเมินบุคคลอื่น แต่ให้ความสนใจในบุคคลอื่น จะช่วยให้บุคคลมีความใกล้ชิด และสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น

โดยวัดจากแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

4. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าสถิติแสดงถึงร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนกับคะแนนสอบหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งใช้เกณฑ์ในการตัดสินไม่ต่ำกว่า 0.50 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 50

5. ความเหมาะสม หมายถึง ความสมควรตามกรณี ความพอเหมาะพอสมกันตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย หลักการ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การวัดและ

การประเมินผล โดยทำการประเมินได้จากแบบประเมินความเหมาะสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม โดยวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผู้สอน องค์กรประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และสภาพแวดล้อม

ด้านกระบวนการ (Process) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือกระบวนการสอน

ด้านผลผลิต (Output) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้

โดยแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

สมมุติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 - 1.1 สาระสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
 - 1.5 การใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Sociocultural Theory)
 - 2.1 ความหมายของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
 - 2.2 องค์ประกอบสำคัญของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
 - 2.3 การใช้ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมในการจัดการเรียนรู้
3. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.4 หลักการและแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.5 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.6 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.7 การวัดและประเมินผล
4. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.1 ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 4.2 องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

- 4.3 แนวคิดในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- 4.4 การหาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
5. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ความหมายของการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 5.2 องค์ประกอบของการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 5.3 การจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 5.4 การวัดและประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
6. ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ
 - 6.1 ความหมายของการสร้างสัมพันธภาพ
 - 6.2 หลักพื้นฐานของการสร้างสัมพันธภาพ
 - 6.3 องค์ประกอบของสัมพันธภาพ
 - 6.4 การวัดการสร้างสัมพันธภาพ
7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 องค์ประกอบของความพึงพอใจ
 - 7.3 การวัดความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

1. สาระสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, 2551, น. 1-2)

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และ ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและ วัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิด โลกทัศน์ของตนเอง

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ นำไปใช้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบ

อาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรับรู้หัวข้อเรื่อง ในความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบายให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำถามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตาม บริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ แกนกลางที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ซึ่งในที่นี่ผู้วิจัย กล่าวถึงสาระที่ 1 มาตรฐานที่ 1.1 และมาตรฐานที่ 1.2 เท่านั้นที่นำไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการ จัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศสาระที่ 1 ภาษา เพื่อการสื่อสาร

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
มาตรฐาน ต 1.1	เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่าง มีเหตุผล	
ม.3	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และ คำอธิบายที่ฟังและอ่าน	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ในการ ประดิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่าง ๆ การใช้ อุปกรณ์ - Passive Voice ที่ใช้ในโครงสร้างประโยคง่าย ๆ เช่น is/are + past participle - คำสันธาน (conjunction) เช่น and/ but/ or/ before/ after/ because etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		- ตัวเชื่อม (connective words) เช่น First,... Second,...Third,... Fourth,... Next,... Then,... Finally,... etc.
	2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	- ข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ
ม.3	3. ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน	ประโยค ข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นวงคำศัพท์ สะสมประมาณ1,400-1,550 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ โดยใช้ Comparison of adjectives/ adverbs/ Contrast : but, although/ Quantity words เช่น many/ much/ a lot of/ lots of/ some/ any /a few/ few/ a little/ little etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	4. เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ	<p>การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน จากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ต</p> <p>คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่</p> <ul style="list-style-type: none"> - Yes/No Question - Wh-Question - Or-Question etc. <p>ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลและการยกตัวอย่าง เช่น I think.../ I feel.../ I believe.../ I agree/disagree.../ I don't believe.../ I have no idea...</p> <ul style="list-style-type: none"> - if clauses - so...that/such...that - คำสันธาน (conjunctions) and/ but/ or/ because/ so/ before/ after etc. - Infinitive pronouns :some/ any/ someone/ anyone/ everyone/ one/ ones etc. - Tenses : present simple/ present continuous/ present perfect/ past simple/ future tense etc. - Simple sentence/ Compound sentence/ Complex sentence

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	
ม.3	1. สนทนาและเขียนได้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การสนทนา/เขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคลใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน
	2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายอย่างเหมาะสม	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ที่มีขั้นตอน ชัดชัดเจน
ม.3	3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน
	5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียดัง ดีไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice./ Very nice./ Well done! Congratulations on... / I like...because.../ I love... because... / I feel... because...I think.../ I believe.../ I agree/disagree.../ I'm afraid .../ I don't like... I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

5. การใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

5.1 ความเป็นมาของกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป หรือที่เราเรียกกันว่า CEFR ซึ่งมาจากคำว่า The Common European Framework of Reference for Languages เป็นการกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของประชากรของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป เพื่อให้โรงเรียนทุก ๆ โรงเรียน ในแต่ละประเทศที่เป็นชาติสมาชิกในสหภาพยุโรป ได้ออกแบบหลักสูตร และอำนวยความสะดวกการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มุ่งเน้นในการพัฒนา “ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ (English Proficiency)” ให้กับประชากรของตนเอง เพื่อให้ประชากรของทุก ๆ ประเทศในสหภาพยุโรป สามารถใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษากลาง ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และองค์ความรู้ต่าง ๆ ตลอดจนสามารถประสานงานเพื่อดำเนินธุรกรรม และธุรกิจใด ๆ ร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยปัจจุบัน กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ CEFR นั้น ถือเป็นมาตรฐานในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก โดยกรอบมาตรฐาน CEFR ได้แบ่งความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็น 6 ระดับ ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557, น. 9 – 10)

Proficient User:

C1 (Mastery): สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านการฟัง และการอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ครบถ้วน สามารถสรุปใจความ จากการรับฟัง และการอ่านจากแหล่งข้อมูลหลาย ๆ แหล่งได้ สามารถนำเสนอความคิดเห็น ข้อโต้แย้ง เหตุผลประกอบต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถแนะนำพูดคุยภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ

C2 (Efficient Operational Proficiency): สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงในประโยคภาษาอังกฤษที่มีความซับซ้อนได้ สามารถพูดคุยภาษาอังกฤษได้เป็นธรรมชาติ โดยมีการติดขัดให้เห็นได้ไม่บ่อยนัก สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสังคม การเรียนหนังสือ และการประกอบอาชีพ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว สามารถใช้ภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อนในการสื่อสารได้

B2 (Vantage): สามารถเข้าใจใจความสำคัญของภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนทั้งในส่วนของข้อเท็จจริง และอารมณ์ความรู้สึกของภาษาได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพ และความสนใจของตนเอง สามารถพูดคุยภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ในระดับที่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ โดยไม่ทำให้คู่สนทนาเกิดความเครียด

B1 (Threshold): สามารถเข้าใจใจความสำคัญของภาษาอังกฤษในโครงสร้างพื้นฐาน ในเรื่องที่ตนเองมีความคุ้นเคย เช่น เรื่องในที่ทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเดินทางได้ สามารถสร้างประโยคพื้นฐานในการสื่อสารในเรื่องที่ตนเองสนใจได้ สามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เหตุการณ์ ความมุ่งหวังของตนเองเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถอธิบายเหตุผล และความคิดเห็นของตนเองสั้น ๆ ได้

Basic User:

A2 (Waystage): สามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่มักจะพบเจอบ่อย ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ครอบครัว การซื้อสินค้า การเดินทาง ฯลฯ ได้ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

A1 (Breakthrough): สามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะในส่วนของที่เป็นข้อเท็จจริง และรูปธรรม สามารถแนะนำตนเอง และผู้อื่นได้ สามารถถามตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย คนที่รู้จัก สิ่งของที่ตนเองมีได้ สามารถโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คู่สนทนาพยายามช่วยพูดอย่างช้า ๆ ชัด ๆ

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบกับกรอบ CEFR อยู่ในระดับ A2 โดยแบ่งเป็นทักษะต่าง ๆ ดังนี้ Listening, Reading, Spoken Interaction, Spoken Production, Written Interaction, Strategies และ Language Quality โดยมีรายละเอียดในส่วนของความสามารถในการรับสาร (Receptive Competences) คือ การฟังและการอ่าน ความสามารถในการส่งสาร (Productive Competences) คือ การพูดและการเขียน โดยบูรณาการเอาความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competences) ไว้ในการส่งสาร สรุปได้ดังต่อไปนี้

การรับสาร

ในด้านการฟัง ผู้เรียนในระดับ A2 สามารถเข้าใจข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก สามารถเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดช้า ๆ และชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ สามารถเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้พูดพูดอย่างช้า ๆ และชัดเจนเกี่ยวกับครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวันได้ สามารถบอกหัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็นต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ และชัดเจนที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ สามารถเข้าใจใจความสำคัญในประกาศต่าง ๆ ถ้าผู้พูดพูดอย่างชัดเจน เช่น การรายงานสภาพอากาศ ในด้านการอ่าน สามารถเข้าใจบทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย สามารถหาข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ โบปลิวิ หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา สามารถเข้าใจประเด็นหลัก

และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อยู่บ้าง เช่นข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง สามารถเข้าใจคำแนะนำและขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันได้ง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมลล์ การสนทนาทางเว็บ ไปสการ์ด หรือจดหมายสั้น ๆ

การส่งสาร

ด้านการพูด ผู้เรียนสามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น สามารถถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว สามารถใช้วิธีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต สามารถบรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง สามารถบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง สามารถบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง สามารถพูดคุยเกี่ยวกับแผนการในวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดครั้งต่อไปของตนเอง สามารถอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ดี ในการเขียน สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือไปสการ์ด ได้

5.2 การนำกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) มาใช้ปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย มีนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาตน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้น เพื่อให้ทุกภาคส่วนได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะและทักษะตามที่กำหนด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้กำหนดแนวปฏิบัติในการปฏิรูป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามนโยบายในแต่ละด้าน เพื่อให้หน่วยงานทุกสังกัดที่จัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งในส่วนกลาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา นำไปดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย ดังนี้

การใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครูรวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีทิศทางในการดำเนินการที่เป็นเอกภาพ มีเป้าหมายการเรียนรู้และการพัฒนาที่เทียบเคียงได้กับมาตรฐานสากลที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) คือ มาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ในปี ค.ศ. 2002 สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิง CEFR ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษา ปัจจุบันกรอบอ้างอิง CEFR ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล โดยในการนำกรอบอ้างอิง CEFR มาใช้ในการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียน โดยใช้ระดับความสามารถ 6 ระดับของ CEFR มาเป็นเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดไว้ดังนี้

ตาราง 2 แสดงเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป

ระดับนักเรียน	ระดับความสามารถทางภาษา	ระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR
ผู้สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.6)	ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน	A1
ผู้สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ (ม.3)	ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน	A2
ผู้สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.6/ปวช.)	ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ	B1

ดังนั้น ในการประเมินหรือตรวจสอบผลการจัดการศึกษา หรือผลการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับข้างต้น หน่วยงานที่รับผิดชอบไม่เพียงแต่ประเมินหรือตรวจสอบคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 เท่านั้น แต่ควรได้มีการทดสอบหรือวัดผล โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่เทียบเคียงผลคะแนนกับระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบอ้างอิง CEFR ควบคู่กันไปด้วย

5.3 กิจกรรมและกลวิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ซึ่งมุ่งเน้นไปยังการสื่อสาร (Communicative Skills) ทั้งทักษะการส่งสาร (Productive Skills) และทักษะการรับสาร (Receptive Skills) โดยมีรายละเอียดของผู้เรียนในระดับ A2 ดังต่อไปนี้ (Council of Europe, 2015)

1. ทักษะการส่งสาร (Productive Skills) ประกอบด้วยทักษะการพูดและการเขียน (Speaking and Writing Skills)

ทักษะการพูด (Speaking Skill) หรือวจนภาษา (Verbal) นั้น ผู้พูดส่งสารโดยการพูดสื่อสารไปยังผู้รับสารหนึ่งคน หรืออาจมากกว่าหนึ่งคนก็ได้ เช่น การพูดในที่สาธารณะ การกล่าวสุนทรพจน์ การบรรยาย การพูดเพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง การวิเคราะห์กีฬา ตลอดจนการโฆษณาขายสินค้า ทั้งนี้ ทักษะการส่งสารทางวจนภาษายังรวมถึง การอ่านออกเสียงข้อความ การอ่านบันทึก การอ่านข้อความจากสื่อชนิดต่าง ๆ (แผนภาพ รูปภาพ แผนภูมิ) ออกมาดัง ๆ แสดงบทบาทสมมติ การพูดโดยทั่วไปอย่างเป็นธรรมชาติ ตลอดจนการร้องเพลง เป็นต้น กรอบ CEFR กำหนด คุณลักษณะของผู้เรียนในระดับ A2 ไว้คือ ผู้เรียนสามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น

สามารถถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว สามารถใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต สามารถบรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง สามารถบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง สามารถบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง สามารถพูดคุยเกี่ยวกับแผนการในวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดครั้งต่อไปของตนเอง สามารถอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ดีได้

ทักษะการเขียน (Writing Skill) คือ ทักษะที่ผู้ใช้ภาษาเป็นผู้เขียนส่งสารโดยการเขียนข้อความเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้อ่านหนึ่งคน หรือมากกว่าหนึ่งคน ตัวอย่างเช่น การกรอกแบบฟอร์ม หรือการเขียนตอบข้อความต่าง ๆ การเขียนบทความสำหรับลงนิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือจดหมายข่าว การเขียนโปสเตอร์ การเขียนรายงาน การเขียนบันทึกเตือนความจำ การจดบันทึกเพื่อใช้ในการอ้างอิง การเขียนตามคำบอก การเขียนเรื่องราวตามจินตนาการ การเขียนจดหมายส่วนตัว หรือตลอดจนจดหมายที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจ โดยกรอบ CEFR กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนในระดับ A2 ว่า ผู้เรียนสามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือไปรษณีย์ ได้

2. ทักษะการรับสาร (Receptive Skills)

ประกอบด้วย ทักษะการฟัง (Listening Skill) และทักษะการอ่าน (Reading Skill)

ทักษะการฟังนั้น ผู้ใช้ภาษาคือผู้ฟัง จะได้รับสารจากคู่สนทนาหรือผู้พูดที่อาจจะมีคนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งคน จากนั้นประมวลผลสิ่งที่ได้ฟังเพื่อทำความเข้าใจสารนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น การฟังประกาศในที่สาธารณะต่าง ๆ (ข้อมูลข่าวสาร คำอธิบาย คำเตือน) การฟังสื่อ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรืออาจรวมไปถึงการฟังในสถานที่ที่มีการจัดประชุมสด เช่น โรงภาพยนตร์ การประชุมสัมมนา การแสดงมหรสพ หรือการฟังบทสนทนาผ่านหูฟัง ในบางครั้งการฟังนั้นอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อจับใจความสำคัญ ฟังเพื่อข้อมูลบางประการที่เฉพาะเจาะจง ฟังเพื่อเข้าใจในรายละเอียดของเรื่อง และการฟังเพื่อตีความ เป็นต้น ในการกำหนดคุณลักษณะของผู้ใช้ภาษาตาม

กรอบ CEFR ได้ยกตัวอย่างของการฟังเพื่อความเข้าใจ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของภาษา การฟัง เหตุการณ์สด การฟังประกาศ และคำอธิบาย ตลอดจนสื่อที่เป็นเสียง หรือแถบบันทึกเสียง โดยใน ระดับ A2 กำหนดว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก สามารถเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และ ชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ สามารถเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้พูดพูด อย่างซ้ำ ๆ และชัดเจนเกี่ยวกับครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวันได้ สามารถบอกหัวเรื่อง และ ใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็น ต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ และชัดเจนที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ สามารถเข้าใจใจความสำคัญในประกาศต่าง ๆ ถ้าผู้ พุดพูดอย่างชัดเจน เช่น การรายงานสภาพอากาศ ได้

ทักษะการอ่าน (Reading Skill) ผู้ใช้ภาษาในบทบาทของผู้อ่าน รับสารและ ประมวลผลจากข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนเพื่อสื่อสารออกมา ในที่นี้ผู้เขียนอาจมีเพียงหนึ่งคน หรือ มากกว่าหนึ่งคน ตัวอย่างของการอ่าน เช่น การอ่านเพื่อหาข้อมูลทั่วไป การอ่านเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการ อ้างอิง/ใช้ข้อมูลในการทำงาน การอ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำ การอ่านเพื่อความบันเทิง ใน คุณลักษณะของผู้ใช้ภาษาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นรายละเอียดในการอ่านเพื่อความเข้าใจ อ่าน จดหมาย การอ่านข้อมูลทั่วไป คำโต้แย้งและการอ่านคำอธิบายต่าง ๆ ในระดับ A2 ถูกกำหนดไว้ว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจบทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย สามารถหาข้อมูลที่ สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา สามารถเข้าใจ ประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อยู่บ้าง เช่น ข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง สามารถเข้าใจคำแนะนำและขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้ โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญที่อ่าน เกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันที่ย่าง ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บ โปสการ์ด หรือจดหมายสั้น ๆ ได้

5.4 การประเมินความสามารถทางภาษาของผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถ ทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

การประเมินความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษา สหภาพยุโรป โดยหน่วย นโยบายด้านภาษา (Language Policy Unit) (Council of Europe, 2015) ให้ความหมายไว้ว่า การ ทดสอบทางภาษาทุกประเภท คือ รูปแบบของการประเมินผล แต่การประเมินผลนั้นยังประกอบไป ด้วย รูปแบบต่าง ๆ อีกมากมาย ซึ่งตามธรรมเนียมปฏิบัติโดยทั่วไปนั้น การประเมินผลต้องประกอบ ไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. มีความเที่ยงตรง (Validity)
2. มีความน่าเชื่อถือ (Reliability)

3. มีความเป็นไปได้ (Feasibility)

ในรายละเอียดตัวชี้วัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถเป็นพื้นฐานในการช่วยสร้างเครื่องมือในการวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้หลากหลายตามวัตถุประสงค์ (Council of Europe, 2015) เช่น แบบการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยครูผู้สอน ตัวอย่างเช่น

1. แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เพื่อประเมินทักษะการสื่อสารแบบสรุปตอนปลายปี หรือสิ้นสุดคอร์ส โดยอาจสร้างแบบสองส่วน คือ ส่วนที่ต้องบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถูกประเมินและแบบตรวจสอบรายการ ในส่วนของทักษะการสื่อสาร เช่น ฉันสามารถแนะนำตนเองได้ ฉันสามารถบอกว่าคุณอยู่ที่ไหนได้ ฉันสามารถบอกอายุของตนเองได้ หรือ ฉันสามารถถามอายุคู่สนทนาได้ สามารถถามที่อยู่คู่สนทนาได้และถามอายุได้ เป็นต้น

2. แบบประเมินโดยเทียบกับเกณฑ์ (Grid) เพื่อใช้ประเมินระหว่างหรือปลายปีการศึกษา โดยที่ตัวชี้วัดการให้คะแนนจะแบ่งเป็นช่อง ๆ ตามลำดับคะแนนและความสามารถ ตัวอย่างประเด็นพิจารณา เช่น การสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล แบ่งตามระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนแต่ละระดับ (Level)

โดยในระดับ A2 มีการกำหนดความสามารถของผู้เรียนในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในระดับ A2 ด้านการฟัง

Level	การฟังโดยรวม (Overall Listening)	การฟังคู่สนทนา (Listening to Interlocutor)	การฟังการอภิปราย (Listening in Discussion)	การฟังจากโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ (Listen to TV, Film)	การฟังประกาศ (Listen to Announcements)
A2	- สามารถเข้าใจ ข้อมูล และ คำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับ ครอบครัว ผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก	- สามารถเข้าใจ บทสนทนา ที่ใช้ในชีวิต ประจำวัน อย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูด ซ้ำ ๆ และชัดเจน	- สามารถเข้าใจ บทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้พูดพูดอย่าง ซ้ำ ๆ และชัดเจน เกี่ยวกับ ครอบครัว งานอดิเรก และ ชีวิตประจำวัน ได้	สามารถบอก หัวข้อ และ ใจความสำคัญ ของการรายงาน ข่าวในประเด็น ต่าง ๆ ทาง โทรทัศน์ได้	- สามารถ เข้าใจข้อความ สั้น ๆ ง่าย ๆ และชัดเจนที่ ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ เช่น “The train to London leaves at 04.30 a.m.”
		- สามารถเข้าใจ บทสนทนา การให้ความ ช่วยเหลือ		- สามารถเข้าใจ ใจความสำคัญ ในประกาศต่าง ๆ ถ้าผู้พูดพูดอย่าง ชัดเจน เช่น การรายงาน สภาพอากาศ เป็นต้น	

Level	การอ่านโดยรวม (OVERALL READING)	การอ่านเพื่อหา ข้อมูลเบื้องต้น (READ FOR ORIENTATION)	การอ่านข้อมูล และข้อโต้แย้ง (READ INFO & ARGUMENT)	การอ่านคำสั่ง คำชี้แจงขั้นตอน (READ INSTRUCTIONS)	การอ่าน วรรณกรรม (READ LITERATURE)	การอ่าน เอกสารโต้ตอบ (READ CORRESPONDEN CE)
A2	สามารถเข้าใจ บทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบ ด้วย คำศัพท์ ที่คุ้นเคย	สามารถหา ข้อมูล ที่สำคัญใน โฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ	สามารถเข้าใจ ประเด็นหลัก และรายงาน สั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมี ความรู้ เกี่ยวกับเรื่อง นั้น ๆ อยู่บ้าง เช่น ข่าว เกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มี ชื่อเสียง	สามารถเข้าใจ คำแนะนำ และขั้นตอน การใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ ATM หรือวิธี ซื้อเครื่องดื่ม จากตู้ อัตโนมัติ	สามารถเข้าใจ ประเด็นสำคัญ ที่อ่านเกี่ยวกับ เรื่องในชีวิต ประจำวัน ที่ง่าย ๆ และ สั้น ๆ ที่มีสื่อ ประกอบ	สามารถเข้าใจ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมลล์ การสนทนา ทางเว็บ โปสการ์ด หรือ จดหมายสั้น ๆ
A2	- สามารถ สอบถาม ความรู้สึกของ ผู้อื่น ในสถานการณ์ ต่าง ๆ เช่น “Are you hungry?” or “Are you ok ?” และบอก ความรู้สึก ของตนเอง	- สามารถร่วม อภิปรายและ วางแผนกับ ผู้อื่น เช่น what to do, where to go and when to meet.	- สามารถถาม และบอก ทิศทาง โดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง	- สามารถ สื่อสาร ในสถานการณ์ ต่าง ๆ ใน ชีวิตประจำวัน เช่น Ordering food and drink, shopping or using post offices and banks.	สามารถใช้วิธี สำนวนต่าง ๆ ในการรับ โทรศัพท์ แลกเปลี่ยน ข้อมูล ง่าย ๆ และ สนทนา ทางโทรศัพท์ สั้น ๆ กับบุคคลที่ตน รู้จัก เช่น การนัด หมาย พบกับบุคคล	

Level	การอ่านโดยรวม (OVERALL READING)	การอ่านเพื่อหา ข้อมูลเบื้องต้น (READ FOR ORIENTATION)	การอ่านข้อมูล และข้อโต้แย้ง (READ INFO & ARGUMENT)	การอ่านคำสั่ง คำชี้แจงขั้นตอน (READ INSTRUCTIONS)	การอ่าน วรรณกรรม (READ LITERATURE)	การอ่าน เอกสารโต้ตอบ (READ CORRESPONDEN CE)
	- สามารถถาม และ ตอบคำถาม ง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศ การทำงาน และ เวลาว่าง ความชอบ และไม่ชอบ			- สามารถใช้ ภาษา ในการ สอบถาม เกี่ยวกับข้อมูล พื้นฐานในการ เดิน ทาง รถประจำ ทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว		

Level	การเขียนโดยรวม (OVERALL WRITING)	การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (CREATIVE)	การเขียนรายงานข้อมูล และข้อโต้แย้ง (REPORTS: INFO & ARGUMENT)	การเขียนเอกสารโต้ตอบ (CORRESPONDENCE)
ด้านการเขียน				
A2	สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก ฯลฯ	สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน	สามารถกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง	- สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญหรือเปลี่ยนแปลงการเชิญหรือการนัดหมาย
				- สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อนเพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือโปสการ์ด

ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Sociocultural Theory)

1. ความหมายของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

ทฤษฎีของไวทก๊อตสกี มีนักจิตวิทยาบางท่านเรียกว่า ทฤษฎีเชิงสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Theory) (Berk, & Winsler, 1995, p. 9; Eggen, & Kauchak, 1997, p. 52) หรือ ทฤษฎีประวัติศาสตร์เชิงสังคม (Sociohistorical Theory) (Crain, 1992, p. 193; Gredler, 1997, p.237) โดยชื่อแรกเรียกตามลักษณะสำคัญของทฤษฎี ส่วนชื่อหลังเป็นคำที่ไวทก๊อตสกีเรียกทฤษฎีของตนเอง (Henderson, & Cunningham, 1994, pp. 255-256; Sutton, 1988, p. 73) ในปัจจุบันทฤษฎีนี้เป็นแนวคิดพื้นฐานของนักจิตวิทยากลุ่มพัฒนาการทางสติปัญญา (constructivist) ร่วมกับทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) และบรูเนอร์ (Bruner) ด้วย (ชินะพัฒน์ ชื่นแด่ชุ่ม, 2542, น. 28; Krogh, 1994, p. 396; Spodek, & Saracho, 1994, p.73) ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้ชื่อเรียกว่า ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Sociocultural Theory)

Vygotsky (1987) ได้อธิบายลักษณะของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมว่า เป็นทฤษฎีที่อธิบายจิตสำนึกของมนุษย์ที่มีแนวคิดพื้นฐานเรียกว่า กฎพื้นฐานของพัฒนาการทางวัฒนธรรม (A General Genetic Law of Cultural Development) ความสนใจ ความจำ การสร้างมโนทัศน์ และความปรารถนาในการพัฒนาวัฒนธรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่มี

จุดเริ่มต้นจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันระหว่างสังคมต่าง ๆ ในปัจจุบันผ่านประสบการณ์ที่แต่ละคนต่างได้รับ และร่วมกันแปรสภาพเป็นคุณลักษณะทางจิตใจของแต่ละบุคคลในที่สุด

Packer, & Goicoechea (2000) กล่าวถึง ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ที่เชื่อว่า ความรู้ ถูกสร้างขึ้นมาจากข้อกำหนดของสังคม การทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในสังคม จะกระตุ้นให้บุคคลนั้นพยายามค้นหาความเป็นตัวของตัวเองเพื่อให้ตนเองมีบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ การยอมรับจากสังคม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเท่าเทียม

สุรางค์ โค้วตระกูล (2541) กล่าวถึง ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ที่เชื่อว่า พัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาการทางปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองของวัฒนธรรมของผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาทางปัญญา

สรุปได้ว่า ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เป็นทฤษฎีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของมนุษย์อันเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีความร่วมมือกันมีการช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่าและใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม มีความเชื่อว่า การเรียนรู้เป็นสิ่งที่ได้พัฒนาได้ จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียน ครู และเพื่อน โดยมีภาษาเป็นสื่อกลาง ในขณะที่เดียวกันการเรียนรู้นั้นต้องอาศัยการร่วมมือ โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่าจะช่วยเหลือผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่า

2. องค์ประกอบของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

ทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของ Vygotsky (Vygotsky's Sociocultural Theory) เชื่อว่า พัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาการทางปัญญาของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาทางปัญญา (Vygotsky, 1978, p. 49) ได้เสนอโซนพัฒนาการ ZPD (The Zone of Proximal Development) เป็นโซนพัฒนาการที่สำคัญและเป็นพื้นฐาน สำหรับการเรียนรู้ ซึ่งได้เน้นบทบาทของผู้สอนที่มีหน้าที่เป็น ผู้ชี้นำควบคุมดูแลชี้แนะให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพในชั้นเรียนโดยเน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้สอนกับผู้เรียน

ไวโกตสกี อธิบายว่า พัฒนาการและการเรียนรู้มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน การเรียนรู้นำไปสู่พัฒนาการ สนับสนุนพัฒนาการ หรือผลักดันให้พัฒนาการเป็นไปในระดับที่สูงขึ้น เป็นการขยายระดับพัฒนาการออกไปอย่างไม่จำกัด โดยเกิดจากการเรียนรู้มโนทัศน์ 2 ประเภท คือ มโนทัศน์โดยธรรมชาติ (Spontaneous or Everyday Concepts) และ มโนทัศน์ที่เป็นระบบ (Scientific or Schooled Concepts) (Wink, & Putney, 2002, pp. 91-94)

มโนทัศน์โดยธรรมชาติ (Spontaneous or Everyday Concepts) เกิดจาก การสังเกต หรือจากการรับรู้ความรู้สึกทางประสาทสัมผัส อันเป็นประสบการณ์ที่เราสร้างขึ้นมาจากตัวตนเองจาก เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป และได้ถูกนำมาใช้ในลักษณะที่เราแทบไม่รู้ตัว

มโนทัศน์ที่เป็นระบบ (Scientific or schooled concepts) เป็นมโนทัศน์ที่ได้ถูก พัฒนาขึ้นมาในลักษณะที่เป็นระบบมากขึ้น มีลักษณะกว้าง ๆ มีความเป็นนามธรรมมาก และได้ถูก นำมาใช้อย่างมีระเบียบแบบแผนและมีจุดมุ่งหมาย ดังนั้น มโนทัศน์ที่เป็นระบบจึงเปรียบได้กับ มโนทัศน์ที่เกิดจากการเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษา

มโนทัศน์ทั้ง 2 ประเภทนี้ทำงานประสานกัน มโนทัศน์ในชีวิตประจำวันมีความจำเป็น สำหรับเด็กที่จะเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งมโนทัศน์ที่เป็นระบบ มโนทัศน์ที่เป็น ระบบจะทำหน้าที่หลอมรวม มโนทัศน์ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กได้นำไปใช้ประกอบการคิดซึ่ง ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มากขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาและขยายมโนทัศน์โดยธรรมชาติ ให้กลายเป็นมโนทัศน์ที่เป็นระบบ

การพัฒนาจากความรู้ความเข้าใจจากมโนทัศน์โดยธรรมชาติไปสู่มโนทัศน์ที่เป็นระบบ จะต้องอาศัยสื่อกลางที่มีความหมาย (Mediation) ดังนี้

1. ภาษา (Language)

ไวโกตสกี (Vygotsky, 1986) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า ภาษาเกิดขึ้นครั้งแรกเป็นภาษาที่ ไม่ได้แสดงถึงความคิด เป็นช่วงระยะเวลาที่ความคิดกับภาษาไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่เมื่อเด็กมี พัฒนาการมากขึ้น ความคิดกับภาษาจะเริ่มมีความสัมพันธ์กันมากขึ้น ความคิดถูกแสดงให้เห็นออกมา ผ่านทางภาษา ซึ่งภาษาที่แสดงออกมามีความเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น ก็เป็นผลสืบเนื่องจากการใช้ ความคิดที่มากขึ้น (Vygotsky, 1986, อ้างถึงใน Dixon-Krauss, 1996, p. 19) ดังนั้น ภาษาจึงเป็น เครื่องมือในการพัฒนาความคิด และในขณะเดียวกันเราก็พัฒนาภาษาโดยผ่านการคิดด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันนี้ ทำให้เกิดความเชื่อที่ว่าพฤติกรรมทางสังคมซึ่งเกี่ยวข้อง กับการใช้ภาษา สามารถนำไปสู่การเพิ่มพัฒนาการทางความคิดได้

ไวโกตสกีอธิบายว่า เด็กเริ่มต้นจากการสื่อสารกับบุคคลอื่น แล้วกลายมาเป็นการสื่อสารกับความคิดของตนเองโดยการพูดกับตนเอง ต่อมาเมื่อเด็กได้สร้างความรู้และเพิ่มพูน ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น เสียงที่เปล่งออกมาจากการพูดกับตนเองจึงค่อย ๆ เงียบไป กลายเป็น การสื่อสารภายในกระบวนการคิดของเด็กเท่านั้น ซึ่งขณะที่เด็กกำลังใช้ความคิดแสดงว่าเด็กกำลัง สร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ขึ้น อันเป็นการสร้างความหมายใหม่ขึ้นจาก ภายในตน โดยใช้ความคิดของตนตีความหมายของภาษาหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจของตนเองมีความชัดเจนยิ่งขึ้น (Vygotsky, 1978, pp.56-57) จากตัวอย่างที่เด็กต่อจิ๊ก ซอร์ว การที่เด็กพูดออกมาในขณะที่ทำกิจกรรม จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า ในขณะที่นั้นเด็กกำลังคิด

อะไรอยู่ในใจ หรือพยายามสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับตนเอง ซึ่งไวโกตสกีอธิบายว่าขณะนั้นเด็กกำลังสร้างพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) ขึ้น (Shaffer, 1999, p.260)

2. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)

ไวโกตสกี ระบุว่ากระบวนการเรียนรู้จะส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาการ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะเกิดขึ้นในบริบททางสังคมที่เด็ก มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อน และได้รับ การช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า เพราะอิทธิพลทางสังคมดังกล่าว จะทำให้เด็กสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง และเกิดเป็นพัฒนาการของเด็กได้ (Vygotsky, 1978, p. 90)

3. วัฒนธรรม (Culture)

ไวโกตสกี อธิบายว่า เด็กจะปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น (Higher Mental Functions) ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมจะถ่ายทอดลักษณะเฉพาะของความเชื่อและค่านิยมในวัฒนธรรมนั้นไปสู่เด็ก ๆ ทำให้เขารู้ว่า เขาคิดอะไร และควรคิดอย่างไรจึงจะเหมาะสม (Shaffer, 1999, pp. 259-260) เช่น เด็กที่อยู่นอกระบบการศึกษา แม้ว่าจะไม่สามารถคิดคำนวณตัวเลขด้วยวิธีการที่เป็นขั้นตอนและเป็นระบบเหมือนกับเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียน แต่เด็กเหล่านั้นก็มีความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเลขที่จะต้องใช้ในการชีวิตประจำวันในแบบฉบับของเขา รู้จักใช้ตัวเลขในการเจรจาต่อรองหรือการบริหารความเสี่ยง เพื่อให้เขาสามารถเอาตัวรอดจากการถูกคุกคามต่าง ๆ ได้ ซึ่งเด็กที่เรียนในระบบการศึกษาอาจยังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องนี้เท่ากับเขา นั่นเป็นเพราะเด็กทั้งสองกลุ่มอยู่คนละบริบทเชิงสังคมวัฒนธรรม

4. การเลียนแบบ (Imitation)

ไวโกตสกี ระบุว่าความสำคัญของการเลียนแบบเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ และพัฒนาการ การเลียนแบบมีความจำเป็นเพราะเด็กจะได้แนวทางในการขยายการเรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้ว ไปสู่สิ่งใหม่ นอกจากนี้ การเลียนแบบจะทำให้เด็กสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจจากผู้ใหญ่ที่มีความสามารถมากกว่าทั้งในเรื่องภาษา การกระทำและค่านิยม ซึ่งจะทำให้เกิดการสร้างความเข้าใจขึ้นภายในตนเองของเด็กแต่ละคน (Vygotsky, 1962; Hoel, 1999)

5. การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ (Guidance or Assistance)

การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ เป็นการร่วมมือทางสังคม (Social Collaborative) ที่สนับสนุนให้พัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจเกิดการเจริญงอกงาม ไวโกตสกีจะเน้นไปที่การมีบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญกว่าอาสาที่จะมีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์การเรียนรู้โดยให้การดูแลเอาใจใส่และปรับปรุงผู้เรียนที่เริ่มฝึกหัด การจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้

ความเข้าใจในการแก้ปัญหา ซึ่งไวโกตสกีเปรียบเทียบกับเป็น “นั่งร้าน (Scaffold)” ซึ่งในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ หมายถึง “การเสริมต่อการเรียนรู้” ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้ (Wood, Bruner, & Ross, 1976, p. 98) โดยเป็นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวย การให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond, 2000, p. 176) ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้ และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

นักจิตวิทยาการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและขยายความเข้าใจแนวคิดของ Vygotsky และได้เสนอแนวคิดสู่การจัดการเรียนรู้ไว้หลายแง่มุม ดังนี้

Engen, & Kauchak (1997, pp. 55-60) ได้เสนอแนวทางในการประยุกต์มโนทัศน์ของ ZPD ไปสู่การจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับภาระงาน 3 ประการ ได้แก่

1. การประเมินจาก ZPD จะนำไปสู่การทดสอบความสามารถของผู้เรียนเพื่อเข้าใจปัญหาที่แท้จริง เป็นการให้การประเมินที่เป็นพลวัตหรือการประเมินอย่างต่อเนื่อง
2. การกำหนดหรือการจัดการภาระงานการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของผู้เรียนภาระงานที่จัดให้ ถ้าง่ายเกินไปก็ไม่จำเป็น แต่ถ้ายากเกินไปผู้เรียนจะสับสนและคับข้องใจภาระงานควรจะเป็นบริบทที่มีความหมายสำหรับผู้เรียน
3. การสนับสนุนการเรียนรู้ การสนับสนุนการเรียนรู้จะสำเร็จได้ด้วยการประยุกต์มโนทัศน์ของการให้ความช่วยเหลือแบบช่วยเหลือเสริมศักยภาพ

Crowl, Kaminsky, & Podell (1997, pp. 72-80) ได้เสนอการประยุกต์ทฤษฎีวิวัฒธรรมเชิงสังคมเพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ระบุระดับความสามารถที่ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถทำงานได้โดยอิสระและระดับที่สามารถทำได้ ถ้าได้รับการชี้แนะ ซึ่งการระบุระดับความสามารถนี้จะช่วยให้ผู้สอนวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ตรงกับระดับศักยภาพของผู้เรียนที่จะพัฒนาต่อไปได้
2. จัดให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือเสริมศักยภาพเป็นรายบุคคลเป็นช่วง ๆ เมื่อสอนเสนองานให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนได้ให้คำแนะนำและแสดงทักษะใหม่ให้ผู้เรียนดู จัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูด

แสดงความคิดเห็น อธิบายข้อโต้แย้งต่อความคิดเห็นของตน สร้างและตอบคำถามและได้ทำงานร่วมกัน

3. กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้การพูดกับตนเอง (Inner Speech) การพูดกับตนเองหรือการพูดขึ้นตอนออกมาดัง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงมุมมองที่สำคัญ ตัดสินปัญหาที่เป็นไปได้และตระหนักถึงการให้เหตุผลที่ผิดพลาดและไม่คงเส้นคงวาของตนเอง

4. จัดให้ห้องเรียนเป็นชุมชนของผู้เรียน (Community of Learns) (Au, & Kawakami, (1991) Crowl, Kaminsky, & Podell (1997, p. 72) โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สนับสนุนช่วยเหลือการเรียนรู้ของกันและกันในกลุ่มที่จับเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ

Parsons et al. (2001, pp. 57-62) เสนอการประยุกต์ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมสู่การปฏิบัติ ดังนี้

1. ใช้กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน

2. จัดโอกาสให้มีการสอนแบบเพื่อสอนเพื่อน (Peer Tutoring) จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่าซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความช่วยเหลือและทำงานภายใน ZPD ของตนเองได้

3. ใช้เทคนิคการประเมินอย่างต่อเนื่องเพื่อทดสอบระดับพัฒนาการที่อยู่ต่ำกว่าและสูงกว่า ZPD ในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรใช้คำถามหรือสิ่งกระตุ้นในระดับความซับซ้อนที่แตกต่างกันระหว่างกระบวนการประเมิน และเพื่อที่จะมั่นใจว่า ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากกระบวนการช่วยเหลือที่ให้ไป ควรจัดบันทึกระดับความสามารถของผู้เรียนในระยะก่อนและหลังการให้ความช่วยเหลือนั้น ๆ

4. พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายที่ ZPD ของผู้เรียนแต่ละคน จากมโนทัศน์ของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ผู้วิจัยนำมาสังเคราะห์เป็นองค์ประกอบของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงการสังเคราะห์องค์ประกอบของทฤษฎีวิวัฒนาการเชิงสังคม

Vygotsky (1978)	Eggenn, & Kauchak (1997)	Crowl, Kaminsky, & Podell (1997)	Paisons et al. (2001)	การสังเคราะห์องค์ประกอบของทฤษฎีฯ
ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาการทางปัญญาของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาทางปัญญา	การประเมินจาก ZPD จะนำไปสู่การทดสอบความสามารถของผู้เรียนที่สามารถทำงานได้โดยอิสระและระดับที่สามารถทำได้	ระดับความสามารถที่ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถทำงานได้โดยอิสระและระดับที่สามารถทำได้	ใช้กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน	1. ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาการทางปัญญาของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาทางปัญญา
The Zone of Proximal Development (ZPD)	การกำหนดหรือการจัดภาระงานการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของผู้เรียน	จัดให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือที่จำเป็นได้เรียนและเป็นรายบุคคล และจัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม	จัดโอกาสให้มีการสอนแบบเพื่อนเพื่อสอนเพื่อน	2. ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร
เป็นโมเดลที่สำคัญโดยอาศัยสื่อกลางที่มีความหมาย ประกอบด้วย				3. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมส่งผลให้เกิดการพัฒนาการ โดยจะเกิดขึ้นในบริบททางสังคมที่เด็กมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับเพื่อนและได้รับ การช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า
1. ภาษา (Language)				
2. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)				
3. วัฒนธรรม (Culture)				
4. การเลียนแบบ (Imitation)				
5. การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ (Guidance or Assistance)				

Vygotsky (1978)	Eggen, & Kauchak (1997)	Crowl, Kaminsky, & Podell (1997)	Parsons et al. (2001)	การสังเคราะห์องค์ประกอบของทฤษฎี
การสนับสนุนการเรียนรู้จะสำเร็จได้ด้วยการให้ความช่วยเหลือแบบช่วยเหลือเสริมศักยภาพ	กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้การพูดกับตนเอง เพื่อทดสอบระดับพัฒนาการที่อยู่ต่ำกว่าและสูงกว่า ZPD	ใช้เทคนิคการประเมินอย่างต่อเนื่อง	พัฒนาธรรมมีส่วนให้เด็กปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น (Higher Mental Functions)	4. วัฒนธรรมมีส่วนให้เด็กปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น (Higher Mental Functions)
จัดให้ห้องเรียนเป็นชุมชนของผู้เรียน				5. เด็กจะได้แนวทางการขยายการเรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้วไปสู่สิ่งใหม่จากการเลียนแบบ (Imitation)
				6. ให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ระหว่างนักเรียนกับครู และจัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

จากตารางสรุปได้ว่า องค์ประกอบของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาการทางปัญญาของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาทางปัญญา
2. ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร
3. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาการ โดยจะเกิดขึ้นในบริบททางสังคมที่เด็ก มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อน และได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า
4. วัฒนธรรมมีส่วนให้เด็กปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น (Higher Mental Functions)
5. เด็กจะได้แนวทางในการขยายการเรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้วไปสู่สิ่งใหม่จากการเลียนแบบ (Imitation)
6. ให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเสริมศักยภาพเป็นรายบุคคล ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ระหว่างนักเรียนกับครู และจัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

3. การใช้ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมในการจัดการเรียนรู้

โดแนโต (Donato, 2000, p. 46) ได้ยืนยันว่าการประยุกต์ใช้ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาภาษาที่สองในชั้นเรียน การสอนจะถูกปรับใช้ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการของผู้เรียน การเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกับผู้อื่น ไม่ใช่การเรียนรู้ตามลำพังโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ทฤษฎีนี้ยังเน้นว่าผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างและหน้าที่ของภาษาจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในขณะที่จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนและผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะสื่อความหมายและช่วยเหลือกันในการขยายพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ การสื่อความหมายและการสื่อสารโดยผ่านการทำงานร่วมกันทำให้ระยะห่างของการพัฒนาการที่เป็นอยู่จริงกับการพัฒนาการที่เป็นไปได้แคบลง นอกจากนี้ การทำงานร่วมกันในขณะที่จัดการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาทางสมองและภาษาศาสตร์ของผู้เรียนซึ่งไวโกตสกี (Vygotsky, 1989, p. 61) เชื่อว่าการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่ซับซ้อน ซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นได้โดยการเรียนรู้ตามลำพัง

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์หลายท่านให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประมวลมาเห็นเพียงบางส่วน ดังนี้

ลิทเติลวูด (Littlewood, 1981, p. 17) เสนอว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่เน้นหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบหรือกฎเกณฑ์ของภาษา และการเรียนภาษาไม่ได้เรียนแต่เฉพาะกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้น แต่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการที่จะสื่อความหมายเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้

คาเนล, และสเวน (Canale, & Swain, 1981; Widdowson, 1972 อ้างถึงใน รูปทอง กว่างสวาทส์, 2549, น. 79) ให้ความหมายของการสอนภาษาตามแนวสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดซึ่งเชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาในการสื่อสาร และการที่บุคคลจะมีความสามารถทางภาษาได้นั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษาและมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ ฟินอคเชียโร (Finocchiaro and Brumfit, 1982. p. 15) มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การสอนภาษาตามแนวสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถทางภาษาในการสื่อสารซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ในสังคมที่ใช้ภาษานั้นอยู่ด้วยเช่นกัน

ลาเซ็น - ฟรีแมน (Larsen - Freeman, 2002, p. 121) กล่าวว่า การที่จะสื่อสารได้ต้องการมากกว่าสมรรถนะทางภาษา นั่นก็คือ สมรรถนะทางการสื่อสาร ซึ่งหมายถึงว่า ผู้พูดรู้ว่าจะพูดเมื่อไร และอย่างไร และจะพูดอย่างไรกับใคร เป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก็คือสามารถประยุกต์ภาพของทฤษฎีของการสอนภาษาแบบสื่อสาร โดยยึดสมรรถนะของการสื่อสารเป็นเป้าหมายในการสอนภาษา โดยยอมรับว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างภาษา กับ การสื่อสาร

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในตัวภาษา ทักษะทางภาษา และสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคม

2. แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาจากแนวคิดพื้นฐานทางสาขาจิตวิทยา แนวความรู้ความเข้าใจ ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา และมานุษยวิทยาที่ยอมรับกันว่า ภาษาคือ เครื่องมือของการสื่อสารในสังคม ปัจจุบันการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาแล้ว

ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในสิ่งทีนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ทางภาษา เช่น บทบาททางสังคม หรือเจตคติของคู่สนทนา ซึ่ง ลิตเติลวูด (Littlewood, 1991, p. 57) ให้ความเห็นว่า แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ได้ปฏิเสธแนวคิดวิธีการเรียนแบบเน้นโครงสร้างทางภาษา แต่เป็น การขยายขอบเขตของวัตถุประสงค์ออกไปโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนสิ่งที่ตนได้รับกับสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสารโต้ตอบจริง ๆ ด้วยเหตุนี้ ไฮม์ส์ (Hymes, 1972, p. 79) จึงได้เสนอแนวการสอนภาษาที่เรียกว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Learning) เพื่อช่วยผู้เรียนนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร และได้อธิบายความหมายของการสื่อสารว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความทางภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม (Accuracy) เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม และสามารถรู้ได้ว่า เมื่อไรควรจะพูด และควรจะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร (Richards, & Rodgers, 2001, pp. 153-154)

3. จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์หลายท่านมีความเห็นตรงกันว่าจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สำคัญคือ การสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ให้แก่ผู้เรียน เช่น ไฮม์ส์ (Hymes, 1972, p. 79) เสนอไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ประการ คือ 1) ความถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ 2) รูปแบบของภาษาที่เป็นที่ยอมรับ 3) รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม และ 4) กลวิธีในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อมา วิดโดว์สัน (Widdowson, 1972, p. 27) เสนอว่าในการนำเสนอความรู้ด้านภาษาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนควรพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถใน 2 ประการ คือ ความสามารถทางบริบทของภาษา (Linguistic context) และบริบทของการสื่อสาร (Communicative context) ซึ่งบริบททางภาษาจะมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเลือกรูปแบบของประโยคที่เหมาะสมกับบริบท ส่วนบริบททางภาษานั้นให้ผู้เรียนสามารถเลือกรูปแบบของภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสังคมขณะนั้น

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้รับการพัฒนานับจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนักการศึกษาต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกัน และได้อธิบายเพิ่มเติมในรายละเอียดขององค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้หลายท่าน เช่น คาเนล และสเวน (Canale, & Swain, 1980) เซวิกนอน (Savignon, 1983, pp. 36 – 38) คาเนล (Canale, 1990 pp. 6 – 11) และลาเซนฟรีแมน (Larsen-Freeman, 2000, pp. 128-132) เสนอว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างของภาษา (Grammatical competence) ซึ่งความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสาร ด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

นอกจากนี้ ยูน และนูแนน (Yoon, 2004; Nunan, 1991) อธิบายไว้ว่า แนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสารต่างจากการสอนแบบไวยากรณ์ซึ่งเชื่อว่า ภาษาเป็นกฎเกณฑ์ตายตัว สามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ทีละกฎ การสอนแบบไวยากรณ์จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้สอนกับภาษาที่ตายแล้ว เช่น ภาษากรีก ละติน ในขณะที่เดียวกันการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นที่ การเรียนรู้เพื่อใช้สื่อสารตรงข้ามกับการเรียนรู้ชุดของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เนื่องจากเป้าหมายสูงสุด ของการสอนเพื่อการสื่อสารก็คือ สมรรถนะของการสื่อสาร

สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในตัวภาษาและสามารถนำความรู้ในตัวภาษามาใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์และสังคมในขณะนั้น

4. หลักการและแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาตามแนวสื่อสารตามความเห็นของ ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981, p. 17) ซึ่งแสดงทรรศนะในเรื่องนี้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ควรเน้นเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่าเรื่องรูปแบบของภาษา กล่าวคือ การเรียนภาษาไม่ได้หมายถึงการเรียนในส่วนของไวยากรณ์เท่านั้น หากแต่ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการที่จะต้องสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ ในขณะที่วิดโดว์สัน (Widdowson, 1992, p. 27) มีความเห็นว่า การสอนภาษาตามแนวสื่อสารต่างจากการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แต่เป็นการแสวงหาความสามารถที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งการมีความสามารถทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะการเรียนรู้เพื่อใช้

ภาษาให้ถูกหลักไวยากรณ์นั้น เป็นการเรียนเพื่อที่จะใช้ประโยคต่าง ๆ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการสื่อสารเท่านั้น

นักการศึกษา เช่น มอร์โรว์ (Morrow, 1981, pp. 59 – 66) เสนอแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมาย หลักการนี้กล่าวว่า การเรียนใด ๆ หรือการทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน และต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ

2. ให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวมมากกว่ารายละเอียด หลักการนี้กล่าวว่าการแยกสอนภาษาเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนภาษาแบบองค์รวม

3. กระบวนการสำคัญกว่าเนื้อหา หลักการนี้ถือว่า การจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จำลองกระบวนการสื่อสาร และในการฝึกรูปแบบต่าง ๆ และควรมีลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งกระบวนการนี้สามารถอยู่เดี่ยว ๆ หรือสอดแทรกเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอน เช่น

3.1 การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) การสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อมีคนสองคนหรือมากกว่านั้น รู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่นไม่รู้ แล้วมีการเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ขาดหายไปจนครบ

3.2 ทางเลือก (Choice) ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะมีตัวเลือกที่จะพูดอย่างไรก็ได้ขึ้นอยู่กับความคิดที่ต้องการจะแสดงและเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้น แต่ละบุคคลย่อมมีจุดประสงค์อยู่ในใจแล้วว่าจะสื่อสารในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะการพูดด้วยกันเท่านั้น แต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้น การสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธี และเทคนิคต่าง ๆ มีการโต้ตอบและให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง หลักการนี้กล่าวว่า ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง ๆ ผู้สอนต้องมีการเตรียม และจัดระเบียบกิจกรรมต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

5. ไม่เคร่งครัดกับข้อผิดพลาด หลักการนี้กล่าวว่า ผู้สอนไม่ควรที่จะเคร่งครัดในข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ใช้รูปแบบไวยากรณ์ผิด ออกเสียงผิด จึงไม่ควรแก้ไขเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออก และสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของผู้เรียน

นอกจากนี้ นูแนน (Nunan, 1991, p. 59) เสนอลักษณะสำคัญ 5 ประการ ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. เน้นการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการใช้ปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ของภาษาเป้าหมาย
2. เน้นการใช้เอกสารจากต้นฉบับจริง (Authentic Materials) มาสร้างสถานการณ์การเรียนรู้
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ไม่ควรสนใจเฉพาะด้านภาษาเป้าหมายเท่านั้น ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดหากระบวนการในการเรียนรู้ด้วยตนเองด้วย

4. ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในห้องเรียน
5. ความพยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับกิจกรรมนอกห้องเรียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2536, pp. 20 – 30) เสนอแนวคิดในเรื่องนี้ไว้เช่นกันว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด ในการเรียนภาษา โดยให้เข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องที่น่ามาสอนนั้น การจัดบริบททางภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันที่อาจได้พบเห็น หรือได้ยินได้ฟังจริง ๆ มาใช้เป็นสื่อการสอน หรือนำมาจัดเป็นบทเรียน หรือกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจด้วยเทคนิควิธีการสอนของผู้สอน โดยการเปิดโอกาสให้ลองผิดลองถูกในการเรียนภาษาด้วยตนเอง และเรียนรู้การแก้ปัญหาจากข้อบกพร่อง เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่นักเรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสม นอกจากนี้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อย การโต้ตอบในการสนทนา ร่วมกัน และการแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, น. 31) เสนอแนวการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาสาระที่ใช้ควรสอดคล้องกับชีวิตจริง
3. การเรียนการสอนควรใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึก และถือเป็นหัวใจในการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกทางภาษาและความคิดสร้างสรรค์
5. การสอนเน้นทักษะรวม (ทักษะสัมพันธ์) มากกว่าทักษะเดี่ยว และเน้นพัฒนาการทาง

ภาษาจะเห็นได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ โดยสรุปแล้ว แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดเน้น 2 ประการ คือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในตัวภาษา และเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ และลงมือปฏิบัติกิจกรรม และประสบการณ์ทางการสื่อสารแบบต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา ไม่เคร่งครัดต่อการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

5. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในชื่อ The PPP (Presentation Practice Production) ซึ่งปรากฏขึ้นครั้งแรกในชื่อหนังสือ Teaching Oral English ของ เบิร์น (Byrne, 1986) ที่มีการสรุปขั้นตอนต่าง ๆ ไว้ดังนี้

The presentation stage: the teacher as informant

The practice stage: the teacher as conductor

The production stage: the teacher as guide

กล่าวโดยสรุปคือ ชื่อนำเสนอเนื้อหา ครูมีบทบาทเป็นผู้แจ้ง หรือให้ข้อมูลแก่นักเรียน ฝึกภาษา ครูมีบทบาทเป็นผู้ควบคุม และขั้นการใช้ภาษา ครูมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะ ซึ่งต่อมามีนักศึกษานำแนวความคิดนี้ไปปรับใช้และได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น เพราะการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จนมีผลปรากฏว่า ขั้นตอนการสอนแบบ PPP ได้รับความนิยมอย่างสูงสุดในปีคริสต์ศักราช 2005 จนถึงปัจจุบัน (Oxford journal, 2015)

แอนเดอร์สัน (Anderson, 2016) นักการศึกษาชาวอังกฤษได้ทำการวิเคราะห์ขั้นตอนการสอนแบบ PPP จากรูปแบบดั้งเดิม และรูปแบบที่ถูกปรับเปลี่ยนจากนักการศึกษาในยุคที่ผ่านมา จนถึงปัจจุบัน สามารถสรุปได้ดังนี้

ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นการนำเสนอรูปแบบของภาษา ประกอบด้วย หลักไวยากรณ์ คำศัพท์ และส่วนประกอบที่เป็นประโยชน์ โดยผู้สอนจะเลือกและเรียงลำดับการนำเสนอในรูปแบบการสอนแบบตรง ที่จะเป็นการนำเสนอบริบทการใช้งานภาษาและจะตามมาด้วยขั้นตอนอธิบายเป็นนัย หรือการสอนแบบอ้อม ในประเด็นของความหมายของคำ รูปแบบโครงสร้าง และการใช้งานของภาษาที่ได้นำเสนอไปในข้างต้น

ขั้นการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ในขั้นนี้โดยปกติจะประกอบไปด้วย กิจกรรมการเขียน เช่น การเติมคำลงในช่องว่าง (Gap-fills) กิจกรรมการพูด เช่น การตามหาบุคคลตามข้อมูลบางส่วนที่ได้รับ (Find someone who...) และการฝึกออกเสียง

ขั้นการใช้ภาษา (Production) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนมาผ่านกิจกรรมการใช้ภาษาแบบอิสระ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาพูดแบบที่ควรใช้ในการสื่อสารในชีวิตจริง ด้วยภาษาพูดหรือภาษาเขียน เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย

กลุ่ม การโต้ตอบทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และการเขียนเรื่องราว โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำใน ด้านความถูกต้องของภาษาที่หลัง (Anderson, 2016, pp. 1-9)

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, น. 112-115) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับ สถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่ง จะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเอง มากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi – Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบ ของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนเพื่อ การสื่อสาร โดยทั่วไปมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์ จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเองโดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น. 112-114) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ในการเรียนการ สอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนแนวใด การเสนอเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่ง ที่ สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะในขั้นตอนนี้ ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ การเรียนรู้ และการฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแต่ เดิมนั้น จุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหาจะมีมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับ รูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การนำเสนอเนื้อหาจะเน้นที่การให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและ วิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาต่าง ๆ ด้วย ในการเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการดังนี้

ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) โดยในขั้นเริ่มแรกนี้ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อนโดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนเห็นพ้องกันว่าควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดียว ๆ และเนื้อหานี้นอกจากจะมีคำศัพท์และรูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาสอนแล้วก็ควรจะมีศัพท์ หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้มาบ้างแล้วเพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้บ้าง จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่นถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจและในการสอนผู้สอนต้องอธิบาย (Explanation) และแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาภาษานั้นมีรูปแบบวิธีการใช้และความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. ขั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice) ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่มเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่าการฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นในด้วนความหมาย ดังนั้นในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ฝึกก็ได้

สำหรับการฝึกนั้นมักจะเป็นการให้นักเรียนฟังด้วยอย่างภาษาการฟังอาจให้ผู้เรียนฟังจากเทปหรือจากผู้สอนประมาณ 1 – 3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงหรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครั้งห้องตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กับได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย หลังจากฝึกพร้อมกันแล้วผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะเดียวกัน ให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนคนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมแม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้รู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนก็อาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้ โดยถามคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียน

ตอบสั้น ๆ ว่าใช่ – ไม่ใช่ หรือ ถูก – ผิด เป็นต้น การฝึกแบบควบคุมนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ ฉะนั้นการฝึกในขั้นตอนนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Productive /Free Practice)

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาโดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร ซึ่งการที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงก็คือการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรมและเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

ละเอียด จุฑานันท์ (2544, น. 100 – 101) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ควบคู่กับการเรียนรู้ กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วย การนำเสนอเนื้อหา สามารถดำเนินการได้ดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead in) ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้ภาพ หรือแผนที่ หรือเล่าเรื่องให้ฟัง จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ ในเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์รูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาฝึก และควรมีคำศัพท์ สำนวน หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนรู้จักแล้วบ้าง

1.2 การดึงความรู้เดิม (Elicitation) ผู้สอนตั้งคำถาม 2-3 คำถามเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่ มากน้อยเพียงใด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้ ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการนำเสนอเนื้อหามากนัก

1.3 การอธิบาย (Explanation) อธิบายเนื้อหาทางภาษาที่จำเป็น เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจ อาจนำเสนอรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย (Function) นำเสนอวิธีการใช้และให้ความหมาย ถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการอธิบาย

2. ขั้นการฝึก (Practice) ให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เพิ่มเรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นด้วยการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ที่ผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา เน้นความถูกต้องของภาษา และให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกขั้นนี้จะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก (Mechanism) อาจเป็นแบบฝึกหัดโครงสร้าง (Structure Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้ทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง ให้สามารถจดจำและนำไปใช้ตามรูปแบบจนเกิดความคล่องเป็นอัตโนมัติ (Automatism) ให้ผู้เรียนฟังประโยคตัวอย่างจากเทปหรือจากเสียงครูผู้สอน 1-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อยหรือทีละคน รูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยค การใช้คำแทนที่ การฝึกตามสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมสถานการณ์สำหรับฝึกไว้หลายรูปแบบให้ผู้เรียนค่อย ๆ ถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่งที่คล้ายคลึงกัน แล้วจึงให้สถานการณ์ใหม่เพื่อฝึกการใช้ให้คล่อง

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การฝึกขั้นตอนนี้สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะการฝึกนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยทั่วไปมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์และชี้แนะแนวทางให้เท่านั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดเหมือนการฝึกแบบควบคุม การได้เลือกใช้ภาษาเองทำให้เกิดความมั่นใจ ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่ม หรือผู้จัดการขั้นเริ่มต้นกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะดำเนินการเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ เมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลกิจกรรมในภายหลัง กิจกรรมการใช้ภาษาในขั้นนี้เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การแสดงในสถานการณ์จำลอง (Simulation) จัดทำขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกได้ และเพื่อเป็นการเรียนที่เป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมักใช้สื่อซึ่งเป็นของจริง เช่น บทความโฆษณาจากหนังสือพิมพ์ ข่าวจากวิทยุโทรทัศน์ การพยากรณ์อากาศ เมนูอาหาร ตารางเวลา เป็นต้น

สรุปว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนที่สำคัญ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นการนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักการศึกษาเสนอไว้ ดังนี้

โฮมส์ (Hymes. 1972, p. 91) ได้อธิบายว่า ความสามารถทางภาษาที่บุคคลพึงมีเป็นอันดับแรก คือ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competence) ดังนั้น จึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีความสามารถในทักษะทางภาษา ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอนของการเรียนการสอน ควรมีลักษณะต่าง ๆ เช่น ในขั้นเสนอความรู้ นั้น ควรเริ่มจากกิจกรรมการฟัง (Listening) ที่คำนึงถึงสถานการณ์ (Situation) หรือบริบท (Context) ของผู้เรียน ควรเลือกเนื้อหา (Text) ที่มีความหมายก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมแล้วจึงสู่กิจกรรมการพูด (Speaking) การออกแบบกิจกรรม ควรเริ่มจากง่ายไปสู่ความสลับซับซ้อนทางภาษา ส่วนกิจกรรมการอ่าน (Reading) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ก่อนการอ่าน (Pre-reading Activity) ซึ่งเป็นได้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว คู่ กลุ่ม และทั้งชั้น ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อความที่จะอ่าน และในด้านการเขียนนั้น (Writing) ถือว่าเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เริ่มจากง่ายไปสู่ความซับซ้อนทางภาษา ส่วนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งภายในห้องเรียนและภายนอกห้องเรียนครบทั้งทักษะการรับสารและทักษะการส่งสาร ทั้งกิจกรรมเดี่ยว (Individual Activity) และกิจกรรมกลุ่ม เช่น การทำโครงการ การเขียนไดอารี่ เขียนเรียงความ เขียนเรื่องสั้น เป็นการนำผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดจากการประมวลความรู้ที่ได้รับมาผสมผสานกับการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ด้วยการสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกทางการสื่อสาร

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981, p. 19) แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา (Functional Communication Activities)

โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาที่มีอยู่มาสื่อความหมายกับบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีจุดเน้นที่เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมนี้นอกจากจะเน้นในเรื่องของหน้าที่ของภาษาแล้ว ยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามบทบาททางสังคมในชีวิตจริง

นูนัน (Nunan, 1996, p. 119) และนูนัน (Nunan, 1999, p. 79) เสนอแนวการจัดกิจกรรมในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารใน

สถานการณ์จริง หรือการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย กิจกรรมการสอน ตามแนวนี เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Sharing) และ การปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

กรมวิชาการ (2545, น. 121-126) เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและสามารถสื่อความหมายได้จริง ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์ หรือไวยากรณ์ ภาษาศาสตร์สังคม การเชื่อมความสัมพันธ์ของข้อความ การใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้เรียนควรทราบถึง ความมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมาย ต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่ามีประโยชน์ แล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ เช่น แยกสอน ๆ วยากรณ์จากบทสนทนา หรือแยกการสอน แต่ละทักษะ (Separated Skill) ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เท่ากับ การสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมกันและในบางครั้งก็ต้องอาศัยการทำทางประกอบ

3. ฝึกสมรรถนะด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียน จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มีการฝึก ให้แสดงความคิดเห็นหรือระดมพลังสมอง (Brainstorming Activities) ฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาแบบต่าง ๆ รวมทั้ง กิจกรรมที่ต้องการแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบความรู้ทางภาษาที่ใช้อยู่ในกลุ่มแต่ละสังคม และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละสังคม ต้องฝึกผู้เรียนให้เคยชินในการใช้ภาษา โดยไม่กลัวผิดและสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ (Usage) ให้มีความสำคัญในเรื่อง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นครั้งแรก และเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function) มากกว่าการใช้รูปแบบ (Form)

นอกจากนี้ ทางกรมวิชาการยังได้เสนอเพิ่มเติมอีกว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควร เน้นการเรียนที่เกิดจากการปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามากที่สุด การให้ ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันโดยให้เลือกใช้ภาษาตามความต้องการและให้ประเมินการสื่อสาร ด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนมี ขณะที่มีการเรียนการสอนนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการแก้ไขในทันที ทั้งนี้เพราะข้อผิดพลาดจะถูกแก้ไข เฉพาะส่วนที่สำคัญ ๆ ที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้นผู้เรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจ และไม่กล้าที่จะใช้ภาษาในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีการจัดการเรียนการสอนใน 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็นการจัดการเรียนการ สอนที่เกี่ยวกับความรู้ในตัวภาษา และอีกส่วนหนึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร โดยเน้นที่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในการสื่อความหมายโดยไม่เคร่งครัดใน ข้อผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

7. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะวัดและประเมิน ความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่ต่างไปจากเดิม ซึ่งเคยเป็นการวัดความรู้ทางด้านไวยากรณ์เป็นจุด ย่อย ๆ (discrete point) เป็นการวัดความรู้ ความสามารถในการนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ใน สถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว ในลักษณะภาพรวม (global หรือ integrated test) ข้อทดสอบจะไม่ถามความรู้ทางไวยากรณ์เป็นข้อย่อย แต่จะเป็นการให้นักเรียน เลือกใช้ประโยคต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับข้อความบทสนทนา ตลอดจนบริบทที่กำหนดให้ การที่ นักเรียนจะตอบโดยการพูดหรือการเขียนให้ถูกต้องนั้น นักเรียนจะต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับ - ส่งสาร สถานการณ์ เป็นต้น จึงจะตอบได้ถูก อย่างไรก็ตามการให้ คะแนนจะพิจารณาถึงความสมบูรณ์ของ ความหมายที่ส่งมากับประโยคนั้น ๆ ก่อนพิจารณาถึงความ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และหากเป็นการพูดจะพิจารณาความคล่องแคล่วในการโต้ตอบด้วย (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544, น. 183-192)

การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบการสอน หรือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แปรมาจากภาษาอังกฤษ Model of Teaching หรือ Teaching model หรือ Instructional Model ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้คำว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกัน

1. ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

Joyce, & Weil (2004, p. 2) ให้ความหมายว่า เป็นการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และเกิดการเรียนรู้ ซึ่งในรายละเอียดดังกล่าวจะช่วยให้วางแผนหลักสูตร หน่วยการสอน แผนการสอน ช่วยในการออกแบบอุปกรณ์การเรียนรู้ และรวมไปถึงหนังสือเรียน แบบฝึกหัด โปรแกรมประเภทสื่อประสม โปรแกรมการเรียนรู้ แบบเรียน หรือคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ คือ ขั้นตอนการสอน (syntax) ระบบสังคม (Social system) หลักการตอบสนอง (Principle of reaction)

อังคณา อ่อนธานี (2552, น. 14) กล่าวไว้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบหรือแผนของการเรียนการสอนซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์และส่งเสริมซึ่งกันและกันระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดกระทำอย่างเป็นระบบระเบียบ ตามหลักปรัชญา แนวคิด ทฤษฎี หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยแสดงถึงความสัมพันธ์เพื่อให้เกิดผลแก่ผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของการสอนนั้น องค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล รวมทั้งกิจกรรมสนับสนุนอื่น ๆ เพื่อให้ทราบถึงวิธีที่จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

ทิศนา แคมมณี (2552, น. 221 – 222) กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง สภาพหรือลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างมีระบบระเบียบ มีแบบแผนตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วย กระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการหรือแนวคิดที่ยึดถือ ดังนั้น คุณลักษณะที่สำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จึงต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อ ที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักการของรูปแบบการสอนนั้น ๆ
2. มีการบรรยาย หรืออธิบายสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอน
3. มีการจัดระบบ คือ มีองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพโดยมีการพิสูจน์ทดลองถึงประสิทธิภาพของระบบ
4. มีการอธิบายกระบวนการเรียนการสอน วิธีสอน และเทคนิคการสอนในฐานะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบนั้น ๆ

สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง โครงสร้างขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ซึ่งนำมารวมกันอย่างมีเหตุผล โดยมีแนวคิดหรือหลักการเชิงทฤษฎีรองรับ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางกว้าง ๆ ในการจัดการเรียนรู้ การจัดสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้และแนวทางการประเมินผล เพื่อเป็นแนวทางกว้าง ๆ สำหรับการออกแบบการสอนในสถานที่ที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน

2. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

Joyce, & Weil (2004, p. 100) กล่าวว่า องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. แนวคิด และหลักการของรูปแบบ ซึ่งจะเป็นตัวชี้้นำในการกำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามรูปแบบการเรียนรู้นั้น ซึ่งจะอาศัยความเชื่อ แนวคิด ทฤษฎี ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบรูปแบบการเรียนรู้
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้นั้นที่พัฒนาขึ้น
3. เนื้อหา เป็นเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ที่จะใช้ในการเรียนการสอน
4. กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นกิจกรรม วิธีการ และขั้นตอนของการปฏิบัติในการนำรูปแบบการเรียนรู้นั้นไปใช้
5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนสำคัญที่จะตัวบอกถึงผลการดำเนินการตามรูปแบบการเรียนรู้นั้นบรรลุเป้าหมาย

Anderson (1997, pp. 521-522) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1. หลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ กล่าวถึงความเชื่อ และแนวคิดทฤษฎีเป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้นั้น โดยหลักการของรูปแบบการเรียนรู้นั้นจะเป็นตัวชี้้นำการกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และขั้นตอนการดำเนินงานในรูปแบบการเรียนรู้นั้น
2. เป้าหมาย และวัตถุประสงค์เป็นสิ่งที่ผู้สอนระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ได้แก่ การวางเป้าหมายการเรียนรู้นั้นที่ชัดเจน หรือเป็นการระบุเป้าหมายในการทำงานของผู้เรียน เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการดำเนินการ
3. สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วยเนื้อหา และกระบวนการในการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะใช้ในการวางแผนการเรียนรู้นั้นให้แก่ผู้เรียน
4. การสอน สื่อ และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ช่วยให้การปฏิบัติแต่ละขั้นตอนของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นประสบผลสำเร็จ สามารถพัฒนาผู้เรียนได้จริง และตรงตามทีรูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ ได้กำหนดไว้

5. การวัดและประเมินผล เป็นการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และทราบประสิทธิผลของรูปแบบที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการทั้งหมดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ทิตินา แชมมณี (2545, น. 219-220) ได้กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อ ที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักการของรูปแบบการสอนนั้น ๆ
2. การบรรยาย หรืออธิบายสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอน
3. การจัดระบบ คือ มีองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพโดยมีการพิสูจน์ทดลองถึงประสิทธิภาพของระบบ
4. การอธิบายกระบวนการเรียนการสอน วิธีสอน และเทคนิคการสอนในฐานะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบนั้น ๆ

ตาราง 5 แสดงการสรุปองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบ	Anderson (1997)	Joyce, & Weil (2004)	ทิตินา แชมมณี (2545)
ปรัชญา ทฤษฎี			/
แนวคิด และหลักการ	/	/	/
วัตถุประสงค์	/	/	
เนื้อหา	/	/	
กิจกรรมการเรียนการสอน		/	/
การวัดแลประเมินผล	/	/	
สื่อ และแหล่งเรียนรู้	/		
การจัดระบบ			/

จากการที่นักวิชาการศึกษาค้นคว้าถึงองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ทฤษฎี แนวคิด หรือหลักการของรูปแบบ วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เนื้อหา กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

4. แนวคิดในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

Gunter, Esters, & Schwab (1995; Joyce, & Weil, 1996; Eggen, & Kauchak, 2001) กล่าวว่า การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประเด็นในการพิจารณา ดังนี้

1. จุดเน้นของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ซึ่งมีอยู่ 4 กลุ่ม คือ

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของรายบุคคล (Personal family) เช่น การสอนที่ส่งเสริมการสร้างมโนทัศน์ด้วยตนเอง (Enhancing self-concept) และการสอนที่ไม่มีการกำกับ (Nondirective teaching)

1.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social family) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการทำงานร่วมกัน หรือการเรียนรู้กันของผู้เรียน

1.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นแนวคิดกลุ่ม

1.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการประมวลความคิด (Information processing family)

2. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีสิ่งที่ต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

2.1 ทำความเข้าใจและแสดงความสัมพันธ์ของที่มาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Orientation of the model) ซึ่งประกอบไปด้วยทฤษฎี สมมติฐานเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากรูปแบบการเรียนรู้หลักการ และแนวคิดที่สำคัญที่นำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

2.2 อธิบายองค์ประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยละเอียด ในประเด็นต่อไปนี้

2.2.1 ขั้นตอนการสอนของรูปแบบ (Syntax/Phase) หมายถึงการกำหนดขั้นตอนการสอนไว้ว่ามีกี่ขั้นตอน และมีกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละขั้นตอน

2.2.2 ระบบปฏิสัมพันธ์ (Social system) หมายถึง การกำหนดขั้นตอนการสอนไว้ว่ามีกี่ขั้นตอน และมีกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละขั้นตอนและกิจกรรมการสอน

2.2.3 หลักการตอบสนอง (Principle of reaction) หมายถึง การกำหนดวิธีการที่ผู้สอนจะปฏิบัติต่อการตอบสนองของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือเกิดการเรียนรู้ตามที่คาดหวัง เช่น การให้สิ่งเร้า การเสริมแรง การเปิดโอกาสและยอมรับการแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2.2.4 ระบบสนับสนุน (Support system) หมายถึง การกำหนดเงื่อนไขที่จะทำให้รูปแบบการเรียนรู้บังเกิดผล

2.3 ให้นำแนวทางในการใช้รูปแบบการเรียนรู้ (Application) เป็นการให้ข้อเสนอแนะว่าจะทำรูปแบบให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้อย่างไร เช่น ควรจะใช้น้ำหนักและสื่อการสอนชนิดใด หรือเหมาะกับผู้เรียนระดับใด และควรเตรียมการสอนอย่างไร เป็นต้น

2.4 กำหนดผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม (Instructional and Nurturant Effect) เป็นการกำหนดผลที่จะเกิดจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยตรง และผลที่จะเกิดโดยทางอ้อม เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาใช้รูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม

2.5 กำหนดแนวทางการประเมิน (Evaluation) เป็นการให้แนวทางในการประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยเครื่องมือที่เหมาะสม

Gagne, & Briggs (1979) ให้แนวคิดในการออกแบบการสอน ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ตามแนวคิดของจิตวิทยากลุ่มต่าง ๆ ดังนั้น ความหลากหลายของแนวคิดในการเรียนรู้จึงส่งผลต่อความหลากหลายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วย และการสอนจะต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างหรือพัฒนาความสามารถด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ถ้าต้องการการพัฒนาความรู้ ความจำ ความคิด และสติปัญญา ควรใช้แนวคิดของกลุ่มที่เน้นความรู้ความคิด (Cognitivism) และกลุ่มสร้างสรรค์ความรู้ (Constructionism) ถ้าต้องการพัฒนาทักษะและพฤติกรรมที่วัดได้ตามจะมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ควรใช้แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เมื่อมีแนวคิดหรือทฤษฎีแล้ว จึงวางแผนการสอน ซึ่งควรเริ่มจากการศึกษาสภาพทั่วไปและความจำเป็นเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการกำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปของการเรียนการสอน จากนั้น จึงทำการกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางในแต่ละรายวิชา แล้วจึงเป็นขั้นการสร้างแผนการสอนที่ต้องมีองค์ประกอบของแผนให้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์เฉพาะซึ่งอาจจะเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม มีเนื้อหาที่สอน เลือกสื่อการเรียนหรือกิจกรรมการสอน และมีวิธีการวัดผลประเมินผล

ทิตินา แชมมณี (2547, น. 245) ได้สรุปขั้นตอนสำคัญในการพัฒนารูปแบบการสอนได้ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นการศึกษานแนวคิด ทฤษฎี และข้อค้นพบจากการวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจัยหรือปัญหาจากเอกสารผลการวิจัยหรือการสังเกต สอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง

2. การกำหนดหลักการ เป้าหมาย และองค์ประกอบอื่น ๆ ของรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานและสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบระเบียบ การกำหนดเป้าหมายของรูปแบบการสอน จะช่วยให้ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบ

3. การกำหนดแนวทางในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการและเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ใช้กับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ หรือกลุ่มย่อย ผู้สอนจะต้องเตรียมงานหรือจัดสภาพการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อให้การใช้รูปแบบการสอน เป็นการทดสอบความมีประสิทธิภาพ

4. การประเมินรูปแบบการสอน เป็นการทดสอบความมีประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยทั่วไปจะใช้วิธีการต่อไปนี้

4.1 ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีโดยคณะผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะประเมินความสอดคล้องภายในระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ

4.2 ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติการโดยการนำรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริง ในลักษณะของการวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลอง

5. การปรับปรุงแบบการสอน มี 2 ระยะ คือ

5.1 ระยะก่อนนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้ การปรับปรุงรูปแบบการสอนในระยะนี้ใช้ผลจากการประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีเป็นข้อมูลในการปรับปรุง

5.2 ระยะหลังนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้ การปรับปรุงรูปแบบการสอนในระยะนี้อาศัยข้อมูลจากการทดลองใช้เป็นตัวชี้้นำในการปรับปรุง และอาจจะมีการนำรูปแบบ การสอนไปทดลองใช้และปรับปรุงซ้ำ จนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

5. การหาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้น จะดูประสิทธิผลทางการสอน และการวัดผลประเมินผล สื่อการสอนนั้นตามปกติ การประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะคือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล

บุญชม ศรีสะอาด (2546, น. 157-159) กล่าวว่า ในการวิเคราะห์หาประสิทธิผลของสื่อวิธีสอน หรือนวัตกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและพัฒนาขึ้นว่าที่ประสิทธิผล(effectiveness)เพียงใดก็จะนำสื่อพัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่อยู่ในระดับมากที่สุดที่เหมาะสม แล้วนำผลการทดลองมาวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผล

ไชยยศ เรืองสุวรรณ(2546, น. 170) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลไว้ว่าค่าที่คำนวณจะเป็นทศนิยม ซึ่งค่าทศนิยมที่ได้มีค่าใกล้ 1 มากเพียงใดยิ่งแสดงว่าสื่อนั้นมีประสิทธิภาพมาก ข้อมูลที่นำมาใช้ในการคำนวณมาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน

Goodman, Fletcher, & Schneider (1980, pp. 30-34) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล คือความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบความแตกต่างเกี่ยวกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน ระหว่างกลุ่มทดสอบกับกลุ่มควบคุมดัชนีประสิทธิผลหามาได้จาก การหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุดดัชนีประสิทธิผล จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงขอบเขตและการหาประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อการเรียนการสอน โดยมีสูตรการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.) ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

หรือ

$$E.I = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ P_1	หมายถึง ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
P_2	หมายถึง ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
Total	หมายถึง ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เป็นค่าแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียน ดัชนีประสิทธิผลควรมีค่า 0.5 ขึ้นไป สูตรกรณีผู้เรียนทั้งกลุ่ม

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

E.I. แทนดัชนีประสิทธิผล

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องจากนักการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีประเด็นสรุปได้พอสังเขปดังนี้

1. ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ไฮมส์ (Hymes, 1972, p. 6) ได้ให้ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสม และเมื่อเกิดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมสามารถรู้ได้ว่าควรจะทำอะไร กับใคร เวลาไหน และจะพูดในลักษณะใด

ซาวิกนอน (Savignon, 1978) กล่าวว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นความสามารถของบุคคลที่จะใช้ภาษาในการทำหน้าที่สื่อได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งจะเป็นการติดต่อสื่อสารที่เป็นธรรมชาติกับบุคคลเดียว หรือมากกว่านั้น ผู้สื่อสารจะต้องรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และวิธีการนำไวยากรณ์นั้นไปใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกจากการสนทนา ความสามารถในการสื่อสารที่สำคัญ เป็นความสามารถที่จะใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง แต่ความถูกต้องเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสารเท่านั้น ถ้าผู้สอนคาดหวังให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุของการทำหน้าที่ในการสื่อสารจริง ผู้เรียนต้องมีโอกาสที่จะได้สื่อสารจริงในสถานการณ์ และบริบทแวดล้อมทางสังคมที่เป็นจริง หลายรูปแบบ (Taylor, 1983)

พิลลาร์ (Pillar, 2004, p. 79) กล่าวว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งต้องสามารถปรับตัวภาษาที่ใช้ให้มีความเหมาะสม ทั้งในการสนทนากับบุคคลเพียงคนเดียว หรือผู้สนทนาที่มากกว่าคนเดียว

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 4) ให้ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า หมายถึง ความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม

สรุป ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ใช้ภาษารับสารและส่งสารในสถานการณ์จริงได้ถูกต้อง เหมาะสม สามารถปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้ที่สนทนาและสถานการณ์

2. องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

นักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน (2557, น. 18-25) กล่าวถึง องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน

ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในระดับ A2 ประกอบไปด้วยทักษะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. Listening (การฟัง) หมายถึง การฟังข้อมูล บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจและสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องได้
2. Reading (การอ่าน) หมายถึง ความเข้าใจในบทอ่าน โปสเตอร์ อีเมล จดหมายสั้น ๆ และบอกประเด็นสำคัญได้
3. Spoken Interaction (การพูดสื่อสาร) หมายถึง การสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อกิจธุระและการสนทนาทางโทรศัพท์ตามสถานการณ์ต่าง ๆ
4. Spoken Production (การพูดบรรยาย) หมายถึง การบรรยายโต้แย้งและนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบตัวพร้อมให้เหตุผล
5. Written Interaction (การเขียนสื่อสาร) หมายถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายงาน ข้อมูลและโต้แย้งเกี่ยวกับตนเองและชีวิตประจำวัน
6. Strategies (กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา) หมายถึง สามารถเริ่มต้นการสนทนาและบอกได้ว่าตนเองไม่เข้าใจ และยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนและตรวจหาข้อผิดพลาดของงานเขียน
7. Language Quality (การตรวจสอบคุณภาพของภาษา) หมายถึง สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการบอก แลกเปลี่ยนความคิดโดยใช้คำเชื่อม สามารถใช้วลีง่าย ๆ และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจอย่างสุภาพ

แคนเนล และ สเวน (Canale, & Swain cited in Savignon, 1983) กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ว่าประกอบด้วยความสามารถ 4 ประการ คือ

1. ความสามารถทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Grammatical Competence) หมายถึง ความสามารถทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยความรู้ในการใช้คำศัพท์ การเรียบเรียงรูปประโยค การออกเสียง และความหมายของคำ
2. ความสามารถด้านภาษาเชิงสังคม (Socio-lingual Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ของผู้ส่งสารและผู้รับสาร สถานที่ที่เกิดการสื่อสาร ทำเนียบภาษา
3. ความสามารถในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการตีความระดับข้อความเพื่อให้เข้าใจความหมายโดยรวมที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ การทำความเข้าใจข้อความนั้นจะต้องใช้ความรู้ในหลายด้าน เช่น ความรู้ในสาขาวิชา ความรู้ทางกฎเกณฑ์ของภาษา ประสบการณ์ชีวิตเข้าช่วยในการตีความ

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึงความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้งด้วยภาษาพูดและภาษาท่าทางที่จะช่วยให้การสื่อสารดำเนินไปได้โดยไม่มีอุปสรรค กลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร เช่น การพูดซ้ำ การพูดใหม่ การเดา การเปลี่ยนน้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทาง เป็นต้น

บัคแมน (Bachman, 1991) กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3 ด้าน คือ

1. ความสามารถทางภาษา (Language Competence) ความสามารถด้านนี้ประกอบด้วย เกี่ยวกับการจัดระเบียบภาษา ซึ่งประกอบด้วยความสามารถด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสามารถด้านการเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความ รวมทั้งความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อความหมาย ซึ่งประกอบด้วยความสามารถด้านเนื้อหาที่ต้องการสื่อสารความสามารถเกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษาและความสามารถเกี่ยวกับภาษาเชิงสังคม

2. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) เป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้การควบคุมกลวิธีในการสื่อความหมาย ประกอบด้วย การประเมิน การวางแผนและการดำเนินการ

3. กลไกทางร่างกายและจิตใจ (Psycho-physiological Mechanisms) เป็นกระบวนการทางจิตวิทยาและประสาทวิทยา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการได้ยิน การได้เห็น รวมทั้งทักษะการรับสารและส่งสาร

ริชาร์ด, และโรเจอร์ (Richards, & Rodgers, 2006, pp. 2-3) กล่าวถึงองค์ประกอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ว่าต้องประกอบไปด้วยความรู้ทางภาษา ดังนี้

1. ความรู้การใช้ภาษาในจุดประสงค์และการใช้งานที่แตกต่างกัน
2. ความรู้ในการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ และผู้ร่วมสนทนาที่แตกต่างกัน เช่น เมื่อไหร่ที่จะใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ หรือใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ทั้งในด้านการเขียนและการพูด

3. ความรู้ในการสร้างภาษา และเข้าใจภาษาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การบรรยาย การรายงาน การสัมภาษณ์ หรือบทสนทนา เป็นต้น

4. ความรู้ในการประคับประคองบทสนทนา ในระหว่างการสนทนากับผู้ที่มีความสามารถทางภาษาที่จำกัด

กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, น. 23-27) ได้กำหนดความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับผู้เรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อเทียบกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในผู้เรียนระดับ A2 โดยแบ่งเป็นทักษะต่าง ๆ ได้ดังนี้

ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กับกรอบมาตรฐานสากล CEFR ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
มาตรฐาน ต 1.1	เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล		
ต1.1 ม3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ใน การประดิษฐ์ การบอก ทิศทาง ป้ายประกาศ ต่าง ๆ การใช้อุปกรณ์ เช่น Passive Voice, คำสันธาน (conjunction) หรือ ตัวเชื่อม (connective words)	สามารถเข้าใจข้อมูล และ คำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับ ครอบครัวผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรกสามารถ เข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และ ชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนา การให้ความช่วยเหลือ	1. สามารถเข้าใจข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัว ผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก 2. สามารถเข้าใจบทสนทนาที่ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และชัดเจน 3. สามารถเข้าใจบทสนทนาการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับ การบอกทิศทาง ป้ายประกาศ การประดิษฐ์ และการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/2 อ่าน ออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และ บทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการ อ่าน	ข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะ ต้นคำและพยัญชนะ ท้ายคำ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระ ประสม - การออกเสียง เน้นหนัก-เบา ในคำและ กลุ่มคำ - การออกเสียงตาม ระดับเสียงสูง-ต่ำ ใน ประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยง ในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนใน การอ่าน - การอ่านบทร้อยกรอง ตามจังหวะ	สามารถหาข้อมูลที่สำคัญใน โฆษณา แผ่นพับใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ สามารถเข้าใจประเด็นหลัก และรายงาน สั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ สามารถเข้าใจประเด็น สำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องใน ชีวิตประจำวันที่ย่าง ๆ และ สั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ	1. สามารถอ่านข้อมูลที่ สำคัญในโฆษณา แผ่น พับใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ 2. สามารถอ่านข้อมูล และเข้าใจประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าว สั้น ๆ ง่าย ๆ 3. สามารถเข้าใจ ประเด็นสำคัญที่อ่าน เกี่ยวกับเรื่องใน ชีวิตประจำวันที่ย่าง ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อ ประกอบ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟัง หรืออ่าน	ประโยค ข้อความ และ ความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลา ว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้า อากาศ การศึกษาและ อาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี เป็นวงคำศัพท์ สละสมประมาณ ๑,๔๐๐-๑,๕๕๐ คำ (คำศัพท์ ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) การตีความ/ถ่ายโอน ข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ	สามารถเขียนเกี่ยวกับ สิ่งของและบุคคลที่ตนเอง รู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอก แบบสอบถาม ให้ข้อมูล เกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะ ต่าง ๆ ของตนเอง สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญหรือ เปลี่ยนแปลงการเชิญหรือ การนัดหมาย สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ	1. สามารถเขียนเกี่ยวกับ สิ่งของ บุคคลที่ตนเอง รู้จักเป็นอย่างดี โรงเรียน สิ่งแวดล้อมด้วยการใช้ ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน 2. สามารถกรอก แบบสอบถาม ให้ข้อมูล เกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และ ทักษะต่าง ๆ ของตนเอง 3. สามารถเขียนข้อความ ง่าย ๆ เช่น การเชิญหรือ เปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย การ ประกาศซื้อ- ขาย 4. สามารถเขียนข้อความ สั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอ หรือให้ข่าวสาร ข้อมูล ส่วนตัว เช่น ข้อความ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/4 เลือกรับ ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังและอ่านจากสื่อ ประเภทต่าง ๆ พร้อม ทั้งให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ	การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความ สำคัญ รายละเอียด สนับสนุน จากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ต คำถามเกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ประโยคที่ใช้ในการแสดง ความคิดเห็น การให้ เหตุผลและการ ยกตัวอย่าง	สามารถอธิบายเหตุผลว่า ชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถเข้าใจประเด็น สำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่อง ในชีวิตประจำวันที่ย่าง ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ สามารถเข้าใจประเด็น หลักและรายงานสั้น ๆ ข่าว สั้น ๆ ย่าง ๆ ถ้าผู้อ่านมี ความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ	1. สามารถเข้าใจ ประเด็นสำคัญที่อ่าน เกี่ยวกับเรื่องใน ชีวิตประจำวันที่ย่าง ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อ ประกอบ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ เว็บไซต์บน อินเทอร์เน็ต 2. สามารถเข้าใจ ประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าว สั้น ๆ ย่าง ๆ ถ้าผู้อ่านมี ความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร และทำไม 3. สามารถแสดงความ คิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์
มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ			
ต1.2 ม3/1 สนทนา และเขียนโต้ตอบ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่อง ที่อยู่ในความสนใจ ของสังคมและสื่อสาร อย่างต่อเนื่องและ เหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล เช่น การ ทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การ แลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ ตัวสถานการณ์ต่าง ๆ ใน ชีวิตประจำวัน การ สนทนา/เขียนข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและบุคคล ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจใน ชีวิตประจำวัน	สามารถเข้าใจข้อความ สั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทาง เว็บโปสการ์ด หรือจดหมาย สั้น ๆ สามารถบรรยาย เกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถ บรรยายเกี่ยวกับการศึกษา ของตน งานที่ทำในปัจจุบัน หรือในอดีต สามารถ บรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง	1. สามารถเข้าใจ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บ โปสการ์ด หรือ จดหมายสั้น ๆ 2. สามารถบรรยาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว และบุคคล อื่นสามารถบรรยาย เกี่ยวกับการศึกษาของ ตน งานที่ทำในปัจจุบัน หรือในอดีต 3. สามารถบรรยายงาน อดิเรกและความสนใจ ของตนเอง
ต1.2 ม3/2 ใช้คำ ขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และ คำอธิบายอย่าง เหมาะสม	คำขอร้อง คำแนะนำ คำ ชี้แจง คำอธิบาย ที่มี ขั้นตอนซับซ้อน	สามารถถามและบอก ทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือ แผนที่ สามารถใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จักเช่น การนัดหมายพบกับบุคคล	1. สามารถถามและ บอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนที่ 2. สามารถใช้วลี สำนวนต่าง ๆ ในการ รับโทรศัพท์แลกเปลี่ยน ข้อมูลง่าย ๆ และ สนทนาทางโทรศัพท์ สั้น ๆ กับบุคคลที่ตน รู้จักเช่น การนัดหมาย พบกับบุคคล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	สามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “Are you hungry?” or “Are you ok?” และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทางรถไฟแท็กซี่และการซื้อตั๋ว	1. สามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่น เสนอให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง 2. สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ 3. สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ตอบรับและปฏิเสธได้ 4. สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทางรถไฟแท็กซี่และการซื้อตั๋ว

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะบอก ด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ง่ายและตรงประเด็นบางครั้ง ต้องมีการปรับเปลี่ยนข้อความให้เหมาะสม สามารถเชื่อมโยงความคิดโดยใช้คำเชื่อมง่าย ๆ เช่น “and”, “but”, “because” สามารถพูดกับผู้อื่นอย่างสุภาพในการสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำทักทายการกล่าวลาในชีวิตประจำวัน	1. สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะบอกหรือเปรียบเทียบ ด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ง่ายและตรงประเด็นบางครั้ง ต้องมีการปรับเปลี่ยนข้อความให้เหมาะสม 2. สามารถเชื่อมโยงความคิดโดยใช้คำเชื่อมง่าย ๆ เช่น “and”, “but”, “because” 3. สามารถพูดกับผู้อื่นอย่างสุภาพในการสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำทักทายการกล่าวลาในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ กิจกรรมประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่มี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน	สามารถใช้สิ่งง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้สำหรับสถานการณ์เฉพาะ ได้อย่างถูกต้อง สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้วลีสั้น ๆ ง่าย ๆ แต่บ่อยครั้งที่ต้องหยุด และพยายามใช้คำอื่นหรือต้องพูดซ้ำให้เข้าใจมากขึ้น มีคำศัพท์มากเพียงพอที่จะสื่อสารในสถานการณ์ประจำวันอย่างง่าย ๆ ได้	1. สามารถใช้สิ่งง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้สำหรับสถานการณ์เฉพาะได้อย่างถูกต้อง 2. สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้วลี สั้น ๆ ง่าย ๆ แต่บ่อยครั้งที่ต้องหยุด และพยายามใช้คำอื่นหรือต้องพูดซ้ำให้เข้าใจมากขึ้น มีคำศัพท์มากเพียงพอที่จะสื่อสารในสถานการณ์ประจำวันอย่างง่าย ๆ ได้
ต1.3 ม3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ / เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นกีฬา/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ	สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งาน อติเรก ฯลฯ	1. สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งาน อติเรก การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นกีฬา/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์
มาตรฐาน ต1.3 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ			
ต1.3 ม3/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้อ่าน/วิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสพการณ์ เหตุการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง	สามารถบอกหัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็นต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้	1. สามารถบอกหัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็น ต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสพการณ์ เหตุการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง
ต1.3 ม3/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ	การแสดงความคิดเห็น และการให้เหตุผล ประกอบเกี่ยวกับ กิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์	สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น เช่น what to do ,where to go and when to meet.	1. สามารถร่วม อภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น แสดงความคิดเห็น และการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ และ เหตุการณ์

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง การฟังข้อมูล บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจและสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องได้
2. ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง ความเข้าใจในบทอ่าน โปสเตอร์ อีเมล จดหมายสั้น ๆ และบอกประเด็นสำคัญได้
3. ทักษะการพูด (Spoken Interaction and Spoken Production) หมายถึง สามารถเริ่มต้นการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อกิจธุระและการสนทนาทางโทรศัพท์ตามสถานการณ์ต่าง ๆ การบรรยายโต้แย้งและนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบตัวพร้อมให้เหตุผล และบอกได้ว่าตนเองไม่เข้าใจ (Strategies) รวมถึงสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการบอก แลกเปลี่ยนความคิดโดยใช้คำเชื่อม สามารถใช้วลีง่าย ๆ และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจอย่างสุภาพ (Language Quality)
4. ทักษะการเขียน (Written Interaction) หมายถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายงาน ข้อมูลและข้อโต้แย้งเกี่ยวกับตนเองและชีวิตประจำวัน และยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน และตรวจหาข้อผิดพลาดของงานเขียน (Strategies)

3. การจัดการกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาที่ใช้มีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึกปฏิบัติ และถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การสอนยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก และความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน
5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางด้านภาษา

สุจิตรา สวัสดิวงศ์ (2539, น. 46-61) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการกิจกรรมเพื่อ การสื่อสารว่า การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบภาษาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสถานการณ์ ผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้รูปแบบภาษาหลาย ๆ รูปแบบ การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสาร จะสามารถเลือกรูปแบบของภาษา ได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการ เป็นต้นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ภูมิหลังผู้ส่งสารและผู้รับสาร ในขณะที่จะส่งข้อมูล ผู้ส่งสารจะต้องคำนึงถึงภูมิหลังของผู้รับสารด้วย ในทำนองเดียวกันกับผู้รับสารก็จะตีความหมายที่ได้รับตามภูมิหลังของตน จะเห็นได้ว่า การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพที่สุดในส่วนที่ภูมิหลังของผู้ส่งสารและภูมิหลังของผู้รับสารคล้ายกันมากที่สุด

ชาวินอน (Savignon, 1983, p.32) สรุปลักษณะสำคัญของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการในการสื่อสาร (Desire to Communicate) กิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องสร้างความต้องการที่จะสื่อสารให้กับผู้เรียน ถึงแม้ผู้เรียนต้องมีความรู้สึกหรือความจำเป็นในการสื่อสาร

2. จุดประสงค์ของการสื่อสาร (Communicative Purpose) กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ของการสื่อสารที่แท้จริงมากกว่าจะให้ฝึกใช้ตัวภาษา และกิจกรรมนั้นควรมีช่องว่าง (Gap) ซึ่งอาจจะเป็นช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) หรือช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion Gap) เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมช่องว่างดังกล่าวในขณะที่กำลังสื่อสาร

3. เนื้อหาไม่ใช่รูปแบบของภาษา (Content not Form) ขณะผู้เรียนกำลังทำกิจกรรม ความสนใจของผู้เรียนต้องอยู่ที่สิ่งที่จะพูด (What to say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอย่างไร (How to say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูล (Message) ที่ต้องการจะสื่อสารเสมอ

4. ความหลากหลายของภาษา (Variety of Language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบ ไม่ใช่รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ผู้เรียนควรมีความรู้สึกอิสระในการใช้ภาษาที่ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน และใช้แหล่งข้อมูลใดก็ได้ที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือก

5. ไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอน (No Teacher Intervention) กิจกรรมนั้นผู้เรียนเป็นผู้กระทำ และกระทำกันเองระหว่างผู้เรียนมากกว่าทำกับครูผู้สอน ครูผู้สอนไม่ไปเกี่ยวข้องแม้จะเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือการประเมินการร่วมกิจกรรมของผู้เรียน ครูผู้สอนควรประเมินผลสุดท้ายของกิจกรรมเมื่อกิจกรรมนั้นเสร็จสิ้นลง การประเมินต้องดูที่การบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสาร ไม่ใช่การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

6. ไม่มีการควบคุมวัสดุที่จะฝึก (No Materials Control) กิจกรรมที่จัดต้องไม่กำหนดภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ ผู้เรียนควรมีโอกาสที่จะเลือกที่จะสื่อสารอะไร และอย่างไรด้วยตนเอง

การจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง

ขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติทักษะการฟัง (Paulston, et al., unpagued อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2542, น. 32) มีดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้จุดมุ่งหมายของการฝึกปฏิบัติทักษะการฟัง
2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้
3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟังแล้ว
4. ครูผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน

กิจกรรมในการสอนการฟัง (Finocchiaro and Brunfit, unpagued อ้างถึงใน กรมวิชาการ 2542, น. 33) มีดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครูผู้สอน เช่น การถามคำถาม การอธิบาย การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือ การสนทนาต่าง ๆ
4. ให้ฟังคำบรรยายจากบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกต่าง ๆ

5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ หรือจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้

ภาษาอังกฤษ

8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ
9. ให้ได้เวลาที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือภาษาไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

การจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด

ขั้นตอนในด้านการสอนทักษะการพูดมี 3 ขั้นตอน (Scott, unpagued อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2542, น. 33)

1. บอกวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. การสอนเนื้อหา ครูผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ผู้พูดเป็นใคร ผู้พูดจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูด
3. การฝึกปฏิบัติและการถ่ายโอน เป็นการพูดพร้อม ๆ กัน หรือทีละคน หรือจับคู่กันฝึกในรูปแบบต่าง ๆ

กิจกรรมในการสอนการพูด ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูผู้สอน หรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. ให้ผู้เรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อน ๆ
3. บอกให้เพื่อทำตามคำสั่ง

4. ให้อธิบายลักษณะของวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้อ่านประสบการณ์ของผู้เรียน
6. ให้อ่านเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนใช้บทสนทนา เช่น ร้านขายของ

สถานีตำรวจ ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ในภาษา
9. ให้อ่านที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

การจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

การสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพ มี 3 ขั้นตอน (Williams, 1994, pp. 35-37) ดังนี้

1. ขั้นก่อนการอ่าน (Per-Reading) มีจุดประสงค์ คือ
 - 1.1 ได้รับความสนใจในหัวเรื่องที่อ่าน
 - 1.2 ชี้ให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
 - 1.3 เตรียมความพร้อมทางด้านภาษาที่จะใช้ในบทเรียน

สิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องถามตนเองเสมอ คือ ผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะสอน จะทำอย่างไรที่จะนำความรู้ที่มีอยู่นั้นมาใช้ได้ และเรื่องที่สอนนี้มีความสำคัญอย่างไร ผู้อ่านจะสนใจเรื่องที่อ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอนจะเข้าใจผู้อ่าน

2. ขั้นระหว่างการอ่าน (While-Reading) มีจุดประสงค์ในการช่วยผู้เรียน ดังนี้
 - 2.1 การทำความเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน
 - 2.2 การทำความเข้าใจกับรายละเอียดของเรื่อง
 - 2.3 การทำความเข้าใจกับโครงสร้างของเรื่อง
3. ขั้นหลังการอ่าน (Post-Reading) มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ
 - 3.1 การถ่ายโอนความคิดในหัวเรื่องที่อ่าน
 - 3.2 แสดงความคิดเห็นของผู้เรียนต่อบทอ่าน

กิจกรรมการสอนอ่าน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2533 อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2546, น. 46-47) สรุปได้ดังนี้

1. ให้อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านก่อนการอ่านเพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน
2. ให้ฝึกหาคำศัพท์ที่อ่านพบ แล้วให้หาคำตรงข้ามหรือคำที่มีความหมายคล้ายกัน
3. ให้หาคำสำคัญเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
4. ให้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน
5. ให้เล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเอง

6. ให้เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่อ่าน
7. ให้เขียนสรุปเรื่องที่อ่าน
8. ให้อภิปรายแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
9. ให้อ่านหนังสือภาษาไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
10. ให้แสดงบทบาทสมมติ

การจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน

ขั้นตอนการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามระบบจำแนกจากง่ายไปหายาก มี 5 ขั้นตอน (Valetle, & Desick, 1972, pp. 170-172)

1. **ขั้นทักษะที่เป็นกลไก (mechanical skills)** นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำ หรือประโยคที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ได้จากความจำโดยไม่ต้องจำเป็นต้องเข้าใจความหมายของคำหรือข้อความเหล่านั้น คือ เป็นระดับความสามารถที่แสดงออกทางความจำมากกว่าความเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกในการเขียน คือ การลอกแบบ (Reproduction) โดยการคัดลอกเนื้อหาจากตำราเรียน และสามารถเขียนตัวสะกดของคำศัพท์หรือข้อความที่จำได้อย่างถูกต้อง

2. **ขั้นความรู้ (Knowledge)** นักเรียนรู้จักเสียงหรือสัญลักษณ์ ที่ถูกต้องของภาษาอังกฤษ สามารถเขียนสะกดคำหรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้ว โดยเขียนตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง สามารถเขียนประโยคที่เหมาะสมกับรูปภาพอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา และสามารถเขียนตอบคำถามในเรื่องที่เคยเรียนแล้วได้ คือ เป็นระดับความสามารถที่แสดงออกซึ่งความรู้ในกฎเกณฑ์ (Rules) ข้อเท็จจริง (Facts) และข้อมูล (Data) ที่เกี่ยวข้องทางภาษา พฤติกรรมการเขียนระดับนี้ คือ การระลึกได้ (Recall) รู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง และมีความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน

3. **ขั้นถ่ายโอน (Transfer)** นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยมีตัวอย่างให้ คือ เป็นระดับความสามารถที่สามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออก คือการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่

4. **ขั้นสื่อสาร (Communication)** นักเรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน แสดงความคิดออกมาตามความต้องการเป็นภาษาอังกฤษได้ ในขั้นนี้จะให้ความสำคัญต่อความเข้าใจเนื้อเรื่องมากกว่า ความถูกต้องทางโครงสร้างไวยากรณ์ งานเขียนเป็นความคิดที่นักเรียนต้องการแสดงออกมาด้วยตนเอง คือเป็นระดับความสามารถที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารได้

5. **ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism)** นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่ายในลักษณะที่มีลีลาในการเขียนของตนเอง รู้จักเลือกใช้ภาษาตามเนื้อหาของ

เรื่องตามจุดมุ่งหมายและตามความต้องการของผู้อ่าน เป็นระดับความสามารถที่สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินภาษาที่ใช้ได้ พฤติกรรมการเขียนที่แสดงออกในขั้นนี้ คือ การสังเคราะห์ คือมีลีลาในการเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น

ข้อคิดในการสอนเขียนว่า ควรฝึกให้เขียนอย่างมีระเบียบในการเรียบเรียงเรื่องในชีวิตประจำวันจนเป็นนิสัย ยึดหลักต่อไปนี้ (Guth, 1970, p. 124)

1. สอนให้เขียนจนเป็นนิสัย (Writing as a Habit) เช่น เขียนบันทึกประจำวัน เขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมาย
2. เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย (Writing with Purpose) จะเขียนเพื่อชักชวนพรรณนา ความสนุกสนาน และการตีความ
3. เขียนอย่างมีระเบียบแบบแผนในการเรียบเรียงเรื่องราว
4. เขียนด้วยจินตนาการและอารมณ์ที่จะนำผู้อื่นไปสู่ความคิดและอารมณ์ของผู้เขียนได้

3. การวัดและประเมินผลทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3.1 ความสำคัญของการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน ควรวัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ชีวิตจริงมากที่สุด การประเมินนั้นไม่เพียงแต่ประเมินว่า ผู้เรียนมีความรู้ในการใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากน้อยเพียงใด หากต้องคำนึงถึงทักษะในการแสดงออกเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสม ซาวิญนอน (Savignon, 1983) กล่าวว่า การวัดทักษะในการสื่อสารนั้นควรบูรณาการองค์ประกอบของความสามารในการสื่อสารทั้ง 4 ด้านเข้าด้วยกัน คือ ความสามารถทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ความสามารถด้านภาษาเชิงสังคม ความสามารถในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ และความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร และการวัดทักษะการสื่อสารในชั้นเรียนควรมีลักษณะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการของความสามารถของผู้เรียน และควรเน้นในสิ่งที่ผู้เรียนสามารถทำได้ ซึ่งเป็นความสำเร็จที่ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในบริบทของการสื่อสารที่จำกัด มากกว่าที่จะเน้นถึงลักษณะของการสื่อสารของเจ้าของภาษาซึ่งผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้

การวัดผลและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนว่าควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ (Huges, 1994)

1. การวัดผลและประเมินผลควรเป็นไปเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอน
2. วิธีการวัดผลและประเมินผลที่ใช้ต้องสามารถประเมินความสามารถของผู้เรียนได้อย่างแม่นยำและตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
3. การวัดผลและประเมินผลต้องมีความสัมพันธ์กับหลักสูตร โดยวิธีที่ใช้ประเมินเป็นตัวแทนของเนื้อหาการเรียนการสอนที่ผ่านมา

4. การวัดผลและประเมินผลควรเกิดขึ้นในสถานการณ์การเรียนการสอน
5. วิธีการวัดผลและประเมินผลควรเป็นวิธีที่ผู้เรียนคุ้นเคยเพราะใช้วิธีเดียวกับการฝึกปฏิบัติหัดภาษาในระหว่างเรียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, น. 119) ได้สรุปวิธีวัดและประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ไว้ 9 แบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบจุดภาษา (Discrete Point Tests) มุ่งที่จะวัดส่วนประกอบย่อยของภาษาพัฒนาขึ้นมาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์แบบโครงสร้าง และภาษาศาสตร์แบบเปรียบเทียบ จิตวิทยาแบบพฤติกรรมศาสตร์ และวิธีการเรียนการสอนแบบ Audio-lingual ใช้วัดความรู้ศัพท์ จุดต่าง ๆ ของไวยากรณ์ภาษา การจำแนกเสียงต่าง ๆ ของภาษา สามารถใช้วินิจฉัยปัญหาระหว่างเรียนได้

2. แบบทดสอบทักษะเดี่ยว (Single Skill Tests) มุ่งวัดทักษะใดทักษะหนึ่งทางภาษา เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน อาจใช้วิธีสอบได้ทั้งแบบปรนัย และ แบบอัตนัย

3. แบบทดสอบทักษะรวม (Global Tests) ประกอบด้วยข้อสอบแบบ Cloze และเขียนตามคำบอก

- 3.1 แบบทดสอบ Cloze เป็นแบบทดสอบความเข้าใจเนื้อความ ใช้เนื้อความที่มีความสมบูรณ์ในตนเอง ในด้านใจความสำคัญและท้องเรื่อง และละคำที่ 5 หรือ 7 หรือ 10 ไว้ อย่างมีระบบ เพื่อให้ผู้สอบเติมคำด้วยตนเอง ในการทำแบบทดสอบ Cloze ผู้สอบต้องใช้ความรู้ศัพท์ ไวยากรณ์ บริบทของการใช้ภาษา และในบางครั้งบริบททางสังคม ตลอดจนความสามารถสะกดตัว และเขียนได้ถูกต้อง

- 3.2 แบบทดสอบเขียนตามคำบอก ทดสอบทักษะฟังและเขียนให้ถูกต้องตามคำบอก ซึ่งต้องอาศัยความรู้ในเนื้อหาภาษาไวยากรณ์และการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบทดสอบเขียนตามคำบอก มีเขียนแบบเต็ม คือ เขียนคำบอกทั้งเนื้อความ และแบบเขียนตามคำบอกเป็นบางส่วน คือ มีการให้ข้อความส่วนใหญ่ไว้ ละเว้นไว้เฉพาะประโยค วลี หรือข้อความที่จะให้เติมตามคำบอก

นอกจากแบบทดสอบทั้งสองชนิดข้างต้นแล้วแบบทดสอบหน้าที่ของภาษา (Functional Tests) ก็อาจจัดเข้าอยู่ในทักษะรวมได้ด้วย

- 3.3 แบบทดสอบหน้าที่ของภาษา มีการถามเกี่ยวกับทำเนียบภาษา ซึ่งเป็น การวัดความรู้ทางสังคมวิทยาของการใช้ภาษา ตามหน้าที่ของภาษา เช่น ข้อความนั้น ๆ เป็นคำถาม คำทักทาย คำขอร้อง คำสั่ง หรือเนื้อหาภาษาที่สอบเป็นบทสวด รายงาน บทวิเคราะห์ ฯลฯ

4. แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integrative Tests) เป็นแบบทดสอบบูรณาการมุ่งวัดการใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง ซึ่งมีทั้งการสื่อสารและการรับสารทางภาษา การทดสอบจะกำหนดให้ผู้

สื่อภาษาซึ่งเป็นสารของตนเอง (Sender หรือผู้สื่อสารของผู้อื่น เช่น โฆษก (Addresser) และผู้รับสารที่สื่อมาถึงตนเอง (Receiver) หรือผู้รับสารที่ส่งมายังส่วนรวม เช่น ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ หรือผู้ฟังวิทยุ ชมโทรทัศน์ (Addressee)

5. แบบทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatic Tests) เป็นการทดลองการใช้ภาษาโดยใช้พารามิเตอร์ทางสังคมและจิตวิทยาของการใช้ภาษา

6. แบบทดสอบวัดตรง (Direct Tests) แบบวัดอ้อม (Indirect Tests) และแบบวัดกึ่งตรง (Semi-Direct Tests)

6.1 แบบวัดตรง เป็นการวัดการสื่อภาษาที่แท้จริง เช่น การเขียน และการพูด

6.2 แบบทดสอบวัดกึ่งตรงจะกำหนดการตอบของผู้ทำสอบ เช่น ให้ออกคำถามเกี่ยวกับภาพแทนการพูดสนทนากัน หรือการเขียนอธิบายภาพโดยใช้เพียงประโยคเดียว หรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การวัดไว้แน่นอน

6.3 แบบทดสอบแบบวัดอ้อม โดยการใช้การแปลการใช้ภาษาในรูปสื่อเป็นรูปปรับสารแทน เช่นทดสอบ Test of English For International Communications (TOEIC) ซึ่งสร้างขึ้นโดยETS ในสหรัฐอเมริกา ข้อทดสอบนี้เป็นแบบเลือกตอบ วัดการฟังและการอ่าน แต่ ETS ให้ความหมายคะแนนโดยใช้ทักษะพูดและเขียน โดยการทดลองหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ TOEIC กับการพูดและการเขียน พบว่า มีค่าสหสัมพันธ์ $r = .83$ จึงสรุปได้ว่าคะแนนที่ได้จากการฟังอ่าน แบบวัดอ้อม สามารถทำนายความสามารถในการพูดเขียนแบบวัดตรงได้

7. แบบทดสอบเลือกตอบและแบบให้คำตอบ (Selection and Supply Tests)

7.1 แบบเลือกตอบ เป็นการวัดแบบปรนัยซึ่งมีความเที่ยงสูง มีการให้ตัวเลือกให้ผู้สอบเลือกคำตอบที่ถูกหรือดีที่สุด เพื่อตอบหรือเติมความคำถาม หรือข้อความ ที่ตั้งปัญหาให้ถูกวิธีสอบมักเป็นแบบมีตัวเลือก 3,4,5 ตัว ตามแต่ระดับผู้สอบและความซับซ้อนของข้อความ หรือปัญหา หรือเป็นแบบจริง/เท็จ ถูก/ผิด ให้เลือกตอบและอาจเป็นแบบให้จับคู่

7.2 แบบให้คำตอบ เป็นแบบที่ผู้สอบต้องเขียนตอบโดยการเติมคำ วลี ประโยคข้อความ หรือเขียนเรียงความ เขียนจดหมาย หรือผู้สอบต้องพูดตอบ เช่น ตอบคำถามใน การสัมภาษณ์ ต้องกล่าวรายงาน ต้องพูดอภิปรายแสดงความคิดเห็น เป็นต้น เป็นการวัดทักษะ ในการสื่อภาษา หรือการวัดแบบวัดตรง

8. แบบทดสอบภาษาที่แท้จริงและแบบทดสอบเลียนแบบภาษา (Language Tests and Language Like Tests)

9. แบบทดสอบจัดระดับตามวัตถุประสงค์ (Objective Graded Tests) มีหลักการ ดังนี้

9.1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะในการสื่อสาร เช่น การพูด

9.2 มีการกำหนดสถานการณ์สำหรับให้ผู้สอบแสดงทักษะในการสื่อสารไว้ในหลาย ๆ สถานการณ์

9.3 สถานการณ์ที่กำหนดเป็นไปตามวัตถุประสงค์เชิงหน้าที่ (Functional Objectives) เช่น ระบุว่าผู้สอบต้องแสดงทักษะการสื่อความหมายในการถามเกี่ยวกับเวลาระยะทางที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ ได้

9.4 วัตถุประสงค์ในการสื่อภาษานี้มีความยากง่ายและซับซ้อนขึ้นไปตามลำดับ

9.5 ผู้สอบจะถูกกำหนดระดับความสามารถในการสื่อสารจากผลของการแสดงทักษะการใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่กำหนดเช่นเป็นระดับ 2 ระดับ 3 และจะได้รับการกำหนดระดับเมื่อเขาได้แสดงความสามารถสูงสุดของเขา เช่น เป็นระดับ 3 แต่ยังไม่ถึงเกณฑ์สำหรับ ความสามารถระดับ 4 เป็นต้น

9.6 การทดสอบนี้เป็นการวัดทักษะรายบุคคล และจัดระดับเป็นรายบุคคลจึงมีลักษณะเป็น Tailored Testing คือ ใช้สำหรับนักเรียนแต่ละคนที่ผ่านการทดสอบ

เกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด

การให้คะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด ปรับปรุงจากเกณฑ์ของสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 151) ที่มีการวิเคราะห์โดยอ้างอิงถึงในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด

ระดับคะแนน	4	3	2	1
ประเด็น การประเมิน				
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตามหัวข้อที่ กำหนด ออกเสียง ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้างภาษา ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหาและ การออกเสียงถูกต้อง เป็นบางส่วน	สื่อสารได้เนื้อหา น้อย ออกเสียง ไม่ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่
ทักษะ ในการพูด	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับ ผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสีหน้า และท่าทางอย่าง เหมาะสม	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับ ผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสีหน้า และท่าทางบ้าง เล็กน้อย	พูดได้คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับ ผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มีการ ประสานสายตา กับผู้ฟังบ้างเป็น ระยะ

เกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน

การให้คะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน ปรับปรุงจากเกณฑ์ของสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 153) ที่มีการวิเคราะห์โดยอ้างอิงถึงในกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 8 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน

ระดับคะแนน	4	3	2	1
ประเด็นการประเมิน				
โครงสร้างทางไวยากรณ์	เขียนโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องทุกประโยค	เขียนโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดพลาดเล็กน้อย	เขียนโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดพลาดหลายแห่ง	เขียนโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดพลาดเกินครึ่งหนึ่งของงานเขียน
การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	สะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอน	สะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดพลาดเล็กน้อย	สะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดพลาดหลายแห่ง	สะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดพลาดเกินครึ่งหนึ่งของงานเขียน
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์และสำนวนเหมาะสม อ่านแล้วเข้าใจชัดเจนทั้งเรื่อง	มักใช้คำศัพท์และสำนวนเหมาะสม แต่อ่านแล้วไม่เข้าใจบางแห่ง	มีปัญหาอยู่บ้างในการใช้คำศัพท์และสำนวน อ่านแล้วไม่เข้าใจหลายแห่ง	การใช้คำศัพท์และสำนวนผิดพลาดหลายแห่ง อ่านแล้วไม่เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
การนำเสนอเนื้อหา	เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนด และสามารถเรียบเรียงเนื้อหาตามลำดับที่เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้างตรงประเด็นตามที่กำหนด และสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ค่อนข้างเหมาะสม	เขียนไม่ค่อยตรงประเด็นตามที่กำหนด และเรียบเรียงเนื้อหาได้ไม่ค่อยเหมาะสม	เขียนไม่ตรงประเด็นตามที่กำหนด และไม่เรียบเรียงเนื้อหาตามลำดับ

ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

1. ความหมายของสัมพันธภาพ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องสัมพันธภาพ ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับเรื่องสัมพันธภาพ ไว้ดังนี้

ซิคเกอร์ริง (Chickering, 1993, p. 90) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพ ระหว่างบุคคล ไว้ว่า สัมพันธภาพ ระหว่างบุคคล หมายถึง การที่บุคคลมีความอดทนที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการเปลี่ยนแปลงจากการพึ่งพาตนเองไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน ซึ่งการอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่ ความสามารถยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่นได้ และการมีน้ำใจกว้าง การให้ความช่วยเหลือสนับสนุน การให้และการรับ เป็นต้น

ชัยพร วิชชาวุธ (2530, น. 69) กล่าวว่า สัมพันธภาพ ระหว่างบุคคลเป็นพฤติกรรมปฏิบัติสัมพันธ์ต่อบุคคล มนุษย์อยู่เป็นสังคม การกระทำของมนุษย์แต่ละคนจึงสัมพันธ์กับการกระทำของคนอื่น ๆ ในสังคม เกิดขึ้นทันทีเมื่อการกระทำของคนหนึ่งมีผลกระทบต่อผลกรรมที่อีกคนหนึ่งจะได้รับ

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2534, น. 10) กล่าวถึง ความหมายของสัมพันธภาพว่า สัมพันธภาพ เป็นความเกี่ยวข้องของมนุษย์ที่มีต่อกัน โดยทางตรงและทางอ้อม มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีกัน ยอมรับนับถือ ตลอดจนการปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบของสถาบันและวัฒนธรรมเดียวกัน มีการสืบทอดเจตนารมณ์ จนเกิดเป็นสังคมขึ้น ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของมนุษย์เข้าใจซึ่งกันและกันทั้งระหว่างบุคคลหรือกลุ่ม

มณี ดีประสิทธิ์ (2541, น. 7) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในระหว่างบุคคล โดยกระบวนการนี้จะเกิดขึ้นทีละเล็กละน้อยอย่างต่อเนื่อง และรวมเข้าด้วยกันเป็นองค์ประกอบของกระบวนการของความคุ้นเคยและบุคคลที่เกี่ยวข้องจะอยู่ในฐานะบุคคลอันเป็นที่รักของกันและกัน

จากความหมายของสัมพันธภาพระหว่างบุคคลดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง พฤติกรรมปฏิบัติสัมพันธ์ต่อบุคคล เพื่อทำความรู้จักกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรักใคร่ ความเข้าใจอันดีต่อกัน อันจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันของบุคคล รวมทั้งสังคม ทำให้เกิดการปรับตัวทางสังคม ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เคารพในสิทธิผู้อื่น รู้จักการให้และการยอมรับ พึ่งพาซึ่งกันและกัน

2. หลักพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพ

ความสามารถที่จะช่วยให้ผู้อื่นยอมรับเป็นเพื่อนนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถและทักษะทางสังคมของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่งโคลแมนและแฮมเมอร์ (สุภาพรณ โคตรจรัส, 2527, น. 87 อ้างถึงใน Coleman, & Hammer.

1974, Harvard Business Review) ได้กล่าวถึงพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพ ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยสำคัญ ได้แก่

1. การมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน

สัมพันธภาพใดก็ตามจะยั่งยืน ก็ต่อเมื่อสัมพันธภาพนั้นสนองความต้องการของบุคคล ทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อความรัก การเป็นที่ยอมรับทางสังคม ความรู้สึกมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี เป็นต้น ถ้าไม่สนองความต้องการของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง สัมพันธภาพก็ไม่สามารถอยู่ได้ ดังนั้น การมีวัตถุประสงค์ความต้องการร่วมกัน จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น

2. การเคารพในสิทธิและความเป็นตัวของตัวเองของบุคคล

สัมพันธภาพที่ใกล้ชิดอาจแตกร้าวได้ ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งล่วงล้ำสิทธิและไม่ยอมรับให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นของตัวเอง คนที่เคยสนิทกันอาจเลิกคบกันได้ การปฏิบัติต่อกันแบบประชาธิปไตยด้วยความเคารพในสิทธิและเสรีภาพของกันและกัน จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องยอมรับและเห็นด้วยกับความคิด หรือความเชื่อของเขา

3. โครงสร้างและแบบแผนของสัมพันธภาพ

สัมพันธภาพทางสังคมทั่วไป มักมีโครงสร้างและลักษณะการติดต่อสื่อสารที่สอดคล้องกัน เช่น สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนสับเพื่อน บิดามารดากับบุตร เป็นต้น โครงสร้างและแบบแผนการติดต่อสื่อสารและขึ้นอยู่กับผู้อื่นที่อยู่ในสัมพันธภาพนั้นเป็นราย ๆ ไป ส่วนใหญ่การพัฒนาขึ้นอยู่กับขอบเขตที่สร้างความพึงพอใจให้ทั้งสองฝ่าย สัมพันธภาพจะยาวนานหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจที่ทั้งสองฝ่ายได้รับ

4. องค์ประกอบของการติดต่อสื่อสาร

องค์ประกอบในการติดต่อสื่อสารซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาในด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ได้แก่

4.1 การมีภูมิหลัง และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น ผู้มีระดับการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจเดียวกัน มักมีภาษาที่ติดต่อสื่อสารความหมายในระดับเดียวกัน

4.2 การเลือกรับรู้โดยให้ความสนใจเฉพาะข้อความบางตอน ทำให้ไม่ได้รับข้อเท็จจริงทั้งหมด ซึ่งทำให้การตีความผิดพลาดได้

4.3 อารมณ์ และความรู้สึก ในขณะที่มีการรับรู้ปัจจัยในสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์หรือบุคคลที่ก่อให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ เช่น ความมั่นใจ ความกลัวหรือความโกรธ เป็นต้น อาจทำให้เกิดการรับรู้และการตีความหมายที่ผิดพลาดได้

5. การรู้จักตนเอง และสิ่งแวดล้อมอย่างกระจ่าง

5.1 การรับรู้ตนเองตามความเป็นจริง ซึ่งจะนำไปสู่การยอมรับตนเอง

5.2 การรับรู้ผู้อื่นได้ตรงความเป็นจริงย่อมนำไปสู่การยอมรับในตัวจริงของผู้อื่น

5.3 การรับรู้ได้ตรงความเป็นจริง ซึ่งสัมพันธ์ภาพจะยืดยาวได้ ถ้าสนองความต้องการ และก่อให้เกิดความพึงพอใจร่วมกันทั้งสองฝ่าย ดังนั้น จึงต้องพยายามขจัดปัญหาในการติดต่อสื่อสารที่เกิดขึ้น

6. การห่วงใยในสวัสดิการของผู้อื่น

อาจแสดงออกโดยการพูดหรือการกระทำ อาจพูดพลอบใจ แสดงความห่วงใย หรือให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นประสบความยุ่งยากลำบากใจหรือแสดงความซาบซึ้ง แสดงความขอบคุณ ในคุณความดีที่ผู้อื่นได้แสดงต่อตน แสดงความชื่นชมในความดีที่ผู้อื่นมี ย่อมเป็นการเสริมแรงคุณลักษณะเช่นนั้น และช่วยสร้างเสริมสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

7. การซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น

การเป็นตัวของตัวเองและซื่อสัตย์ต่อความคิดเห็นและความเชื่อของตนเองนั้น เป็นสิ่งที่สำคัญ บุคคลไม่ควรหลีกเลี่ยงที่จะพูดความจริงเพียงเพราะไม่กล้าเผชิญความขัดแย้ง และควรมีความเชื่อด้วยว่าผู้อื่นก็ย่อมจะกล้าเผชิญความจริง และหาทางแก้ไขปัญหาได้ในทางสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงที่พูดต้องแสดงให้เห็นความเคารพในความเป็นตัวของตัวเองของผู้อื่น คำนึงถึงความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่น พร้อมทั้งแสดงความห่วงใย เป็นมิตรอย่างจริงใจด้วยความหวังดี จึงเป็นความจริงที่นุ่มนวลไม่ก้าวร้าว

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า พื้นฐานในการสร้างสัมพันธ์ภาพนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น พฤติกรรมและการแสดงออกของแต่ละบุคคลจะทำให้สามารถรับรู้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ได้ การรับรู้และการตีความถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่นที่ถูกต้องและตรงตามความเป็นจริง รับรู้ตนเองและผู้อื่นตามสภาพความเป็นจริง รวมทั้งการแสดงออกด้วยความจริงใจ ความห่วงใย การรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น จะทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลแน่นแฟ้นและยืนยาวขึ้นได้

3. องค์ประกอบของสัมพันธ์ภาพ

แซสส์ (Sasse, 1975) ได้กล่าวถึง สัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นไม่ได้เกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติ สัมพันธ์ภาพจะเจริญหรือมีความมั่นคง ขึ้นอยู่กับบุคคล และความสัมพันธ์ของบุคคล ดังนั้น การสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นจึงเป็นพื้นฐานของกระบวนการพัฒนาความรู้สึกและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประกอบด้วย

1. การสร้างสายสัมพันธ์ เป็นความรู้สึกที่ทำให้บุคคลอื่นสบายใจ การสร้างสายสัมพันธ์ที่ดี นำไปสู่การปฏิสัมพันธ์ในครั้งต่อไป ในขณะที่ความผูกพันก่อเกิดขึ้นนั้น บุคคลจะรู้สึกสบายใจไม่ป้องกันตนเอง แต่จะเปิดเผยตนเอง และเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

2. การเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง เมื่อบุคคลมีความสัมพันธ์ต่อกัน บุคคลมักชอบเล่าถึงความรู้สึก ประสบการณ์ และทัศนคติของตนเอง ทำให้รู้จักตนเองและผู้อื่นมากขึ้น

3. การรู้จักฟังพียงซึ่งกันและกัน บุคคลจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทราบว่า ผู้อื่นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อที่จะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และทราบว่าจะช่วยเหลือกันได้อย่างไร

4. ความต้องการสัมพันธ์ที่มั่นคง บุคคลจะเริ่มมีการเคารพซึ่งกันและกัน มีความเชื่อมั่นในตนเองและผู้อื่น และมีความรักในสัมพันธ์ภาพที่เกิดขึ้น เพื่อให้สัมพันธ์ภาพนั้นมั่นคงต่อไป

คาร์คัฟ, และเบเรนสัน (Carkhuff, & Berenson, 1977, pp. 203 - 207) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลไว้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์แบบเปิด หมายถึง การเปิดเผยความรู้สึก เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ซึ่งกันและกันอย่างเปิดเผยเพื่อความเข้าใจอันดี และก่อให้เกิดสัมพันธ์ภาพที่มั่นคง

2. มีความรู้สึกร่วม หมายถึง สามารถมีความเข้าใจบุคคลอื่น รับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น

3. เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น หมายถึง ยอมรับบุคคลอื่นโดยไม่ตัดใจว่าถูกหรือผิด ไม่ประเมินบุคคลอื่น เคารพในบุคคลอื่นว่า รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น

4. การยอมรับโดยไม่ต้องเห็นด้วย หมายถึง การเป็นผู้ฟังที่ดีที่ จะพยายามทำความเข้าใจโดยไม่ประเมินบุคคลอื่น แต่ให้ความสนใจในบุคคลอื่น

จอห์นสัน (Johnson, 1986, pp. 7 - 9) ได้เสนอแนะวิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันไว้จะต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้คือ

1. การรู้จักและไว้วางใจกัน ซึ่งจะเกิดได้จากการเปิดเผยตนเอง ได้แก่ การเปิดเผยว่า รู้สึกอย่างไรต่อสิ่งที่ได้กระทำไป การตระหนักรู้ในตนเองได้แก่ รู้เข้าใจ และยอมรับในความ รู้สึก ความคิด ความสามารถ และการกระทำของตนเอง การยอมรับตนเอง ได้แก่ พอใจและยอมรับ ลักษณะต่าง ๆ ของตนเอง

2. การสื่อสารกันอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ได้แก่ บอกความคิดความรู้สึกของเราให้ผู้อื่นทราบ

3. การยอมรับและสนับสนุนกัน ได้แก่ ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีปัญหาหรือประสบภาวะวิกฤติ

4. การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง จะช่วยให้บุคคลมีความใกล้ชิด และสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2529, น. 12) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลไว้ดังนี้ คือ

1. ความพอใจร่วมมือ (Mutuality) หมายถึง การที่บุคคลคบหาสมาคมกันนั้น จำเป็นต้อง คำนึงถึงความรู้สึกและความพอใจของทั้งสองฝ่ายเป็นเบื้องต้น ต่างฝ่ายพอใจคบหา

สมาคม ถ้าต่างฝ่ายต่างไม่พอใจที่จะคบหาสมาคมต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก็จะไม่ยืดยาวต่อไป อาจจะเป็นการรู้จักกันอย่างผิวเผินเท่านั้น

2. การรู้จักและไว้วางใจกัน (Knowledge and Trust) เมื่อบุคคลพอใจที่จะคบหาสมาคม กันแล้ว ก็ต้องทำความรู้จักกัน ต้องศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม หาโอกาส สนทนากัน แล้ววิเคราะห์ดูว่า บุคคลนั้น ๆ มีทัศนคติหรือรสนิยมแบบเดียวกับตนหรือไม่ การที่จะให้ผู้อื่น ไว้วางใจตนเองนั้น บางคนจะใช้วิธีเปิดเผยตนเอง แสดงความบริสุทธิ์ใจเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามรู้จัก คั่นเคย หรือไว้วางใจรวดเร็วจน ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่จะช่วยให้บุคคลมีความเข้าใจ สนทนากันเป็นอย่างดี

3. ปทัสถานส่วนบุคคล (Personal Norms) สิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ได้แก่ ปทัสถานส่วนบุคคลที่แต่ละบุคคลยึดมั่นและแสดงออก อันมีผลกระทบต่อผู้อื่น เช่น การแสดงกิริยามารยาท ความประพฤติส่วนตัว อุปนิสัยใจคอ และบุคลิกภาพของบุคคลนั้น เป็นต้น ถ้าบุคคลมีปทัสถานส่วนบุคคลดี ก็เป็นเสน่ห์ของบุคคลนั้น ทำให้บุคคลนั้นเป็นที่รักใคร่และชื่นชอบของบุคคลอื่น อันจะเป็นปัจจัยในการสร้างสัมพันธ์ภาพหรือมิตรภาพที่ดีต่อกันได้

4. การลงทุนส่วนตัว (Self Investment) เมื่อบุคคลเข้าไปมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นหรือกลุ่มอื่นใดก็ตาม บุคคลอาจจะได้กำไรหรือขาดทุน กำไรในที่นี้หมายถึง ความพอใจ ความสำเร็จ ความร่าเริงและความสุขใจ ส่วนขาดทุน หมายถึง ความไม่สบายใจ ความทุกข์ใจ ความอับอาย และความกระวนกระวายใจ ดังนั้น การที่บุคคลจะคบกับใครนั้น แต่ละบุคคลจะต้องพิจารณาถึงกำไรและขาดทุนไว้ และยอมลงทุนโดยเสียบางส่วนเพื่อแลกกับบางอย่างที่พอใจ

ตาราง 9 แสดงการสรุปองค์ประกอบของสัมพันธภาพ

องค์ประกอบ	Sasse (1975)	Carkhuff, & Berenson (1977)	Johnson (1986)	สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2529)
ความพอใจร่วมมือ (Maturity)				/
การรู้จักและไว้วางใจกัน (Knowledge and Trust)			/	/
ปทัสถานส่วนบุคคล (Personal Norms)				/
การลงทุนส่วนตัว (Self Investment)				/
สัมพันธภาพแบบเปิด	/	/		
มีความรู้สึกร่วม		/		
เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น	/	/	/	
การสื่อสารกันอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา			/	
การรู้จักแก้ปัญหาและจัด ความขัดแย้ง		/	/	
การสร้างสายสัมพันธ์	/			
การเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง	/			

จากการที่นักวิชาการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของสัมพันธภาพ สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของสัมพันธภาพ ประกอบด้วย

1. สัมพันธภาพแบบเปิด เป็นการเปิดเผยความรู้สึก เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ซึ่งกันและกันอย่างเปิดเผยเพื่อความเข้าใจอันดี บุคคลจะรู้สึกสบายใจไม่ป้องกันตนเอง แต่จะเปิดเผยตนเอง และเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

2. การรู้จักและไว้วางใจกัน เมื่อบุคคลพอใจที่จะคบหาสมาคมกันแล้ว ก็ต้องทำความรู้จักกันต้องศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม หาโอกาสสนทนากันแล้ว วิเคราะห์ ดูว่า บุคคลนั้น ๆ มีทัศนคติหรือรสนิยมแบบเดียวกับตนหรือไม่ รวมถึงการเปิดเผยว่ารู้สึกอย่างไรต่อสิ่ง

ที่ได้กระทำไป การตระหนักรู้ในตนเองได้แก่ รู้เข้าใจ และยอมรับในความรู้สึก ความคิด ความสามารถ และการกระทำของตนเอง และบอกความคิดความรู้สึกของเราให้ผู้อื่นทราบ

3. เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น ยอมรับบุคคลอื่นโดยไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด ไปประเมินบุคคล เคารพในบุคคลอื่น รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีปัญหาหรือประสบภาวะวิกฤติ บุคคลจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทราบว่าผู้อื่นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อที่จะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และทราบว่าจะช่วยเหลือกันได้อย่างไร

4. การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง เป็นผู้ฟังที่ดีที่จะพยายามทำความเข้าใจโดยไม่ประเมินบุคคลอื่น แต่ให้ความสนใจในบุคคลอื่น จะช่วยให้บุคคลมีความใกล้ชิด และสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น

4. การวัดทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2534, น. 82) ได้สร้างแบบวัดลักษณะความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interpersonal relationships) กับคนร่วมวัยและคนต่างวัย โดยลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scales) ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) โดยสร้างจากลักษณะคุณภาพของสัมพันธภาพต่าง ๆ 10 ด้าน ได้แก่ 1) ความรักใคร่ผูกพัน 2) ภาวะการสื่อสารได้เข้าใจ 3) การเปิดเผยซึ่งกันและกัน 4) ความไว้วางใจกัน 5) ความเหมือนกัน 6) ความรู้สึกสนิทสนม 7) ความรู้สึกร่วมทุกข์ร่วมสุข 8) การยกย่องซึ่งกันและกัน 9) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน 10) ความเห็นใจและเข้าใจกันและกัน โดยเกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ 2 กรณี ได้แก่ กรณีที่ 1 ข้อคำถามมีความหมายด้านบวก กำหนดการให้คะแนน ดังนี้ จริงทั้งหมด ให้ 5 คะแนน จริงส่วนมาก ให้ 4 คะแนน ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน จริงนิดหน่อย ให้ 2 คะแนน ไม่จริงเลย ให้ 1 คะแนน ในกรณีที่ 2 ข้อคำถามมีความหมายด้านลบ กำหนดการให้คะแนน ดังนี้ จริงทั้งหมด ให้ 1 คะแนน จริงส่วนมาก ให้ 2 คะแนน ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน จริงนิดหน่อย ให้ 4 คะแนน ไม่จริงเลย ให้ 5 คะแนน และมีเกณฑ์การแปลความหมายเป็นรายข้อ โดยการรวมคะแนน ซึ่งได้กำหนดช่วงคะแนนและความหมายเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าคะแนนต่ำกว่า 59 คะแนน หมายถึงสัมพันธภาพกับผู้อื่นน้อย

ค่าคะแนน 60-69 คะแนน หมายถึงสัมพันธภาพกับผู้อื่นพอใช้

ค่าคะแนน 70-79 คะแนน หมายถึงสัมพันธภาพกับผู้อื่นดี

ค่าคะแนน 80-89 คะแนน หมายถึงสัมพันธภาพกับผู้อื่นดีมาก

ค่าคะแนน 90-100 คะแนน หมายถึงสัมพันธภาพกับผู้อื่นดีที่สุด

เควิน (Kevin, 2012, pp. 35-36) ได้สร้างเครื่องมือในการวัดสัมพันธภาพระหว่างกรณีปฏิบัติสัมพันธ์ในห้องเรียนกับการเรียนรู้ทางไกลของนักเรียน โดยใช้แบบตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักเรียน และปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยใช้แบบสอบถาม แบ่ง

ออกเป็น 2 ตอน ประกอบไปด้วย ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ กลุ่มและขนาดของชั้นเรียน เพศ สัญชาติ และ ข้อคำถาม เกี่ยวกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมส่วนบุคคลและพฤติกรรมที่หลากหลายในห้องเรียนทางไกล ของนักเรียน จำนวน 24 ข้อ โดยมุ่งเน้นไปที่การมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนของนักเรียนกับนักเรียน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scales) ตามวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert) กำหนดการให้คะแนน ดังนี้ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 1 คะแนน ไม่เห็นด้วยนิดหน่อย ให้ 2 คะแนน ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนนค่อนข้างเห็นด้วย ให้ 4 คะแนน เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้ 5 คะแนน

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามในการวัดทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพ โดยลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scales) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert)

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจ โดยมีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

กูด (Good, 1973, p. 13) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ระดับของคุณภาพ สภาพหรือระดับความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อคุณภาพและสภาพของสิ่งนั้น

วิเชียร ใจผาสุข (2541, น. 30) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในทางบวก หรือความรู้สึกในทางที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และความเชื่อที่เหมาะสม

วิลาวรรณ คุณเจริญ (2544, น. 13) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

กิตติศักดิ์ มีฤทธิ์ (2545, น. 19) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพ ความต้องการที่ได้รับการตอบสนอง เกิดเป็นความรู้สึกที่ดี ที่ชอบ ประทับใจ ที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ โดยเมื่อพอใจสิ่งใดแล้ว ก็จะแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเข้าร่วมกิจกรรม อุทิศร่างกาย แรงใจ และ สติปัญญาที่กระทำในกิจกรรมนั้น

จากความหมายของคำว่า ความพึงพอใจที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ พอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีต่อการกระทำของบุคคล โดยเมื่อพอใจสิ่งใดแล้ว ก็จะแสดงออกก็จะแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเข้าร่วมกิจกรรม อุทิศร่างกาย แรงใจ และ สติปัญญาที่กระทำในกิจกรรมนั้น

2. องค์ประกอบของความพึงพอใจ

องค์ประกอบของความพึงพอใจตามกระบวนการเชิงระบบ

บุญชม ศรีสะอาด (2537, น. 5) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของความพึงพอใจตามกระบวนการเชิงระบบ โดยเชื่อมโยงกับความสำคัญของการสอน โดยผู้ที่ทำหน้าที่สอนจะต้องพัฒนาการสอนอยู่เสมอ และในการพัฒนาการสอนจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งในระบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบที่เป็นตัวป้อน ดังต่อไปนี้

ปัจจัยนำเข้า (Input)

ปัจจัยนำเข้า หมายถึง ปัจจัยตั้งต้นก่อนการจัดกระบวนการเรียนการสอน ปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ คุณลักษณะของครู และคุณลักษณะของผู้เรียน คุณลักษณะของครู หมายความว่า ค่านิยม ความเชื่อ ความรู้ ความคิด และทักษะทางการสื่อสาร ทักษะการปฏิบัติงาน และบุคลิกภาพ ครูจะต้องมีความเชื่อเบื้องต้นว่า ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้และครูก็สามารถที่จะสอนให้ ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้ ครูจะต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่จะสอน รู้ทฤษฎีพัฒนาการมนุษย์ รู้ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง สำหรับครูจึงต้องเรียนรู้กระบวนการเกิดความรู้ ทั้งภายใน (สมอง) และภายนอก ร่างกายเช่นเดียวกัน และครูยังจำเป็นต้องเรียนรู้กระบวนการจัดการเรียนการสอนใน การจัดการศึกษาทั้งในและนอกห้องเรียน ต้องเรียนรู้หรือรัฐต้องจัดกระบวนการทดสอบครูทางด้าน ทักษะการสื่อสาร ทักษะการปฏิบัติงาน และการวัดบุคลิกภาพของครูอย่างจริงจัง คุณลักษณะของ ผู้เรียน หมายความว่า นิสัยในการเรียน อายุ เพศ แรงจูงใจ แบบการเรียนรู้ (learning style) พัฒนาการทางความรู้ ฐานะทางสังคม เศรษฐกิจ คุณลักษณะทางจริยธรรม เชื้อชาติ เป็นต้น คุณลักษณะเหล่านี้เป็น ปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นการจัดกระบวนการในห้องเรียนที่ เหมาะสมจึงเป็นวิธีการที่จะทำให้ ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้

กระบวนการ (Processes)

กระบวนการในที่นี้มีความหมายถึงกระบวนการในห้องเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผลของผลผลิตของการเรียนการสอน เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมทุกอย่างของผู้เรียนและครูที่เกิดขึ้นในห้องเรียนประกอบไปด้วยพฤติกรรมของครู เป็นการกระทำ (Acting) ทุกอย่างของครูในห้องเรียนรวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูดำเนินการ ได้แก่ การวางแผน (Planning) เป็นการกำหนดวิธีการหรือกิจกรรมที่ครูจะปฏิบัติในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน การจัดการ (Management) เป็นการกำกับหรือควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนให้ดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามที่กำหนดไว้ แผนและการเรียนการสอน (Instruction) เป็นการแนะแนวทางผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งมีวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน การเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับครู เป็นต้น อย่างไรก็ตามปัจจัยสำคัญประการหนึ่งก็คือการเลือกใช้วิธีสอน (Instructional method) ที่เหมาะสมของครูก็จะส่งผลถึงผลผลิตได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างเช่น หากต้องการผลผลิตที่

เน้นทางผลสัมฤทธิ์หรือคะแนนสอบมาตรฐาน (Standardized test) วิธีสอนที่เหมาะสมก็คือ วิธีสอนโดยตรง (Direct or explicit instruction) เช่นการบอกหรืออธิบายเนื้อหา (Teacher centered) หรือหากต้องการผลผลิตที่เน้นเป้าหมายในการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เน้นทักษะทางสังคม (Social skill) วิธีสอนที่เหมาะสมก็คือ วิธีสอนแบบร่วมมือ (Co-operative instruction) เป็นต้น พฤติกรรมของผู้เรียนเป็นการกระทำ (Acting) ทุกอย่างของนักเรียนในห้องเรียนซึ่งการจัดการศึกษาในอดีตที่ผ่านมาพฤติกรรมของผู้เรียนจะถูกกำกับโดยตรงจากพฤติกรรมของครู เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นที่ผลสัมฤทธิ์ดังที่กล่าวมา สำหรับพฤติกรรมของผู้เรียนในปัจจุบันนี้ นับเป็นปัญหาสำคัญของการเรียนการสอนทุกระดับ เช่น การไม่เอาใจใส่ในการเรียน ขาดความกระตือรือร้น (Active learner) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สวนทางกับแนวทางของการจัดการศึกษาแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child centered) หรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งหาเราถือเอาแนวทางดังกล่าวเป็นหลักในการจัดการศึกษาก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนให้พร้อมต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวก่อน การปรับพฤติกรรมของผู้เรียนดังกล่าวอาจทำได้หลายวิธีทั้งโดยการใช้ความรู้ทางจิตวิทยา เช่น การเสริมแรงหรือการลงโทษ โดยการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาและผู้เรียน และประการสำคัญคือ ต้องปรับพฤติกรรมทั้งด้านบุคลิกภาพและด้านวิธีการจัดการเรียนการสอนของครูด้วย (เป็นสิ่งที่ยากกว่าการปรับพฤติกรรมผู้เรียน) นอกจากนี้ยังมีกระบวนการในห้องเรียนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของผู้เรียนอีก เช่น บรรยากาศของห้องเรียน (Classroom climate) ซึ่งต้องเป็นบรรยากาศที่ต้องเอื้อต่อการจัดการเรียน ทั้งด้านกายภาพและบรรยากาศด้านโอกาส (Opportunity) ในการร่วมกิจกรรมหรือการเป็นผู้นำกลุ่มของผู้เรียน เป็นต้น

ผลผลิต (Output)

ผลผลิต หมายถึง การวัดผล (Measures) การเรียนรู้ของผู้เรียนที่เป็นผลมาจากกระบวนการเรียนการสอนและนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เป็นเป้าหมายสุดท้ายของกระบวนการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาถึงความหมายของคำว่า “การเรียนรู้” นั้น อาจกล่าวได้ว่าระบบวิธีการในการจัดการศึกษาของสังคมไทยที่ผ่านมา ได้ปลูกฝังให้เกิดสามัญสำนึกในหมู่คนไทยทั่วไป ว่าการเรียนรู้ หมายถึง การมีความรู้ (Knowledge) หรือการมีสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ในความรู้ ด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ด้านภาษา หรือคณิตศาสตร์ เป็นต้น หากเมื่อพิจารณาในโลกปัจจุบันหรือ อนาคตแล้ว ความหมายของการเรียนรู้ที่ถือเป็นผลผลิตของกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าวคงจะไม่เพียงพอ ดังนั้น จึงต้องมีการกำหนดผลผลิตของกระบวนการเรียนการสอนให้หลากหลายชัดเจนสอดคล้องกับบริบทของสังคมทั้งในระดับชุมชน ประเทศ และโลกทั้งปัจจุบันและอนาคต ซึ่งผลผลิตจะต้องมองในรอบด้านทั้งในแง่ของความรู้ กระบวนการทำงาน และในแง่ความรู้สึก เป็นต้น

ซึ่งผลผลิต (ตัวชี้วัดในการเรียนรู้) ดังกล่าวได้กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติสำหรับสถานศึกษาต่าง ๆ แล้ว จึงสรุปได้ว่าผลผลิต (Output) ของกระบวนการเรียนการสอนจะต้องมีความหลากหลายกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน(Student achievement) เท่านั้น

ดังนั้น ผู้วิจัย จึงสรุปว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจ ประกอบไปด้วย 1) ความพึงพอใจด้านปัจจัยนำเข้า 2) ความพึงพอใจด้านกระบวนการ และ 3) ความพึงพอใจด้านผลผลิต

3. การวัดความพึงพอใจ

ในการวัดความพึงพอใจนั้นได้มีผู้ให้ทรงสนะและวิธีการวัดความพึงพอใจไว้ ดังนี้

สาโรช ไสยสมบัติ (2534, น. 39) กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการบริการจะเกิดขึ้นหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงลักษณะของการให้บริการขององค์การ ประกอบกับระดับความรู้สึกของผู้มารับบริการในมิติต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ดังนั้นในการวัดความพึงพอใจต่อการบริการอาจกระทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมกันอย่างแพร่หลายวิธีหนึ่งโดยการขอร้องหรือขอความร่วมมือจากบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้ เลือกตอบ หรือเป็นคำตอบอิสระ โดยคำตอบที่ถามอาจจะถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่ เช่น ลักษณะของการให้บริการ สถานที่ให้บริการ ระยะเวลาในการให้บริการ บุคลากรที่ให้บริการ เป็นต้น

การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ได้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการซึ่งเป็นวิธี การที่ต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ ที่จะจูงใจให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง การวัดความพึงพอใจโดยวิธีสัมภาษณ์นับเป็นวิธีการที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพมากอีกวิธีหนึ่ง

การสังเกต เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการได้ โดยวิธีการสังเกตจากพฤติกรรม ทั้งก่อนมารับบริการ ขณะรอรับบริการ และหลังจากการได้รับการบริการแล้ว เช่น การสังเกตกิริยาท่าทาง การพูด สีหน้า และความถี่ ของการมาขอรับบริการ เป็นต้น การวัดความพึงพอใจโดยวิธีนี้ผู้วัดจะต้องกระทำอย่างจริงจังและมีแบบแผนที่แน่นอน จึงจะสามารถประเมินถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการได้อย่างถูกต้อง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, น. 252 – 253) กล่าวสรุปไว้ว่า ในการวัดความพึงพอใจควรมีข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

1. การศึกษาความพึงพอใจเป็นการศึกษาความคิดเห็นความรู้สึกของบุคคลที่จะไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลานั้น

2. ความพึงพอใจในสิ่งที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดความพึงพอใจจึงเป็นการวัดทางอ้อมจากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออก

3. การศึกษาความพึงพอใจของบุคคล มิใช่แต่เป็นการศึกษาทางความพึงพอใจของบุคคลเท่านั้นแต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อย หรือความเข้มของเจตคติอีกด้วย

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจสามารถวัดได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายของการวัด จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบสอบถามความพึงพอใจเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจ

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใน 3 ด้าน คือ

ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผู้สอน องค์กรประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และสภาพแวดล้อม

ด้านกระบวนการ (Process) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือกระบวนการสอน

ด้านผลผลิต (Output) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทั้งความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1 งานวิจัยในประเทศ

ทวิชา แพทย์วิบูลย์ (2549) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาโมเดลการใช้เทคโนโลยีเครือข่ายเพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษา ตามทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคมนิยมสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อรายงานผลการวิจัยและพัฒนาโมเดลการใช้เทคโนโลยีเครือข่าย เพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคมนิยม สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (HybridNTELL) โดยกลุ่มทดลองคือนิสิตชั้นปีที่ 1 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระบวนการออกแบบโมเดลได้ยึดตามทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคมนิยม (Social constructivism theory) สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศที่ได้รับอิทธิพลจาก Vygotsky (1896-1934) การออกแบบโมเดลนี้ได้รับแรงผลักดันจากปัญหาของการสอนอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในระดับมหาวิทยาลัย เช่น ชั้นเรียนขนาดใหญ่ ความหลากหลายของผู้เรียน โอกาสที่จำกัดของผู้เรียนในการใช้ภาษา และผลกระทบจากการสอบแข่งขัน ปัจจัยเหล่านี้เป็น

อุปสรรคต่อความต้องการที่มากขึ้น ในการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษซึ่งเน้นการสื่อสารในสังคมนานาชาติในศตวรรษที่ 21 การพัฒนาโมเดล HybridNTELL จึงมีวัตถุประสงค์ในการทำลายข้อจำกัดในการเรียนรู้ภาษาดังกล่าว ด้วยการให้แนวทางในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ออนไลน์ที่สามารถผนวกเข้ากับกิจกรรมในห้องเรียน ทั้งนี้ได้ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคมเป็นกรอบในกระบวนการสร้างโมเดล รวมทั้งเป็นแนวทางในการวิจัยเพื่อประเมินประสิทธิผลของโมเดลด้วยการศึกษาโมเดลนี้มุ่งประเมินว่าผู้เรียนที่มีระดับสมรรถนะทางภาษาต่างกัน จะสามารถเรียนและได้รับประโยชน์จากการเรียนโดยใช้ HybridNTELL โมเดลอย่างไร ข้อมูลทางการวิจัยจะถูกรวบรวมจากผู้เรียนสามชั้นเรียน จำนวน 143 คน จากผู้เรียนทั้งหมดประมาณ 2,500 คน การวิเคราะห์เชิงปริมาณและคุณภาพศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 90 คน ที่คัดเลือกด้วยการสุ่มตัวอย่างช่วงชั้นจากผู้เรียนในชั้นเรียนทั้งสาม ที่มีระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษต่างกันสามกลุ่มสมรรถนะ คือ สูง กลาง และต่ำ จากการวิจัยพบว่าระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันของผู้เรียน ไม่มีผลต่อระดับการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนโดยตรง ผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญ ($F(2, 87) = 7.04, p < .001$) โดยแต่ละกลุ่มสมรรถนะมีระดับพัฒนาการต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($F(2, 87) = .24, p < .078$) แต่ระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษก่อนเรียนและระดับการกำกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กันอันมีผลร่วมกันต่อการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษหลังเรียน ($F(6, 87) = 15.96, p < .001$) อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ตามหลักสูตรของผู้เรียนในกลุ่มทดลองกับคะแนนของประชากรทั้งหมด พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มประชากรอย่างมีนัยสำคัญ ($t=6.66, p < .001$) ตัวแปรในการเรียนรู้ที่พบว่า มีอิทธิพลต่อการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษ ($R^2 = .87$), $F = 63.03, p < .001$) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรของผู้เรียน ($R^2 = .96$), $F = 81.54, p < .001$) มี 4 ตัวแปร คือ 1) ระดับการกำกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) รูปแบบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มผู้เรียนภาษา 3) รูปแบบปริเฉทที่ใช้ในปฏิสัมพันธ์ และ 4) ระดับของปฏิสัมพันธ์ที่มีกับผู้สอน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ดีโดยใช้ HybridNTELL โมเดล แต่ระดับการพัฒนาขึ้นอยู่กับรูปแบบในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

พรรณวร บุญประเสริฐผล (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคพิจิตร จำนวน 57 คน ประกอบด้วย นักศึกษาผู้เรียนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 โดยเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 26 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 31 คน

ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา 4 ขั้นตอน พบว่า 1) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงต้องค้ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันจริงด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง การทักทาย การแนะนำ ครอบครัว การโทรศัพท์ การบันทึกข้อความ การเดินทาง ฤดูกาลที่ผันเปลี่ยน การศึกษาอาหารและเครื่องดื่ม กิจกรรมยามว่าง และงานและการสัมภาษณ์ ตามมารยาทสังคม วัฒนธรรมประเพณีของเจ้าของภาษา คุณลักษณะผู้เรียนควรมีความตั้งใจที่จะติดตามการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีการคิดไตร่ตรอง รู้จักเรียนรู้ด้วยตัวเอง และกระบวนการเรียนรู้ของรูปแบบการสอนควรประกอบด้วยประสบการณ์ตามสภาพจริง การฝึกปฏิบัติ การสะท้อนคิด การสร้างองค์ความรู้ การประยุกต์ใช้ การวัดผลและประเมินผล การทบทวน และการได้ทดลองปฏิบัติใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน 2) การสร้างและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบที่พัฒนาขึ้น อันประกอบด้วย หลักการซึ่งมีหลักสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ที่ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะของผู้เรียนที่จะต้องพัฒนาเพื่อให้ผู้เรียนมีความตั้งใจที่จะติดตามการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง คิดไตร่ตรอง รู้จักเรียนรู้ด้วยตัวเอง และได้ทดลองปฏิบัติใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน สารและกระบวนการที่เป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันจริงด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง การทักทาย การแนะนำ ครอบครัว การโทรศัพท์ การบันทึกข้อความ การเดินทาง ฤดูกาลที่ผันเปลี่ยนการศึกษา อาหาร และเครื่องดื่ม กิจกรรมยามว่าง และงานและ การสัมภาษณ์ ตามมารยาทสังคมวัฒนธรรม และประเพณีของเจ้าของภาษา และกิจกรรม การเรียนรู้ประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ตามวงจรการเรียนรู้ของคอล์บ (Kolb, 1984) ประยุกต์ใช้เป็น 7 ขั้นตอนได้แก่ ประสบการณ์ตามสภาพจริงการฝึกปฏิบัติ การสะท้อนคิด การสร้างองค์ความรู้ การประยุกต์ใช้ การวัดผลและประเมินผล และการทบทวน โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประเมินความเหมาะสมรูปแบบที่พัฒนาขึ้น พบว่า รูปแบบที่พัฒนา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$) และเมื่อนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่างจำนวน 22 คน พบว่า มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์คือ มีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 76.51/75.23$ 3) ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น พบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนที่พัฒนาสูงกว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 4) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$)

อารีย์ ปรีดีกุล, อารีรักษ์ มีแจ้, กาญจนา เงารังษี, และวาริรัตน์ แก้วอุไร (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นพื้นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นพื้นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน 2) สร้างและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการเรียนการสอน 3) ทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 30 คน ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา 4 ขั้นตอน พบว่า 1) ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ และมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการฟัง-พูด สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้สอนใช้บทสนทนาที่มีความหลากหลาย โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นใช้ภาษา และวัดผลประเมินผลด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้อง พบว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึก และใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่เคร่งครัดในความถูกต้องแม่นยำของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนคือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นใช้ภาษา และแนวคิดการเรียนรู้อาศัยสมองเป็นฐานมุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจัดการเรียนการสอนผ่านประสาทการรับรู้ทางการฟัง การดู และการเคลื่อนไหว เน้นการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางภาษาควบคู่กับการใช้ภาษา เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ จัดสิ่งที่ได้เรียนรู้ให้มีระเบียบแบบแผน มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ และประเมินผลตามสภาพจริง 2) รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น คือ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นพื้นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพอยู่ในระดับดี และผลการทดลองนำร่องเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ พบว่า กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบเป็นขั้นตอนสามารถดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่อง 3) ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

หลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก

อัปดุลรอฟา สาแล, ดุษฎี รุ่งรัตนกุล, วาริรัตน์ แก้วอุไร, และอมรรัตน์ วัฒนาธร (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพบริบทของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และแนวทางการส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2) เพื่อสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ 3) เพื่อทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ 3.1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติที่พัฒนาขึ้น 3.2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรม 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 36 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) ค่าดัชนีประสิทธิผล (Effective Index) สำหรับฟัง-พูด เท่ากับ 0.58 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 58.00 และอ่านเขียน เท่ากับ 0.59 หรือมีความก้าวหน้าในการเรียนเรียนร้อยละ 59.00 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อัตโนมัติที่พัฒนาขึ้นมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) และ (อ่าน-เขียน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันเชิงพหุวัฒนธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด 5) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้อัตโนมัติอยู่ในระดับมาก

สุขุมารณ์ แคลสิค (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) สร้างและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 3) ทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ดังนี้ 3.1) ศึกษาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3.2) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3.3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบึง จำนวน 32 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัย พบว่า 1) แนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ควรมีการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการใช้ภาษาและมีกิจกรรมให้ได้ฝึกพูดภาษา มีการให้ภาระงานที่มีความน่าสนใจและสนุกสนานเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน การวัดและการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ควรเป็นไปตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) นำมาบูรณาการกับหลักสูตร และบริบทของตน 2) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผล มีกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) มีขั้นตอนย่อยคือ 1.1) การเข้าสู่เนื้อหา (Lead in) 1.2) การดึงความรู้เดิม (Elicitation) 1.3) การอธิบาย (Explanation) 2) ขั้นการฝึก (Practice) และ 3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) มีขั้นตอนย่อยได้แก่ 1) ขั้นเตรียมภาระงาน (Pre-task) 2) ขั้นระหว่างการปฏิบัติภาระงาน (During-task) 3) ขั้นหลังปฏิบัติภาระงาน (Post-task) และผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบที่พัฒนาขึ้น พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมีค่าดัชนีประสิทธิผล .5327 3) ผลการใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า 3.1) หลังเรียนโดยใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารด้านการฟัง อยู่ในระดับค่อนข้างดีด้านการพูด อยู่ในระดับน่าพอใจ ด้านการอ่าน อยู่ในระดับพอใช้ และด้านการเขียน อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ภาพรวมอยู่ในระดับ น่าพอใจ 3.2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีความสามารถในการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับ มาก

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

Frank Ramirez-Marin (2009) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐแอริโซนา การวิจัยในครั้งนี้เป็นการรวบรวมชุดของการฝึกฝนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐแอริโซนา วัตถุประสงค์ของวิจัยครั้งนี้ คือการตรวจสอบประสบการณ์ของนักเรียนแต่ละบุคคลในการเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นห้องเรียนภาษาที่สอง เพื่อทำความเข้าใจว่านักเรียนเรียนอยู่ในสังคมที่เฉพาะเจาะจง ประวัติศาสตร์ และบริบทวัฒนธรรมที่แคบลงได้อย่างไร

และบริบทเหล่านั้นอาจส่งผลต่อประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างไร ในการวิจัยครั้งนี้ เขาใช้แนวคิดทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อศึกษาภาษาและการรู้ภาษาเป็นทฤษฎีและกรอบแนวความคิด การศึกษานี้ตอบสนองต่อคำถามการวิจัยต่อไปนี้ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองต้องมีการปฏิบัติด้านภาษาอย่างไร นักเรียนเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนมัธยม นักเรียนมีการปฏิบัติด้านภาษาอย่างไร นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไรถึงจะประสบความสำเร็จ เขาได้ทำการศึกษาเป็น 3 ระยะคือ 1. การปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสำหรับนักเรียนระยะเริ่มต้น 2. การตระหนักของผู้เรียนต่อประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 3. การปฏิบัติการด้านภาษาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษระดับสถาบัน (โรงเรียน, อำเภอ, รัฐ) ผู้เข้าร่วมการศึกษาก็อาจมีโอกาสดำเนินการด้วยโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางสังคม ความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เริ่มต้น เพื่อค่อย ๆ เคลื่อนไปสู่ การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมของชุมชนเหล่านั้นของผู้ใช้ภาษาอังกฤษ เพราะการสอนรูปแบบภาษาศาสตร์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในห้องเรียน ESL, ESL การทำเช่นนั้นครูอาจกระตุ้นให้มีการโต้ตอบกันระหว่างการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) (เช่น วางคำถามเชิงกลยุทธ์) และให้ผู้เข้าอบรมมีโอกาสที่สำคัญในการสร้างการบรรยายที่ยาวนานขึ้น

Wander Lowie (2012) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสามารถตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) และการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ภาษาที่สอง เขาได้นำกรอบมาตรฐานสากล (CEFR) มาใช้ในการเรียนการสอนภาษาที่สอง พบว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการสื่อสารและการส่งเสริมการใช้ภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความสามารถทางภาษาได้อย่างชัดเจน คือ CEFR ในลักษณะของการประเมินค่าสูงมากที่สามารถทำได้ ดังนั้น CEFR จึงควรใช้พัฒนาผู้เรียนเพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถตรวจสอบการพัฒนาความรู้ภาษาของพวกเขาได้และครูที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายทางภาษา

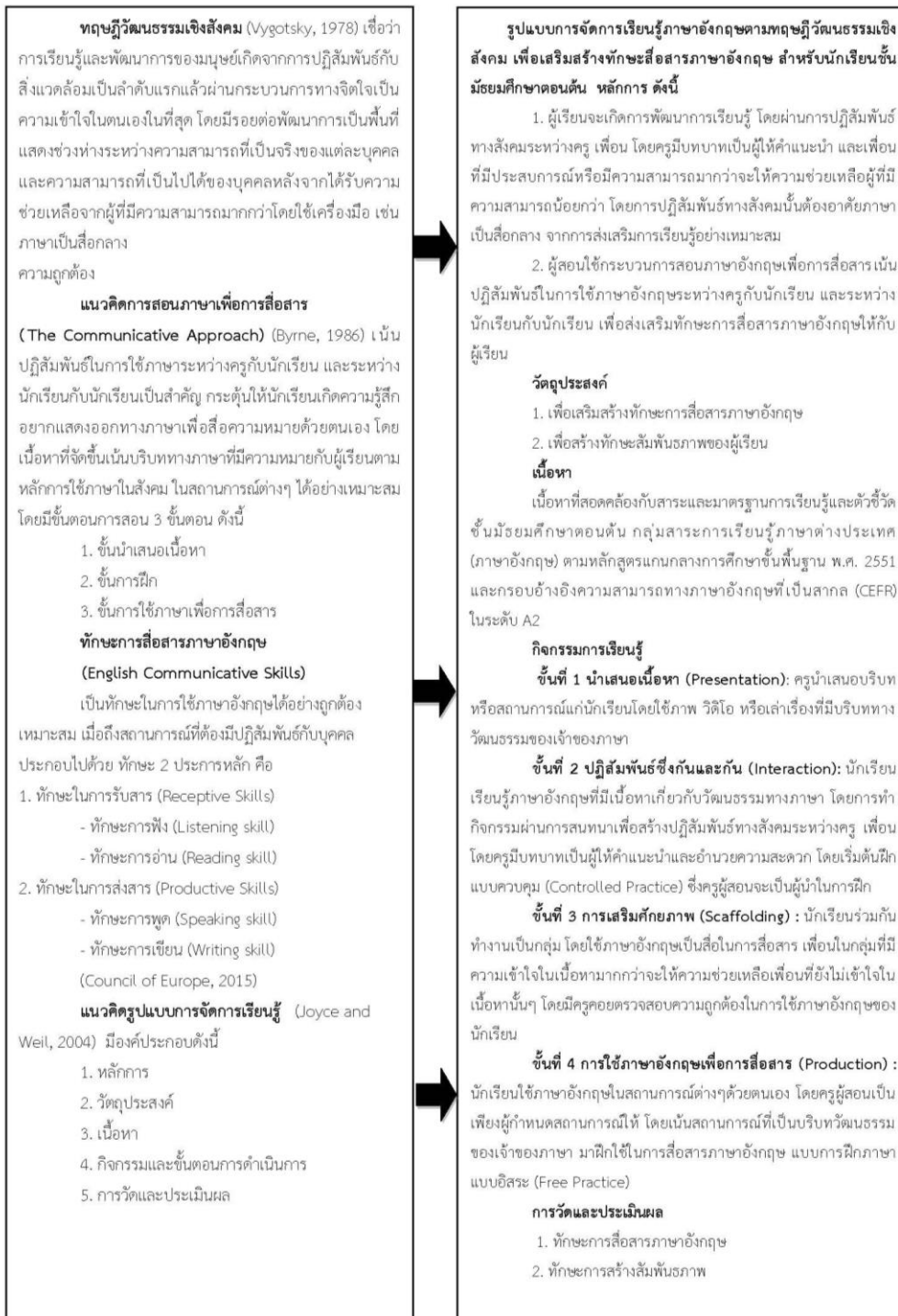
Angela Christine Bailey (2013) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การทำความเข้าใจกับทักษะของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการประเมินผลด้วยวิธีผสมผสาน โดยศึกษาการมีส่วนร่วมในบทสนทนาโปรแกรมภาษาและการประเมินผลการเรียนภาษาในห้องเรียนภายใต้การทดสอบมาตรฐานของประเทศโคลัมเบีย เป้าหมายปัจจุบันของหลักสูตรภาษาคือนักเรียนทุกคนเรียนจบด้วยหลักสูตรทั่วไปและการศึกษาภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงยุโรป (CEFR) ซึ่งรัฐบาลกำหนดมาตรฐานระดับ B2 ของความสามารถทางภาษา การศึกษาครั้งนี้เน้นที่เศรษฐกิจ และอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรมภายในบริบทของประเทศโคลัมเบีย ซึ่งนักเรียนและครูได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและการรับรู้แบบเดียวกัน นักเรียนและครูมีการประเมินภาษาเช่นเดียวกัน ผลการศึกษาพบว่า 1) ความรู้และประสบการณ์ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับสังคม และมีประสบการณ์การเรียนรู้มาก่อน 2) ความสำคัญของการทดสอบที่สถาบันภาษาของมหาวิทยาลัยอาจ

ไม่ชัดเจน ทำให้นักเรียนและครูอาจเกิดความสับสนได้ 3) ความจำเป็นในการพัฒนาวิชาชีพเกี่ยวกับการการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

CARMEN PÉREZ-SABATER, & BEGOÑA MONTERO-FLETA (2014) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence) และ ความตระหนักรู้ทางสังคม กรณีศึกษาเกี่ยวกับทักษะการพูดและการเขียนของนักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non- Native English) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการนำกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ 1) ระยะเริ่มต้น เป็นระยะการปรับสภาพของผู้เรียน ผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้ร่วมอภิปรายกันในกลุ่มเพื่อทดสอบการพูดและการเขียน โดยผู้วิจัยใช้เวลา 15 นาที 2) ระยะที่สอง เป็นระยะของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์การสื่อสารทางสังคมและหน้าที่ทางภาษา โดยใช้ เวลา 3 ชั่วโมง 3) ระยะที่ 3 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทดสอบการพูดและการเขียนแบบออนไลน์ โดยผู้วิจัยมีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ฟังเพียงเท่านั้น ไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือนักเรียนแต่ อย่งใด

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการของการวิจัยและพัฒนาโดยมีขั้นตอนและรายละเอียดใน การดำเนินงาน เป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. การศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1. แหล่งข้อมูล

- 1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 ท่าน ที่มีวุฒิการศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
- 1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาตรฐานสากล จำนวน 3 ท่าน โดยมีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 10 ปี
- 1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน ที่มีวุฒิการศึกษาปริญญาเอก สาขาการวัดและประเมินผล หรือวิจัยทางการศึกษา
- 1.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดงเจริญพิทยาคม อำเภอดงเจริญ จังหวัดพิจิตร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร จำนวน 35 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
- 2.2 แบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
- 2.3 คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
- 2.4 แบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
- 2.5 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ของ จอยซ์ และ เวลล์ (Joyce, & Weil , 1986) เพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบ ซึ่งประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดและประเมินผล

2.1.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ของ ไวก็อตสกี ซึ่งมีหลักการสำคัญ คือ การส่งเสริมการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีความร่วมมือกันมีการช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่า (Scaffolding) และใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

2.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) (Byrne, 1986) ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกริ่กอยากแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง โดยเนื้อหาที่จัดขึ้นเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายกับผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคม ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ชี้นำเสนอเนื้อหา
- 2) ชี้นำฝึก
- 3) ชี้นำใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวมาพิจารณาทำให้เกิดการสร้างเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. หลักการ เป็นส่วนที่กล่าวถึงความเชื่อ แนวคิดทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบ การจัดการเรียนรู้ ซึ่งหลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จะเป็นตัวชี้นำในการกำหนด

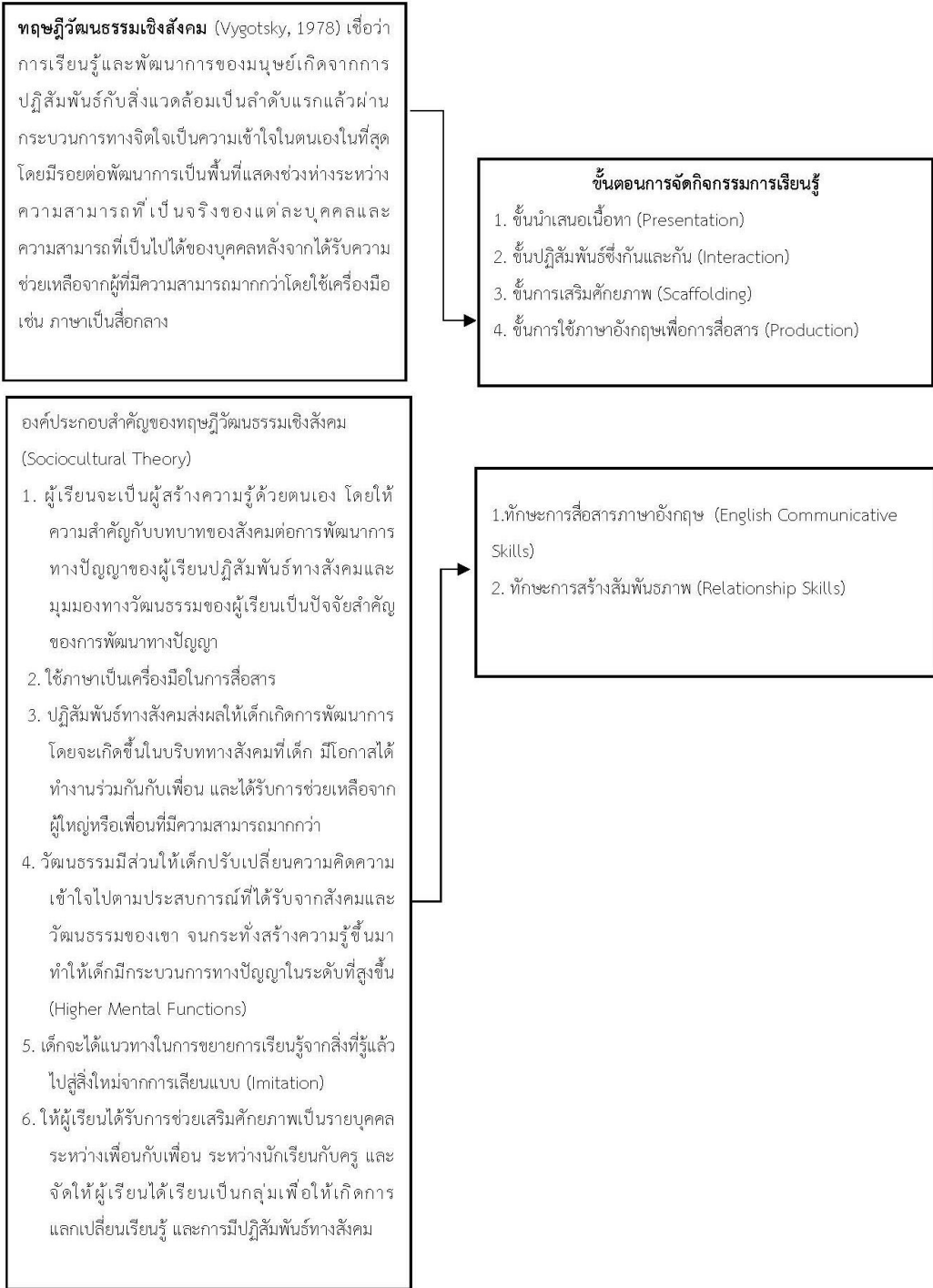
วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

2. วัตถุประสงค์ เป็นส่วนที่ระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. เนื้อหา เป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหาที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการปฏิบัติในขั้นตอนต่าง ๆ เมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้
5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนที่ประเมินถึงประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ โดยกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ซึ่งมีรายละเอียดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบ ดังนำเสนอในภาพ 2

**การสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม**

ภาพ 2 รายละเอียดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบ

2.1.4 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
- 2) คู่มือความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงความสามารถทาง ภาษาของสหภาพยุโรป
- 3) หนังสือเรียนและคู่มือครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ

2.1.5 วิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป ในระดับ A2 เพื่อใช้ในการ กำหนดเนื้อหา

2.1.6 ผู้วิจัยนำเนื้อหาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ที่สังเคราะห์ขึ้นเสนอต่อ อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมเบื้องต้น และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะ

2.1.7 ผู้วิจัยนำเนื้อหาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ที่ผ่านการประเมินความ เหมาะสมโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำมาออกแบบร่างรูปแบบการเรียนรู้ฯ จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ คือ Food and Drink และ Travelling จำนวน 16 ชั่วโมง

2.1.8 ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรม เชิงสังคม (Vygotsky, 1978) และได้ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ จำนวน 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์ แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้นเสนอ เนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์ กำกับ โดยใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเป็นไปตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

- 2) ขั้น ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นักเรียนได้ฝึกใช้ ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและ อำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึก ให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทาง ภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น โดยจะเริ่มด้วยการฝึก

แบบกลไก (Mechanism) อาจจะเป็นแบบฝึกหัดแบบมีโครงสร้าง (Structure Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างได้ ให้นักเรียนฟังประโยคตัวอย่างจากซีดีหรือจากเสียงครูผู้สอน 2-3 ครั้ง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อย แล้วออกเสียงทีละคน ซึ่งรูปแบบการฝึกที่ใช้อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยค การฝึกตามบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

3) ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยเพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ รวมถึงเพื่อนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ โดยมีครูคอยตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

4) ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากขั้นนำเสนอเนื้อหาและขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) มาฝึกใช้ในการสื่อสาร แบบการฝึกภาษาแบบอิสระ (Free Practice)

2.1.9 ผู้วิจัยจัดทำโครงสร้างเวลาเรียนสำหรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนในสถานการณ์จริง

2.1.10 ผู้วิจัยสังเคราะห์วิธีการวัดและประเมินผลแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.1.11 นำรายละเอียดขององค์ประกอบทั้งหมด ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการวัดประเมินผลที่ผ่านการสังเคราะห์มาสร้างเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

2.1.12 นำเสนอร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.1.13 ปรับแก้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

2.1.14 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ที่มีองค์ประกอบต่าง ๆ และคู่มือการใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ฯ ไปหาคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็น ใช้เกณฑ์คะแนนค่าเฉลี่ยความคิดเห็นในระดับมาก คือ ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, น. 45)

2.1.15 ทดลองนำร่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ เพื่อหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.) โดยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการ

เรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดงเจริญพิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

2.1.16 ผู้วิจัยแก้ไขและปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และจัดทำเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนการดำเนินการสร้างดังนี้

2.2.1 กำหนดจุดประสงค์การประเมิน เพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาในองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนทุกองค์ประกอบ

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมิน และกำหนดรูปแบบของการประเมิน

2.2.3 สร้างแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ให้มีลักษณะเป็นแบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, น. 43) ดังนี้

- 1 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 3 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 4 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมาก
- 5 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

2.2.4 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.5 นำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา ความถูกต้องในการใช้ภาษาและความเป็นปรนัย และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.2.6 นำแบบประเมินไปแก้ไขปรับปรุง จากนั้นนำไปจัดทำแบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์

2.3 คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.3.1 คำแนะนำการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด เพื่อให้ผู้ที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เกิดความเข้าใจ และสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปได้ ในคู่มือการใช้ฯ จะกล่าวถึงสิ่งที่ผู้สอนต้องศึกษา วิธีการปฏิบัติ การจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้กล่าวไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปปฏิบัติจริง

2.3.2 แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเอกสารที่ทำให้ทราบถึงแนวทางการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ โดยผู้วิจัยกำหนดให้มีองค์ประกอบต่าง ๆ คือ แนวคิดสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

2.4 แบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

2.4.1 กำหนดจุดประสงค์การประเมิน เพื่อประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยพิจารณาในองค์ประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ฯ ทุกองค์ประกอบ

2.4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมิน และกำหนดรูปแบบของแบบประเมิน

2.4.3 สร้างแบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ให้มีลักษณะเป็นแบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบบประเมินแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของคำแนะนำการใช้รูปแบบ เป็น การพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของคำแนะนำการใช้รูปแบบว่ามีความเหมาะสมเพียงใด

ตอนที่ 2 ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความเหมาะสมเพียงใดและมีส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ประเมินได้แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.4.4 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.4.5 นำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา ความถูกต้องในการใช้ภาษาและความเป็นปรนัย และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

2.4.6 นำแบบประเมินไปแก้ไขปรับปรุง จากนั้นนำไปจัดทำแบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ฉบับสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การคำนวณหาค่าความเหมาะสมเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยการนำแบบประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, น. 45) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ารูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. หาค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยมีเกณฑ์ คือ 0.50 ขึ้นไป (Goodman, Fletcher and Schneider, 1980, pp. 30 – 34) ตามสูตร ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}{\text{ผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนนักเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

แหล่งข้อมูล

1. ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร

2. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจัววิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร จำนวน 23 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้การวิจัย

1. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) (รัตนะ บัวสนธ์, 2552, น. 57)

Gr1	O1	T	O2
-----	----	---	----

ความหมายของสัญลักษณ์

- Gr1 หมายถึง กลุ่มทดลอง
- O1 และ O2 หมายถึง การทดสอบก่อน และหลังการทดลอง
- T หมายถึง การใช้นวัตกรรมการศึกษา

ขั้นตอนการทดลอง

1. นำแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษฉบับก่อนเรียนไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจี้วิทยาคม จำนวน 23 คน และเปรียบเทียบคะแนน
2. ดำเนินการสอนนักเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
3. ในระหว่างการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพของผู้เรียน
4. เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอน ใช้แบบทดสอบหลังเรียน เพื่อวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบคะแนน

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1.1 ศึกษาเอกสาร บทความ ตำรา ที่เกี่ยวกับการสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1.2 ศึกษาสาระการเรียนรู้ วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร และองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในระดับ A2 และกำหนดสาระการเรียนรู้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อกำหนดโครงสร้างของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1.3 จัดทำตารางวิเคราะห์แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ตาราง 10 แสดงการวิเคราะห์แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

สาระการ เรียนรู้/ หน่วย การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กรอบ CEFR		ความสามารถที่วัด	
		ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน
About your Profiles	ต.1.1 ม3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน	✓	✓	✓	✓
	ต.1.1 ม3/2 อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และบทหรือกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	✓	✓	✓	✓
ต.1.1 ม3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ใช้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน	สามารถเข้าใจข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวคุณ บ้าน งาน และงานอดิเรกสามารถเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนา การให้ความช่วยเหลือ	✓	✓	✓	✓
	สามารถหาข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา แผ่นพับไปปเลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ	✓	✓	✓	✓
ต.1.1 ม3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ใช้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน	สามารถเข้าใจประเด็นหลัก และรายงาน สั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันทั้งง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ	✓	✓	✓	✓
	สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญหรือเปลี่ยนแปลงการเชิญหรือการนัดหมาย สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อนเพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อความ	✓	✓	✓	✓

สาระการ เรียนรู้/ หน่วย การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กรอบ CEFR		ความสามารถที่วัด		
		ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	
การเรียนรู้	<p>ต.1.1 ม.3/4 เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ</p> <p>ต.1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม</p>	<p>สามารถอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันได้ง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบสามารถเข้าใจประเด็นหลัก และรายละเอียดสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ</p> <p>สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บไปสกรัด หรือจดหมายสั้น ๆ สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต สามารถบรรยายในอดีตแรก และความสนใจของตนเอง</p>	✓	✓	✓	✓
	<p>ต.1.2 ม.3/2 ใช้คำอธิบาย ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายอย่างเหมาะสม</p>	<p>สามารถถกเถียงและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง สามารถใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จักเช่น การนัดหมายพบกับบุคคล</p>	✓	✓	✓	✓
	<p>ต.1.2 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม</p>	<p>สามารถสอบถามความรู้สึกรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “Are you hungry?” or “Are you ok ?” และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศ การทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูล พื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทางรถไฟแท็กซี่และการซื้อตั๋ว</p>	✓	✓	✓	✓

สาระการ เรียนรู้/ หน่วย การเรียนรู้	ตัวชี้วัด	กรอบ CEFR		ความสามารถที่วัด		
		ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	
การเรียนรู้	<p>1.2 ม.3/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม</p> <p>1.2 ม.3/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความ คิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่าง เหมาะสม</p> <p>1.3 ม.3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ใน ความสนใจของสังคม</p> <p>1.3 ม.3/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากกรวีเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม</p> <p>1.3 ม.3/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ</p>	<p>สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะบอก ด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั้งาย และ ตรงประเด็นบางครั้งต้องมีการปรับเปลี่ยนข้อความให้เหมาะสม สามารถเชื่อมโยงความคิดใช้คำเชื่อมง่าย ๆ เช่น “and”, “but”, “because” สามารถพูดกับผู้อื่นอย่างสุภาพในการสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำที่ทายการกล่าวในชีวิตประจำวัน</p> <p>สามารถใช้วลีง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้สำหรับสถานการณ์ เฉพาะ ได้อย่างถูกต้องสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้วลีสั้น ๆ ง่าย ๆ แต่ บ่อยครั้งที่ต้องหยุด และพยายามใช้คำอื่นหรือต้องพูดซ้ำให้เข้าใจมากขึ้น มี คำศัพท์มากเพียงพอที่จะสื่อสารในสถานการณ์ประจำวันง่าย ๆ ได้</p> <p>สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับ ครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก ฯลฯ</p> <p>สามารถบอกทั่วเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวไม่ประเด็น ต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้</p> <p>สามารถร่วมมืออภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น เช่น what to do, where to go and when to meet.</p>	✓	✓	✓	✓

1.4 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย 4 ตอน ได้แก่

1.4.1 ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้ฟังไฟล์เสียงการสนทนากันในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการตกท้าย การกล่าวลา การซักถามข้อมูลคู่สนทนา คำและประโยคสั้น ๆ ที่กล่าวซ้ำ ๆ และชัดเจน และจับใจความประกาศหรือข้อความง่าย ๆ สั้น ๆ จากไฟล์เสียง ฟังแต่ละสถานการณ์จำนวน 2 ครั้ง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

1.4.2 ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด เป็นการสอบปฏิบัติ โดยกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการตกท้ายและการกล่าวลา การโต้ตอบ ถามคำถาม ขอให้พูดซ้ำ และขอความช่วยเหลือถามคำถามส่วนตัวง่าย ๆ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลที่รู้จัก ชื่อของโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบ สนทนาเรื่องชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ข้อ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

1.4.3 ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก โดยเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องสั้น และสัญลักษณ์เกี่ยวกับคำ วลี และประโยคง่าย ๆ ที่ปรากฏบนป้ายสัญญาณต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แบบฟอร์มและการให้ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล คำแนะนำง่าย ๆ ที่คุ้นเคยที่มีหรือไม่มีรูปภาพประกอบ ข้อความสั้น ๆ ที่ปรากฏในสถานการณ์ประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

1.4.4 ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน เป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดสถานการณ์เกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว การบอกความรู้สึก และที่อยู่อาศัย ให้นักเรียนเลือก แล้วนำมาเขียนเรื่องสั้น จำนวน 1 ข้อ ข้อละ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

จากนั้นนำคะแนนของทุกตอนมารวมกันคิดเป็นคะแนนร้อยละและเทียบกับเกณฑ์ การประเมินระดับตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนี้

ร้อยละ 80-100	หมายถึงดีเยี่ยม
ร้อยละ 75-79	หมายถึงดีมาก
ร้อยละ 70-74	หมายถึงดี
ร้อยละ 65-69	หมายถึงค่อนข้างดี
ร้อยละ 60-64	หมายถึงน่าพอใจ

ร้อยละ 55-59	หมายถึงพอใช้
ร้อยละ 50-54	หมายถึงผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ร้อยละ 0-49	หมายถึงต่ำกว่าเกณฑ์

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. แบบวัดที่เป็นปรนัย (ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะด้านการฟัง และ ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะด้านการอ่าน) ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
2. แบบวัดที่เป็นอัตนัย (ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะด้านการพูด และตอนที่ 4 แบบวัดทักษะด้านการเขียน) ให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 11 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก	คะแนน
ประเด็นการประเมิน					ความสำคัญ	รวม
ความถูกต้องด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อที่กำหนด ออกเสียงถูกต้อง ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียง ได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น เป็น บางส่วน เนื้อหา และการออกเสียงถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ออกเสียงไม่ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	3	12
ทักษะในการพูด	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางอย่างเหมาะสม	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง บ้างเล็กน้อย	พูดได้คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มีการ ประสานสายตากับผู้ฟังบ้างเป็น ระยะ	2	8
	รวม				5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบปฏิบัติ มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ,
2558, น. 151)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

ตาราง 12 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (อัตนัย)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็นการ ประเมิน						
โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้องทุก ประโยค	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดเล็กน้อย	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาด หลายแห่ง	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ผิดพลาด เกินครึ่งหนึ่งของงาน เขียน	1	4
การสะกดคำ และการใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนถูกต้อง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนผิดพลาด เล็กน้อย	สะกดคำและใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาดหลาย แห่ง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของงาน เขียน	1	4
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์และ สำนวนเหมาะสม อ่านแล้วเข้าใจ ชัดเจนทั้งเรื่อง	มักใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม แต่ อ่านแล้วไม่เข้าใจ บางแห่ง	มีปัญหาอยู่ บ้างในการใช้ คำศัพท์และ สำนวน อ่าน แล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	การใช้คำศัพท์และ สำนวนผิดพลาด หลายแห่ง อ่านแล้ว ไม่เข้าใจเป็น ส่วนมาก	1	4
การนำเสนอ เนื้อหา	เขียนได้ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหา ตามลำดับ เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้าง ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และสามารถ เรียบเรียงเนื้อหา ได้ค่อนข้าง เหมาะสม	เขียนไม่ค่อย ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และเรียบเรียง เนื้อหาได้ไม่ ค่อยเหมาะสม เท่าที่ควร	เขียนไม่ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และ ไม่เรียบเรียงเนื้อหา ตามลำดับ	2	8
		รวม			5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบข้อสอบอัตนัย มีการแปลผลดังนี้ (สถาบัน
ภาษาอังกฤษ, 2558, น. 153)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

1.5 นำข้อสอบพร้อมแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
การเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
โดยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC
ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

1.6 ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามและตัวเลือกบางข้อตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.7 นำข้อสอบที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ไป
ทดลอง (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดงเจริญพิทยาคม จำนวน 35 คน

1.7.1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นปรนัย (แบบวัดทักษะด้านการ
ฟังและการอ่าน) นำมาคำนวณหาค่าความยากง่าย (p) โดยให้มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20 –
0.80 และวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยให้มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป คัดเลือก
ข้อที่มีคุณภาพที่ดีที่สุดตามเกณฑ์ตอนละ 20 ข้อ พบว่า แบบวัดมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.31 –
0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.45 – 0.86

1.7.2 นำข้อสอบปรนัยที่เลือกไว้ ไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของ
แบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรการคำนวณตามวิธีของโลเวต (Lovett) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่ง
ได้ค่า ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87

1.7.3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นอัตนัย (แบบวัดทักษะด้านการ
พูดและการเขียน) ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 คน และผู้วิจัยตรวจให้คะแนน
แล้วคำนวณหาค่าดัชนีความเที่ยงของแบบวัด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, น. 125-126) พบว่า แบบวัดมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83 และ 0.86

1.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้จริง

2. แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพ และสร้างแบบสอบถามทักษะ
การสร้างสัมพันธภาพ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ประกอบด้วย
ตัวบ่งชี้ ดังต่อไปนี้

2.1.1 สัมพันธภาพแบบเปิด ประกอบด้วย

- 1) การเปิดเผยความรู้สึก
- 2) เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์ซึ่งกันและกัน
- 3) เล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง

2.1.2 การรู้จักและไว้วางใจกัน ประกอบด้วย

- 1) ทำความรู้จักกัน
- 2) ศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม
- 3) หาโอกาสสนทนากัน วิเคราะห์ดูว่า บุคคลนั้น ๆ มีทัศนคติหรือรสนิยม

แบบเดียวกับตนเองหรือไม่ รวมถึงการเปิดเผยว่ารู้สึกอย่างไรต่อสิ่งที่ได้กระทำไป

- 4) การตระหนักรู้ในตนเอง ได้แก่ รู้เข้าใจ และยอมรับในความรู้สึก ความคิด ความสามารถ และการกระทำของตนเอง และบอกความคิดความรู้สึกของเราให้ผู้อื่นทราบ

2.1.3 เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น ประกอบด้วย

- 1) ยอมรับบุคคลอื่นโดยไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด
- 2) เคารพในบุคคลอื่น
- 3) รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น
- 4) ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีปัญหาหรือประสบภาวะวิกฤติ
- 5) บุคคลจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทราบว่าผู้อื่นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร

เพื่อที่จะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และทราบว่าช่วยเหลือกันได้อย่างไร

2.1.4 การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง ประกอบด้วย

- 1) เป็นผู้ฟังที่ดีที่จะพยายามทำความเข้าใจโดยไม่ประเมินบุคคลอื่น
- 2) ให้ความสนใจในบุคคลอื่น จะช่วยให้บุคคลมีความใกล้ชิด และสนิทสนม

กันมากยิ่งขึ้น

2.2 นำแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่ต้องปรับปรุงและนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.3 นำแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วทำการคัดเลือกข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป พบว่า แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพมีค่าระหว่าง 0.80 – 1.00 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

2.4 จัดพิมพ์แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คะแนนจากแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ มาตรวจให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อความมีความหมายด้านบวก กำหนดการให้คะแนน ดังนี้

จริงทั้งหมด ให้ 5 คะแนน

จริงส่วนมาก ให้ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 3 คะแนน

จริงนิดหน่อย ให้ 2 คะแนน

ไม่จริงเลย ให้ 1 คะแนน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และกำหนดค่าเฉลี่ยไว้ 5 ระดับ ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, น. 45) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นดีที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นดีมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นพอใช้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นน้อย

เกณฑ์ขั้นต่ำในการพิจารณาทักษะการสร้างสัมพันธภาพของนักเรียนระหว่างการเรียน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม คือมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.0

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

แหล่งข้อมูล

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังจี้วิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาพิจิตร ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาทฤษฎีหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยสอบถามความพึงพอใจ 3 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผู้สอน องค์กรประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และสภาพแวดล้อม จำนวน 10 ข้อ

ด้านกระบวนการ (Process) โดยสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือกระบวนการสอน จำนวน 10 ข้อ

ด้านผลผลิต (Output) โดยสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ

2. นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่ต้องปรับปรุงและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยประเมินความสอดคล้องระหว่างรายการกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดความพึงพอใจของนักเรียนว่ารายการแต่ละข้อสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดหรือไม่โดยใช้คะแนนประเมินดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

0 เมื่อไม่แน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

-1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้น ไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

โดยคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าคะแนนใช้ได้ (มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50) นำมาจัดทำเป็นแบบสอบถาม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, น. 117) พบว่า แบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าระหว่าง 0.60 – 1.00 คำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

4. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

5. จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. หลังจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

2. นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม มาตรวจนับคะแนนเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลและเทียบเกณฑ์เพื่อแปลผลเป็นรายชื่อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

1.1 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม มาตรวจให้คะแนนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

3 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และกำหนดค่าเฉลี่ยไว้ 5 ระดับ ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (รัตนะ บัวสนธ์, 2544, น. 45) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ขั้นต่ำในการพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม คือมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไปและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.0

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1. ผลการสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีรายละเอียดดังนี้

หลักการ

1. ผู้เรียนจะเกิดการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพื่อนที่มีประสบการณ์หรือมีความสามารถมากกว่า จะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่าโดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้นต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อกลาง จากการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสม

2. ผู้สอนใช้กระบวนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสร้างทักษะสัมพันธภาพของผู้เรียน

เนื้อหาสาระของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มาจากการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และกรอบอ้างอิง

ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในระดับ A2 ที่มุ่งเน้นไปยังการสื่อสาร (Communicative Skills)

ด้านการฟัง ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน อาหาร และงานอดิเรก บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ บทสนทนาแบบสั้นเกี่ยวกับ ครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวัน หัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวทาง โทรทัศน์ได้ ข้อความที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ การรายงานสภาพอากาศ

ด้านการพูด ได้แก่ ความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของ ตนเอง ถามและตอบคำถาม เกี่ยวกับบ้าน ประเทศของตนเอง การทำงาน อาหาร และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น การถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง การสื่อสารในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูล ในการเดินทางโดยรถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว การใช้สำนวนในการรับโทรศัพท์ การ แลกเปลี่ยนข้อมูล และสนทนาทางโทรศัพท์กับบุคคลที่ตนรู้จัก

ด้านการอ่าน ได้แก่ การบทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย การหาข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา เข้าใจ ประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง คำแนะนำ และขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ อ่าน เกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันที่มีสื่อประกอบ เข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทาง เว็บ ไปรษณีย์ หรือจดหมายสั้น ๆ

ด้านการเขียน ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูล เกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ อาหาร งานอดิเรก การเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและ บุคคลที่ตนเองรู้จักด้วยการใช้ภาษาอย่างง่าย เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน การกรอกแบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจของตนเอง การเขียนข้อความ ง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ ถึง เพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือไปรษณีย์

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์ แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เสนอ เนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์ กำกับ โดยใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเป็นไปตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นักเรียนได้ฝึกใช้ ภาษาอังกฤษผ่าน การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและ อำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ นักเรียนใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่ในห้องเรียน ไป เริ่มต้นฝึกแบบถูกควบคุมการใช้ภาษา ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกก่อน ซึ่งนักเรียนเรียนรู้รูปแบบ โครงสร้างทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น โดยจะ เริ่มต้นด้วยการฝึกแบบกลไก เป็นแบบฝึกหัดแบบมีโครงสร้างในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทำ แบบฝึกหัดซ้ำตามตัวอย่างได้ ให้นักเรียนฟังประโยคภาษาอังกฤษจากซีดีหรือให้ครูผู้สอนออกเสียงให้ ฟัง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ ซึ่งรูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ การฝึกขยายประโยค และการฝึกตาม บริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาในห้องเรียน เพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนมากกว่า จะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียน รวมถึงเพื่อนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ โดยมีครูคอยตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนใช้ ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้ นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากขั้นนำเสนอเนื้อหาและขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นำมาฝึกใช้ในการสื่อสาร แบบการฝึกภาษาแบบอิสระ

การวัดและประเมินผล

ในการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นี้ เป็นการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนตามวัตถุประสงค์ โดยใช้แบบทดสอบวัด ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูด และการอ่าน-การเขียน ประกอบไปด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้ฟังไฟล์เสียงการสนทนากันในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการ ทักทาย การกล่าวลา การซักถามข้อมูลคู่สนทนา คำและประโยคสั้น ๆ ที่กล่าวซ้ำ ๆ และชัดเจน และจับใจความประกาศหรือข้อความง่าย ๆ สั้น ๆ จากไฟล์เสียง ฟังแต่ละสถานการณ์ จำนวน 2 ครั้ง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกต้อง 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด เป็นการสอบปฏิบัติ โดยกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับ การ ทักทายและการกล่าวลา การโต้ตอบ ถามคำถาม ขอให้พูดซ้ำ และขอความช่วยเหลือ ถามคำถาม ส่วนตัวง่าย ๆ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลที่รู้จัก ชื่อของโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบ สนทนาเรื่องชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ข้อ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก โดยเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องสั้น และสัญลักษณ์เกี่ยวกับคำ วลี และประโยค ง่าย ๆ ที่ปรากฏบนป้ายสัญญาณต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แบบฟอร์มและการให้ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล คำแนะนำง่าย ๆ ที่คุ้นเคยที่มีหรือไม่มีรูปภาพประกอบ ข้อความสั้น ๆ ที่ปรากฏในสถานการณ์ ประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบ ไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน เป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดสถานการณ์เกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว การบอกความรู้สึก และที่อยู่อาศัย ให้นักเรียน เลือก แล้วนำมาเขียนเรื่องสั้น จำนวน 1 ข้อ ข้อละ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

1.2 ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏผลดัง ตาราง

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
ส่วนที่ 1 ความเป็นมาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้			
1.1 รายละเอียดความเป็นมาและ			
ความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มี	4.20	0.84	มาก
ความชัดเจน เข้าใจง่าย			
1.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องที่ใช้ใน			
รูปแบบมีความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้	4.40	0.55	มาก

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
1.3 การสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความชัดเจน เป็นระบบ	3.80	1.10	มาก
1.4 รายละเอียดครบแนวคิดการวิจัยแสดง ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ได้ชัดเจน	4.00	0.71	มาก
ส่วนที่ 2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้			
1. หลักการ			
1.1 มีความชัดเจน	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 แสดงจุดเน้นของรูปแบบการจัดการ เรียนรู้	4.20	1.10	มาก
1.3 มีความสอดคล้องกับทฤษฎี แนวคิด พื้นฐาน	4.60	0.89	มากที่สุด
1.4 เรียบเรียงถ้อยคำ ใช้ภาษา ลำดับ หลักการมีความต่อเนื่องและเข้าใจง่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
1.5 สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนด องค์ประกอบอื่น ๆ	4.60	0.55	มากที่สุด
2. จุดประสงค์			
2.1 มีความสอดคล้องกับหลักการ	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 มีความชัดเจนสามารถแสดงถึงสิ่งที่ มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 ใช้ภาษาเข้าใจง่าย	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ	4.40	0.55	มาก
3. เนื้อหา			
3.1 มีความสอดคล้องและครอบคลุมตาม หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มีความสอดคล้องกับหลักการและ จุดประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 จัดลำดับเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง เหมาะสม	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 สามารถนำไปสู่บรรลุผลตามจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
4. กิจกรรมการเรียนรู้			
4.1 มีความชัดเจนของกระบวนการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้	4.20	0.45	มาก
4.2 มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	4.40	0.55	มาก
4.3 มีความเหมาะสมกับขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้			
4.3.1 ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)	4.20	0.84	มาก
4.3.2 ชี้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction)	4.20	0.84	มาก
4.3.3 ชี้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)	4.20	0.84	มาก
4.3.4 ชี้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)	4.20	0.84	มาก
5. การวัดผลและประเมินผล			
5.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	4.40	0.89	มาก
5.2 มีความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ในการวัดและแนวทางการประเมิน	4.00	1.00	มาก
รวมทั้งหมดทุกด้าน	4.42	0.44	มาก

จากตาราง 13 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มีความเห็นว่า ในภาพรวม รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.61) โดยทุกรายการมีความเหมาะสมอยู่ระหว่างมากถึงมากที่สุด

1.3 ความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ปรากฏผลดังตาราง

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	n = 5		ระดับความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
1. คำแนะนำการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้			
1.1 คำนำมีความละเอียด ชัดเจน	4.40	0.55	มาก
1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องระบุชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 ข้อควรปฏิบัติก่อนจัดการเรียนรู้และการดำเนินการ จัดการเรียนรู้มีความชัดเจน ครบถ้วน	4.60	0.55	มากที่สุด
2. ข้อกำหนดการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้			
2.1 กำหนดการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีรายละเอียดชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 ข้อแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนรู้ เพื่อการสื่อสารทั่วไประหว่างการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความแตกต่างที่ชัดเจน	4.40	0.55	มาก
3. แผนการจัดการเรียนรู้			
3.1 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอด			
3.1.1 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความเหมาะสม สามารถแสดงให้เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
3.1.2 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	4.20	0.84	มาก
3.1.3 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด			
3.2.1 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR)	4.80	0.45	มากที่สุด

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
3.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความชัดเจน สามารถแสดงถึงสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน	4.40	0.55	มาก
3.3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง	4.40	0.55	มาก
3.4 ความรู้/เนื้อหา			
3.4.1 ความรู้/เนื้อหาไปในทิศทางเดียวกันกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสามารถนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4.2 ความรู้/เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4.3 ความรู้/เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
3.5 กิจกรรมการเรียนรู้			
3.5.1 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นลำดับ และมีความต่อเนื่อง	4.60	0.55	มากที่สุด
3.5.2 การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนมีความชัดเจน และสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างสะดวก	4.20	0.45	มาก
3.5.3 การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม	4.20	0.45	มาก
3.5.4 การดำเนินกิจกรรมแต่ละขั้นตอน ครอบคลุมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	4.20	0.45	มาก

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
3.6 การวัดและประเมินผล			
3.6.1 การวัดและประเมินผลมีความ สอดคล้องกับจุดประสงค์ของรูปแบบการ จัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	4.20	0.45	มาก
3.6.2 การวัดและการประเมินผลไปใน ทิศทางเดียวกันกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.20	0.45	มาก
3.6.3 ใช้วิธีการวัดผลที่เหมาะสมกับ พฤติกรรมที่ต้องการวัด	4.00	0.00	มาก
3.6.4 ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่ หลากหลาย	4.00	0.00	มาก
3.6.5 มีการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล อย่างชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้ สะดวก	4.20	0.45	มาก
3.6.6 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการ เรียนรู้มีความชัดเจน สามารถปฏิบัติได้	4.00	0.00	มาก
3.7 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้			
3.7.1 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ไปในทิศทาง เดียวกันกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
3.7.2 การกำหนดการใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ ชัดเจนเตรียมได้ง่ายและสะดวก	4.20	0.45	มาก
3.7.3 การจัดลำดับการใช้สื่อ/แหล่งการ เรียนรู้เหมาะสม	4.20	0.45	มาก
4. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้			
4.1 แบบสอบถามทักษะการสร้าง สัมพันธภาพมีรายละเอียด พฤติกรรมที่ สอบถามได้ง่าย	4.00	0.71	มาก
4.2 แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมและสะดวกใน การนำไปใช้	3.80	0.45	มาก

รายการประเมิน	n = 5		ระดับ ความเหมาะสม
	\bar{X}	S.D.	
4.3 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการ เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความ ละเอียด ชัดเจน	4.20	0.45	มาก
รวมทั้งหมดทุกด้าน	4.36	0.21	มาก

จาก ตาราง 14 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มีความเห็นว่า คู่มือการใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ฯ ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.21) เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้น ประเด็นความรู้/เนื้อหาที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.4 การหาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏผลดังตาราง

ตาราง 15 แสดงค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น (n = 35)

จำนวนนักเรียน	ผลรวมของคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
35	1002	1943	0.5234

จาก ตาราง 15 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.5234 ซึ่งแสดงว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นส่งผลให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.5234 คิดเป็นร้อยละ 52.34

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผล การศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบ

ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการ ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น (n = 23)

ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านการฟัง	6.52	1.50	13.39	1.34	18.66**	.00
ด้านการพูด	6.43	1.31	13.17	1.34	17.34**	.00
ด้านการอ่าน	6.87	1.32	14.65	1.47	18.46**	.00
ด้านการเขียน	6.78	1.35	13.48	1.50	15.00**	.00
รวม (80)	26.61	5.09	54.70	4.65	20.25**	.00

p** < .01

จาก ตาราง 16 พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียน ก่อนเรียน และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.61 และ 54.70 คะแนน ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบ การจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาใน แต่ละด้าน พบว่า หลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทุกด้าน

2. ผลการศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ตาราง 17 แสดงผลการศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น (n = 23)

ข้อที่	รายการ	n = 23		ระดับทักษะ สัมพันธภาพ
		\bar{X}	S.D.	
ด้านสัมพันธภาพแบบเปิด				
1	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับเพื่อน	4.39	0.50	ดีมาก
2	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับครู	4.57	0.51	ดีที่สุด
3	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์กับเพื่อน	4.57	0.51	ดีที่สุด
4	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์กับครู	4.61	0.50	ดีที่สุด
5	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้เพื่อนฟัง	4.43	0.51	ดีมาก
6	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้ครูฟัง	4.52	0.51	ดีที่สุด
7	นักเรียนกับเพื่อนทำกิจกรรมในชั้นเรียน ด้วยกันด้วยความสามัคคี	4.09	0.79	ดีมาก
8	นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมใน บทเรียนกับครู	4.52	0.85	ดีที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.46	0.25	ดีมาก
ด้านการรู้จักและไว้วางใจกัน				
9	นักเรียนทำความรู้จักกันกับเพื่อน	4.78	0.42	ดีที่สุด
10	นักเรียนทำความรู้จักกันกับครู	4.70	0.47	ดีที่สุด
11	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติ ส่วนตัวของเพื่อน	4.30	0.56	ดีมาก
12	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติ ของครู	4.22	0.60	ดีมาก
13	ครูเป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียน รู้สึกผ่อนคลาย	4.26	0.62	ดีมาก
14	ครูคอยให้กำลังใจนักเรียน เวลานั้นนักเรียน ทำงาน	4.35	0.65	ดีมาก

ข้อที่	รายการ	n = 23		ระดับทักษะ สัมพันธภาพ
		\bar{X}	S.D.	
15	เพื่อนคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน	4.43	0.66	ดีมาก
16	ครูคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน	4.17	0.65	ดีมาก
17	เพื่อนสามารถเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับ นักเรียนได้	4.26	0.81	ดีมาก
18	ครูเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้แก่ นักเรียน	4.17	0.39	ดีมาก
	รวมเฉลี่ย	4.37	0.34	ดีมาก
ด้านเคารพและยอมรับในบุคคลอื่น				
19	นักเรียนเข้าใจครู เมื่อถูกทำโทษ เพราะรู้ว่า ตัวเองผิด	4.30	0.63	ดีมาก
20	ครูให้อภัยนักเรียนเมื่อนักเรียนทำผิด และ ให้โอกาสแก้ตัว	4.17	0.39	ดีมาก
21	นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน	4.09	0.51	ดีมาก
22	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับ เพื่อนได้	4.26	0.45	ดีมาก
23	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับครู ได้	4.00	0.52	ดีมาก
24	นักเรียนมักพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนกับเพื่อน	4.13	0.63	ดีมาก
25	เพื่อนยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน	3.91	0.60	ดีมาก
26	นักเรียนสามารถช่วยเหลือเพื่อนได้	3.96	0.56	ดีมาก
	รวมเฉลี่ย	4.10	0.23	ดีมาก
ด้านการรู้จักแก้ปัญหาและจัดความขัดแย้ง				
27	นักเรียนรู้สึกที่ตัวเองแก้ปัญหาได้ดี	4.43	0.51	ดีมาก
28	นักเรียนรู้สึกที่สามารถช่วยเพื่อนแก้ไข ปัญหาได้	4.17	0.39	ดีมาก
29	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน เพื่อน สามารถช่วยนักเรียนได้	4.26	0.45	ดีมาก
30	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน ครูเข้าไป ช่วยเหลือนักเรียนทันที	4.04	0.71	ดีมาก
	รวมเฉลี่ย	4.23	0.34	ดีมาก
	รวมเฉลี่ยทุกด้าน	4.31	0.20	ดีมาก

จาก ตาราง 17 พบว่า โดยภาพรวม ทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.20) โดยประเด็นที่นักเรียนมีทักษะการสร้างสัมพันธภาพที่ดีที่สุด 3 ลำดับ ได้แก่ นักเรียนทำความรู้จักกันกับเพื่อน นักเรียนทำความรู้จักกันกับครู และนักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์กับครู

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตาราง 18 แสดงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม

ข้อที่	รายการ	n = 23		ระดับความพึงพอใจ
		\bar{X}	S.D.	
ด้านปัจจัยนำเข้า				
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญและเหมาะสมกับผู้เรียนสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้	4.57	0.51	มากที่สุด
2	สื่อและแหล่งเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้ง่ายขึ้น	4.61	0.50	มากที่สุด
3	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและน่าสนใจ	4.52	0.59	มากที่สุด
4	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน	4.74	0.45	มากที่สุด
5	ผู้สอนอำนวยความสะดวกและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด	4.26	0.62	มาก
6	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.52	0.51	มากที่สุด
7	ภาษาที่ใช้มีความเข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย	4.13	0.76	มาก
8	เวลาที่นักเรียนใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมเพียงพอและเหมาะสมต่อการเรียนเนื้อหา	4.57	0.84	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับกิจกรรม	4.61	0.66	มากที่สุด
10	ใบความรู้ และใบกิจกรรมมีความน่าสนใจ	4.70	0.47	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.52	0.21	มากที่สุด

ข้อที่	รายการ	n = 23		ระดับ ความพึงพอใจ
		\bar{X}	S.D.	
ด้านกระบวนการ				
11	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ	4.30	0.63	มาก
12	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเนื้อหาและฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กับผู้เรียน	4.35	0.65	มาก
13	ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย	4.57	0.51	มากที่สุด
14	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจากง่ายไปหายาก	4.35	0.65	มาก
15	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ภายในห้องเรียนกับแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ	4.48	0.67	มาก
16	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาโดยมีการประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	4.70	0.47	มากที่สุด
17	การจัดกิจกรรมมีการสะท้อนความรู้ให้ผู้เรียนทราบข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น	4.39	0.84	มาก
18	การจัดกิจกรรมมีการนำสื่อเทคโนโลยีมาใช้ทำให้กิจกรรมมีความน่าสนใจมากขึ้น	4.09	0.51	มาก
19	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การใช้คำ ความหมายได้อย่างถูกต้อง	4.43	0.66	มาก
20	มีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม	4.65	0.49	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.43	0.26	มาก
ด้านผลผลิต				
21	การเรียนตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมมากขึ้น	4.57	0.51	มากที่สุด
22	การจัดกิจกรรมมีการสรุปผลการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน	4.61	0.50	มากที่สุด
23	การเรียนตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสารอย่างเหมาะสม	4.52	0.51	มากที่สุด
24	การเรียนตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว	4.30	0.56	มาก
25	การเรียนตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น	4.48	0.59	มาก

ข้อที่	รายการ	n = 23		ระดับ
		\bar{X}	S.D.	ความพึงพอใจ
26	การจัดกิจกรรมตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนสนุกและมีความสุขกับการเรียน	4.65	0.49	มากที่สุด
27	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้และมีใจจดจ่อที่จะเรียนเรื่องต่อไปอีก	4.48	0.59	มาก
28	นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้	4.52	0.51	มากที่สุด
29	นักเรียนสามารถตรวจสอบและประเมินความรู้ของตนเองได้	4.39	0.50	มาก
30	นักเรียนมีผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ตามรูปแบบ	4.35	0.71	มาก
	รวมเฉลี่ย	4.49	0.17	มาก
	รวมเฉลี่ยทุกด้าน	4.48	0.16	มาก

จากตาราง 18 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.16) โดยประเด็นที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด 3 ลำดับ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน รองลงมาคือ ใบความรู้ และใบกิจกรรมมีความน่าสนใจ และการจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาโดยมีการประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีผลสรุปของการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า
 - 1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และ การวัดและประเมินผล กิจกรรมการเรียนรู้มี 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอเนื้อหา ขั้นตอนที่ 2 ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ขั้นตอนที่ 3 การเสริมศักยภาพ และ ขั้นตอนที่ 4 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.2 ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.61)
 - 1.3 ความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.21)
 - 1.4 ดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.5234
2. ผลการศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า
 - 2.1 การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 - 2.2 การศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า ทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.20)
3. ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.16)

อภิปรายผล

จากการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีทั้งหมด 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมการเรียนรู้ และ 5) การวัดและประเมินผล โดยดำเนินการจัดการเรียนรู้ประกอบไปด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอเนื้อหา (Presentation) โดยครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนโดยใช้ภาพประกอบ วิดีโอนำเสนอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เสนอเนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ โดยใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเป็นไปตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) จะเน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นฝึกแบบมีครูเป็นผู้ควบคุม ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกทักษะการใช้ภาษา แล้วให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษา โดยจะเริ่มด้วยการฝึกแบบมีกลไก ครูมอบหมายแบบฝึกหัดแบบมีโครงสร้างในรูปแบบประเภทต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดซ้ำตามตัวอย่างได้ แล้วให้นักเรียนฟังประโยคภาษาอังกฤษจากซีดีหรือให้ครูผู้สอนออกเสียงให้ฟัง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ ให้นักเรียนฟังประโยคภาษาอังกฤษจากซีดีหรือให้ครูผู้สอนออกเสียงให้ฟัง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ ซึ่งรูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยคต่าง ๆ อย่างง่าย การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ ฝึกขยายประโยค ฝึกตามบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) นักเรียนจะได้ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มฝึกการพูดบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยเพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนมากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากขั้นนำเสนอเนื้อหาและขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) มาฝึกใช้ในการสื่อสารแบบการฝึกภาษาแบบอิสระ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักการของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Vygotsky, 1978) ซึ่งองค์ประกอบสำคัญของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Sociocultural Theory) ที่ประกอบไปด้วย 1) ผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางปัญญาของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาทางปัญญา 2) ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร 3) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมส่งผลให้เกิดการพัฒนาการ โดยจะเกิดขึ้นในบริบททางสังคมที่เด็ก มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อน และได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า 4) วัฒนธรรมมีส่วนให้เด็กปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น 5) เด็กจะได้แนวทางในการขยายการเรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้วไปสู่สิ่งใหม่จากการเลียนแบบจากครูหรือเพื่อน และ 6) ให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือสภาพเป็นรายบุคคล ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน ระหว่างนักเรียนกับครู และจัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และตัวชี้วัดของกรอบอ้างอิงมาตรฐานทางภาษาที่เป็นสากล (CEFR) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดความสามารถของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไว้เท่ากับ A2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามขั้นตอนที่ออกแบบขึ้น จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามทฤษฎีข้างต้น ผู้วิจัยได้นำไปหาค่าดัชนีประสิทธิผล พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.5234 ซึ่งหมายความว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นส่งผลให้นักเรียนมีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ร้อยละ 52.34 หมายถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้เป็นรูปแบบที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้ได้

2. ผลการนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปใช้ พบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

2.1 จากผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการทำงานเดียวกันกับงานวิจัยของ ทริชา แพทย์วิบูลย์ (2549) ที่พัฒนาโมเดลการใช้เทคโนโลยีเครือข่ายเพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษา ตามทฤษฎี การสร้างความรู้แนวสังคม สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กระบวนการออกแบบโมเดลได้ยึดตามทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคม (Social constructivism theory) สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ได้รับอิทธิพลจาก Vygotsky (1896-1934) การออกแบบโมเดลนี้ได้รับแรงผลักดันจากปัญหาของการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในระดับมหาวิทยาลัย เช่น ชั้นเรียนขนาดใหญ่ ความหลากหลายของผู้เรียน โอกาสที่จำกัดของผู้เรียนในการใช้ภาษา และผลกระทบจากการสอบแข่งขัน ปัจจัยเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อความต้องการที่มากขึ้น ในการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษซึ่งเน้นการสื่อสารใน สังคมนานาชาติในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถพัฒนาสมรรถนะ ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ในการทำงานเดียวกันกับงานวิจัยของ ฐิติยา เรือนนระการ กับ พิสมัย ศรีอำไพ (2560) ที่มีผลการวิจัยจากการพัฒนารูปแบบการพัฒนากลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริม สมรรถนะการสื่อสารสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสมรรถนะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลัง ใช้รูปแบบสูงกว่าก่อนใช้รูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัย ของ พรรณวร บุญประเสริฐผล (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ซึ่งนำหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอน แบบเน้นประสบการณ์ที่ตระหนักถึงความสำคัญกับคุณลักษณะของผู้เรียนที่จะต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีความสนใจในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สามารถเรียนรู้ด้วยตัวเอง และได้ฝึก ปฏิบัติการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การแนะนำตนเองและสมาชิกภายในครอบครัว การสนทนาทางโทรศัพท์ การบันทึกข้อความอย่าง ง่าย ๆ การเดินทางท่องเที่ยว อาหาร และเครื่องดื่ม กิจกรรมยามว่าง และการสัมภาษณ์งานหรือ การศึกษาต่อ ภาษาที่ใช้ตามมารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนที่พัฒนาสูงกว่าก่อน การเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อับดุลรอฟา સાළ, ดุซฎี รุ่งรัตนกุล, วาริรัตน์ แก้วอุไร, และอมรรัตน์ วัฒนาร (2559) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) และ (อ่าน-เขียน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุมารณ์ แคลสิค และวาริรัตน์ แก้วอุไร (2563) ที่มีผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรมีการสร้าง

บรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการใช้ภาษาในการสื่อสารและจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดเพื่อการสื่อสาร มอบหมายงานที่น่าสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน ในการวัดและการประเมินผล ครูควรวัดและประเมินผลให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานของ CEFR และนำมาบูรณาการให้สอดคล้องกับหลักสูตรของสถานศึกษา และบริบทของสถานศึกษาด้วย และนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีความสามารถในการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ วราธิพร (2558) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Angela Christine Bailey (2013) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การทำความเข้าใจกับทักษะของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการประเมินผลด้วยวิธีผสมผสาน เป้าหมายปัจจุบันของหลักสูตรภาษาคือนักเรียนทุกคนเรียนจบด้วยหลักสูตรทั่วไปและการศึกษาภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงยุโรป (CEFR) ซึ่งนักเรียนและครูได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและการรับรู้แบบเดียวกัน นักเรียนและครูมีการประเมินภาษาเช่นเดียวกัน ผลการศึกษาพบว่า 1) ความรู้และประสบการณ์ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับสังคม และมีประสบการณ์การเรียนรู้มาก่อน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ CARMEN PÉREZ-SABATER & BEGOÑA MONTERO-FLETA (2014) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence) และความตระหนักรู้ทางสังคม ซึ่งนำกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์การสื่อสารทางสังคมและหน้าที่ทางภาษา โดยใช้เวลา 3 ชั่วโมง 3) ผู้เรียนทดสอบการพูดและการเขียนแบบออนไลน์ โดยผู้วิจัยมีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ฟังเพียงเท่านั้น ไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือนักเรียนแต่อย่างใด

2.2 จากผลการศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวิวัฒนาการเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องอาศัยทักษะสัมพันธ์ภาพในการสื่อสารระหว่างกัน ดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2534) ได้ใช้กระบวนการในการวัดลักษณะสัมพันธ์ภาพในแง่คุณภาพของความสัมพันธ์ (Qualitative aspects) เน้นแง่มุมด้านการสื่อสาร (Communications) และ ความผูกพันทางอารมณ์ (Affective bonds) สอดคล้องกับ ประสาท อิศรปริดา และธีรประภา ทองวิเศษ (2560) ที่กล่าวว่า กลวิธีการสื่อสารของผู้สอนจะส่งผลต่อสัมพันธ์ภาพกับผู้เรียนในหลาย ๆ รูปแบบ ผู้สอนบางคนมีลักษณะกระฉับกระเฉง เอาจริงเอาจัง แต่บางคนเป็นคนมีเมตตาปราณี โอนอ่อนน้อมง่าย บางคน

ดูห่างเหินกับผู้เรียน แต่ครูผู้สอนบางคนดูสนิทสนมนำเข้าไปใกล้ ซึ่งลักษณะพฤติกรรมสัมพันธ์ภาพมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยลักษณะพฤติกรรมสัมพันธ์ภาพเชิงบวกของผู้สอนจะส่งผลให้เกิดการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุเมธ พงษ์เกตุรา (2553) ที่มีผลการวิจัย พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับครูดี ทำให้มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี ทั้งนี้เพราะ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเป็นการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ย่อมส่งผลให้เกิดบรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นไปด้วยดี การกระทำดังกล่าวทำให้นักเรียนมีความสุขและมีความพร้อมที่จะปฏิบัติตนและสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนด้วย

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.16) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบนี้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบเป็นขั้นเป็นตอน และมีการจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย สื่อที่ใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้ง่ายขึ้น รวมถึงเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน เป็นไปตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในระดับ A2 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีย์ ปรีดีกุล, อาริรักษ์ มีแจ่ม, กาญจนา เจริญชัย, และวาริรัตน์ แก้วอุไร (2554) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นพื้นฐาน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุมภรณ์ แคสิค (2561) ที่มีผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

การดำเนินการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ตามที่ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ ปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนรู้เริ่มต้นด้วยชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แล้วนำเสนอเนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ หลังจากนั้นนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interaction) ระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวก ครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น การเสริมศักยภาพ (Scaffolding) โดยนักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ รวมถึงเพื่อนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ และนักเรียนจะฝึกใช้ภาษาในการสื่อสาร (Production)

1.2 ควรให้ครูสอนภาษาอังกฤษปรับเปลี่ยนเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ นอกเหนือจากที่ระบุในงานวิจัยนี้ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาได้ครบทั้งหลักสูตร

1.3 เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรปรับเวลาให้ยืดหยุ่นตามความเหมาะสมและความสามารถของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อศึกษาว่าจำนวนผู้เรียนที่เพิ่มมากขึ้นจะส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักการของรูปแบบหรือไม่ หรือกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ และกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม ไปใช้โดยศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ทักษะทางสังคม, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น

2.3 ควรพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมไปใช้กับรายวิชาอื่น ๆ ได้เช่น รายวิชาสังคมศึกษา หรือ รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ส.).
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2534). *มนุษย์สัมพันธ์ เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรพิทย.
- จรรยา ทองถาวร. (2533). *มนุษย์สัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ์.
- ฐิตียา เรือนนระการ, และพิสมัย ศรีอำไพ. (2560). รูปแบบการพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 11(3), 72-85.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 89-97.
- ชลิดา ชวานานนท์. (2552). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต).
- นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ชินะพัฒน์ ชื่นแด่ชุ่ม. (2542). ผลของการใช้กระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวโกตสกี ที่มีต่อทักษะทางภาษาไทยและการกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2546). *การออกแบบและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์และบทเรียนบนเครือข่าย : เอกสารประกอบการบรรยายรายวิชา 0503860 (พิมพ์ครั้งที่ 6)*. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2530). *เอกสารการสอนชุดวิชามนุษยศาสตร์กับสังคม*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทวิชา แพทย์วิบูลย์. (2549). *การพัฒนาโมเดลการใช้เทคโนโลยีเครือข่ายเพื่อเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษาตามทฤษฎีการสร้างความรู้แนวสังคมสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2547). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิตินา แคมมณี. (2552). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). *การพัฒนากระบวนการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุริยวิสาสนาส์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สุริยวิสาสนาส์.
- ประสาธ อิศรปรีดา, และธีรประภา ทองวิเศษ. (2560). พฤติกรรมสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน: รูปแบบเชิงทฤษฎีการวัด และปริทัศน์งานวิจัย. *วารสารครุศาสตร์*, 45(3), 206-220.
- พรรณนร บุญประเสริฐผล. (2553). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ สำหรับนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต)*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มณี ดีประสิทธิ์. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล อัตมโนทัศน์สัมพันธ์ภาพเชิงช่วยเหลือของพยาบาลประจำการกับความสามารถในการตัดสินใจทางการพยาบาลฉุกเฉินของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต)* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รังสี วิบูลย์อรชรกร. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางสังคมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้น ม.3 ในสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดปราจีนบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2551). *การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา*. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2544). *การวิจัยและพัฒนาการศึกษา: เอกสารประกอบคำสอน*. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ละเอียต จุฑานันท์. (2544). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมนเนจเม้นท์.
- วรารณ วราธิพร. (2558). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต)* ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- วิจิตร อาวะกุล. (2526). *เทคนิคมนุษยสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.

- ศรีทับทิม พานิชพันธ์. (2527).สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว. ใน *ประมวลบทความวิทยุเกี่ยวกับการจัดบริการสวัสดิการครอบครัวและเด็ก*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีเรื่อน แก้วก้งวาน. (2534). *คู่มือการใช้ MANUAL แบบทดสอบ: LISA (ความพอใจในชีวิต) และ Life experience test (พฤติกรรมจิตสังคม) สำหรับผู้สูงอายุ*. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2529). *ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2558). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สุภาพรณ โศตรจรัส. (2527). *สุขภาพจิต เล่ม 1 จิตวิทยาในการดำรงชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิษ. (2536). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา*. สถาบันภาษา: กรุงเทพฯ.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2562). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2561*. สืบค้น 30 เมษายน 2562, จาก <http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/Login.aspx>
- สุขุมารณ์ แคลสิค. (2561). *การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุขุมารณ์ แคลสิค และวาริรัตน์ แก้วอุไร. (2563). *การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 22(2), 214-226.

- สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร* (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุดคะนิง นฤพนธ์จิรกุล. (2560). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเมธ พงษ์เกตุรา. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร* (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อภิญดา สวารช. (2530). *มนุษย์สัมพันธ์ในการทำงาน*. กรุงเทพฯ: กองฝึกอบรม การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย.
- อริศรา ธนาปกอจ. (2555, 22 พฤศจิกายน). คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษรบกวนทั่วโลก. *เดลินิวส์*, น. 8.
- อังคณา อ่อนธานี. (2552). *การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้โดยอิงแนวคิดการจัดการความรู้สำหรับนิสิตครู*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 11(พิเศษ), 33-52.
- อัจฉรา วงษ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อับดุลรอพา สาแล, คุชฎี รุ่งรัตน์กุล, วาริรัตน์ แก้วอุไร, และอมรรัตน์ วัฒนาธร. (2559). *การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้ตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*, 27(1), 124-135.
- อารีย์ ปรีดีกุล, อาริรักษ์ มีแจ้, กาญจนา เกรียงซี่, และวาริรัตน์ แก้วอุไร. (2554). *การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นพื้นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, ฉบับพิเศษ, 155-175.

- อุดม นวน, สนใจ ไชยบุญเรือง, และกุหลาบ ปุริสาร. (2560). แนวทางพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ 25: กรณีศึกษา โรงเรียนหนองขามพิทยาคม. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย*, 7(2), 150-160.
- Anderson, J. (2016). A potted history of PPP with help of ELT Journal. *ELT Journal*, 71(2), 218-227.
- Anderson, Ronald D. (1997). *Developing Children's Thinking Through Science*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice - Hall Inc.
- Angela Christine Bailey. (2013). Understanding Perspectives of English Language Learning and Assessment Practices: A Mixed-Method Embedded Study. *Medellín, Colombia*, 22(3), 501-516.
- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching*. NY: White Plains: Pearson Longman.
- Burns, A., & Joyce, H.(1997). *Focus on speaking*. Sydney: National Center Language Teaching and Research.
- Byrne, D. (1986). *Teaching Oral English*. London: Longman.
- Canale, M., & M., Swan (1981). *The Construct validation of test of communication competence*. Washington: TESOL.
- Canale, M., & M. Swan (1980). *Approaches to communicative competence*. Singapore: Seameo regional language center.
- Canale, M. (1990). *From communicative competence to communicative language pedagogy*. London: Longman.
- Carkhuff, R. R., & Berenson, B. G. (1977). *Beyond Counseling and Therapy* (2nd ed.). New York: Holt, Rinehart and Winston.
- CARMEN PÉREZ-SABATER & BEGOÑA MONTERO-FLETA. (2014). Pragmatic competence and social power awareness: The case of written and spoken discourse in non-native English environments. *International Journal of English Studies: University of Murcia*, 14(2), 21-38.
- Chickering, Arther W. (1969). *Education and Identity*. San Francisco: Jossey -Bass.
- Council of Europe. (2015). *Common European framework or reference for languages: Learning teaching assessment*. N.P.: Language Policy Unit Starsbourg.

- Eggen, Paul D., & Kauchak Donald P. (2001). *Strategies for teachers: Teaching content and thinking skills*. Boston: Allyn and Bacon.
- Finocchiaro, M. (1982). *English as a school language a guide for teachers*. New York: Regent.
- Gagne, R. M., & Briggs, L. J. (1979). *Principles of Instructional Design* (2nd ed.). New York: Holt, Rinehart, and Winston,
- Goodman R. I., Fletcher, K. A., & Schneider E. W. (1980). The effectiveness Index as comparative measure in media product evaluation. *Educational Technology*, 20(9), 30-34.
- Gunter, Mary Alice, Ester, Thomas H., & Schwab, Jan. (1995). *Instruction: A model approach*. Boston: Allyn and Bacon
- Hymes, D. (1982). *Models of international of language and social life sociolinguistics: The ethnography of communication*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Jarolimek, J. (1967). *Guidelines for elementary social studies*. Washington: Association for Supervision and Curriculum Delvelopment.
- Johnson. David W. (1986). *Reaching Out: Interpersonal Effectiveness and Self Actualization* (3rd ed.). New York: Prentice - Hall,.
- Joyce, B., & Weil, M. (1986). *Models of Teaching*. Boston: Allyn and Bacon.
- Joyce, B., & Weil, M. (1996). *Models of Teaching* (5th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Joyce, B. R., & Weil, E. A. (2004). *Models of teaching* (7th ed.). London: Allyn & Bacon.
- Kevin M. Hankinson. (2012). *Assessing the Relationship Between Classroom Interaction and Perceived Student Learning in Videoconferencing Remote Sites: A Social Learning Approach*. Michigan: Eastern Michigan University.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. London: Prentice Hall Europe.
- Lasen-Freeman, Diane. (2002). *Techniques and principles in language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood, W.T. (1981). *Communicative language teaching. An introduction*. Cambridge: Cambridge University.
- Littlewood, W.T. (1981). *Communicative language teaching. An introduction*. Oxford. Oxford University.

- Littlewood, W. (1991). *Communicative language teaching. An introduction*.
Cambridge: Cambridge University Press.
- Morrow, K., & John, I. (1981). *Principle of communicative methodology*. London:
Longman.
- Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology*. New York: Prentice Hall.
- Richards, J. , & T. Rodgers. (2001). *Approaches and methods in language teaching*.
Cambridge, New York: Cambridge University Press.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative competence: Theory and classroom practice*.
Reading Mass: Addison-Wesley.
- Sasse. (1975). *Connie R. Person to Person*. Texas: Chas A Bennett.
- Shaffer, D. (1999). *Developmental psychology: childhood & adolescence* (5th ed.).
New York: Pacific Grove: Brooks/Cole.
- Strevens, Peter. (1987). Cultural barriers to language learning. In Larry E. Smith, ed.,
Discourse Cultures: Strategies in World English. New York: Prentice Hall.
- Vygotsky, L.S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological
process*. Cambridge: Haward University Press.
- Wander Lowie. (2012). The CEFR and the dynamics of second language learning:
trends and challenges. *CercleS 2012*, 2(1), 17 – 34.
- Westwood, Peter. (1997). *Commonsense Methods for children with special Needs*
(3rd ed.). London: Rout Ledge.
- Widdowson, H. G (1992). *Exploration and innovation in ELT methodology*. N.P.: n.p.
- Widdowson, H.G (1972). *Explorations in applied linguistics*. Oxford: Oxford University
Press.
- Yoon, Kyung-eun. (2004). *CLT Theories and Practices in EFL Curricular*. Retrieved
December 23, 2017, from [http://www/asian-ef-journal.com/September-04-
yke.php](http://www/asian-ef-journal.com/September-04-yke.php)

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยนครพนม

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีย์ ปรีดีกุล ประธานหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ อาจารย์ประจำสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
3. นางสาววีรญา เมฆกระจาย ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนตะพานหิน
(โรงเรียนมาตรฐานสากล)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร
4. นางทัศนีย์ ทัดเที่ยง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสามง่ามชนูปถัมภ์
(โรงเรียนมาตรฐานสากล)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร
5. นางปรีศนา รอดอ่อง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพิจิตรพิทยาคม
(โรงเรียนมาตรฐานสากล)
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิจิตร

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
2. แบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
3. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินแบบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
5. แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ
6. แบบประเมินแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ
7. แบบสอบถามความพึงพอใจ
8. แบบประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจ

**แบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ เป็นแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

ความเป็นมาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ แนวคิดพื้นฐาน หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาว่ามีความเหมาะสมเพียงใด

วิธีประเมิน

แบบประเมินนี้เป็นแบบจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 1 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 3 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 4 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมาก
- 5 หมายถึง องค์ประกอบและลักษณะขององค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่าง ๆ ตามรายการประเมิน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และโปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมลงในช่องว่างท้ายรายการ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

นางสาวณัฐสิริ เดชาติวงศ์ ณ อุตุยา

ผู้วิจัย

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ส่วนที่ 1 ความเป็นมาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.1 รายละเอียดความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
1.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในรูปแบบมีความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้					
1.3 การสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจน เป็นระบบ					
1.4 รายละเอียดกรอบแนวคิดการวิจัยแสดงภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ได้ชัดเจน					
ส่วนที่ 2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1. หลักการ					
1.1 มีความชัดเจน					
1.2 แสดงจุดเน้นของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.3 มีความสอดคล้องกับทฤษฎี แนวคิดพื้นฐาน					
1.4 เรียบเรียงถ้อยคำ ใช้ภาษา ลำดับหลักการมีความต่อเนื่องและเข้าใจง่าย					
1.5 สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดองค์ประกอบอื่น ๆ					
2. จุดประสงค์					
2.1 มีความสอดคล้องกับหลักการ					
2.2 มีความชัดเจนสามารถแสดงถึงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน					
2.3 ใช้ภาษาเข้าใจง่าย					
2.4 ความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ					
3. เนื้อหา					
3.1 มีความสอดคล้องและครอบคลุมตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ					
3.2 มีความสอดคล้องกับหลักการและจุดประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้					
3.3 จัดลำดับเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง เหมาะสม					
3.4 สามารถนำไปสู่บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
4. กิจกรรมการเรียนรู้					
4.1 มีความชัดเจนของกระบวนการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
4.2 มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น					
4.3 มีความเหมาะสมกับขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้					
4.3.1 ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)					
4.3.2 ชี้นำปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction)					
4.3.3 ชี้นำการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)					
4.3.4 ชี้นำการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)					
5. การวัดผลและประเมินผล					
5.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
5.2 มีความเหมาะสมของหลักเกณฑ์ในการวัดและแนวทางการประเมิน					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

**แบบประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อ
เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอให้ท่านพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมของแต่ละรายการซึ่งเป็นส่วนประกอบของคู่มือ การใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางการประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ในช่อง “ระดับความเหมาะสม” ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ได้กำหนดระดับความเหมาะสมออกเป็น 5 ระดับ ไว้ดังนี้

5 หมายถึง องค์กรประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง องค์กรประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง องค์กรประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง องค์กรประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง องค์กรประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. หลังจากพิจารณารายการประเมินที่กำหนดไว้แล้ว โปรดให้ข้อเสนอแนะและความเห็นเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการปรับปรุงคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ณัฐสิริ เตชาติวงศ์ ณ อยุธยา

นิสิตสาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. คำแนะนำการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้					
1.1 คำนำมีความละเอียด ชัดเจน					
1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องระบุชัดเจน					
1.3 ข้อควรปฏิบัติก่อนจัดการเรียนรู้และการดำเนินการ จัดการเรียนรู้ มีความชัดเจน ครบถ้วน					
2. ข้อกำหนดการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้					
2.1 กำหนดการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีรายละเอียดชัดเจน					
2.2 ข้อแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารทั่วไปกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความแตกต่างที่ชัดเจน					
3. แผนการจัดการเรียนรู้					
3.1 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอด					
3.1.1 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความเหมาะสม สามารถแสดงให้เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
3.1.2 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความเหมาะสม กับระดับชั้นของนักเรียน					
3.1.3 สารสำคัญ/ความคิดรวบยอดมีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด					
3.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด					
3.2.1 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดมีความสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR)					
3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
3.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความชัดเจน สามารถแสดงถึงสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน					
3.3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
3.4 ความรู้/เนื้อหา					
3.4.1 ความรู้/เนื้อหาไปในทิศทางเดียวกันกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และสามารถนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.4.2 ความรู้/เนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
3.4.3 ความรู้/เนื้อหา มีความเหมาะสมกับผู้เรียน					
3.5 กิจกรรมการเรียนรู้					
3.5.1 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับ และมีความต่อเนื่อง					
3.5.2 การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนมีความชัดเจน และสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างสะดวก					
3.5.3 การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม					
3.5.4 การดำเนินกิจกรรมแต่ละขั้นตอนครอบคลุมและสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น					
3.6 การวัดและประเมินผล					
3.6.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น					
3.6.2 การวัดและการประเมินผลไปในทิศทางเดียวกันกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.6.3 ใช้วิธีการวัดผลที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด					
3.6.4 ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย					
3.6.5 มีการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลอย่างชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้สะดวก					
3.6.6 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีความชัดเจน สามารถปฏิบัติได้					
3.7 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
3.7.1 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ไปในทิศทางเดียวกันกับจุดประสงค์การเรียนรู้					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
3.7.2 การกำหนดการใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ชัดเจนเตรียมได้ง่าย และสะดวก					
3.7.3 การจัดลำดับการใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้เหมาะสม					
4.1 แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพมีรายละเอียด พฤติกรรมที่ สอบถามได้ง่าย					
4.2 แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมและสะดวก ในการนำไปใช้					
4.3 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความละเอียด ชัดเจน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
(ฉบับสำหรับนักเรียน)

ตอนที่ 1: แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง

คำชี้แจง: ให้นักเรียนฟังการสนทนาสถานการณ์ต่าง ๆ จากไฟล์เสียง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว (จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน)

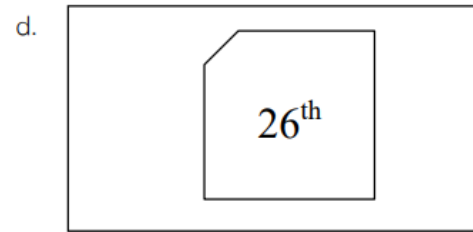
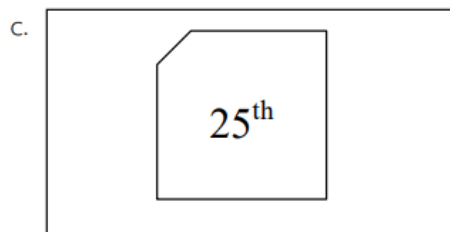
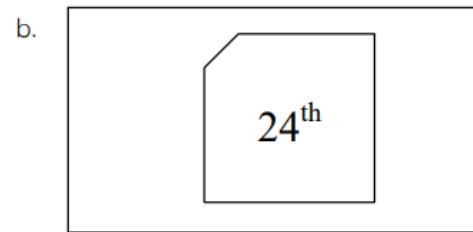
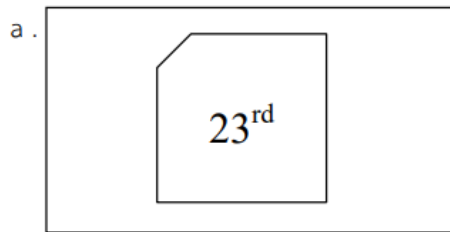
1. What does the man receive in the post?

- a.
- b.
- c.
- d.

2. What did the man buy?

- a.
- b.
- c.
- d.

3. What is the date of the wedding anniversary?

4. What musical instrument does the family have now?

5. How did the woman learn about the fire?

6. How did the woman get home yesterday?

7. Where are they planning to go first?

- a. To the beach
- b. To a restaurant
- c. To an art museum
- d. To Shopping center

8. What kind of restaurant do they want to visit for lunch?
- Indonesian
 - Canadian
 - Italian
 - Indian
9. Why does the man want to visit the zoo in the afternoon?
- The zoo is open only in the afternoon.
 - The zoo is free to visitors that day only.
 - There are unusual animals on display.
 - There are all kinds of animals on display.
10. Why does the woman want to go shopping instead?
- She wants to buy a traveler's check.
 - She wants to buy a gift for her friend.
 - She wants to buy souvenirs of their visit.
 - She wants some great prices at a shopping center.
11. Why does the man **Not** want to go shopping?
- She has a little money left.
 - He has no traveler's checks.
 - He doesn't use a credit card.
 - He doesn't want to buy souvenirs.
12. What is the last place they plan to visit?
- A zoo
 - A park
 - A beach
 - A shopping center
13. How do they plan to get there?
- On foot
 - By bus
 - By taxi
 - By subway

14. What is the best topic for this conversation?
- Buying souvenirs
 - Amazing Tour of Zoos
 - Walking along the beach
 - Sightseeing around town
15. How does Joshua go to school in Japan?
- He takes a school bus evening morning.
 - He walks with a group of students.
 - He rides the subway at 8:00 AM.
 - He rides a bike to school.
16. Which item did Joshua **Not** mention when talking about the things he takes to school?
- Books
 - Backpack
 - School hat
 - Gym clothes
17. What is one of the first things Joshua does when he arrives at school?
- He practices Japanese speaking.
 - He stands and bows to the teacher.
 - He practices his reading and writing.
 - He puts on his gym clothes for class.
18. Where does Joshua eat lunch at school?
- In the cafeteria
 - In the classroom
 - In the lunchroom
 - In the gymnasium
19. What time does Joshua probably get home from school most days?
- Between 1:00 PM and 2:00 PM
 - Between 2:00 PM and 3:00 PM
 - Between 3:00 PM and 4:00 PM
 - Between 4:00 PM and 5:00 PM

20. What is the conversation about?
- a. Joshua's day at school
 - b. Joshua's favourite sport
 - c. Joshua's talent of Japanese
 - d. Joshua's favourite school subject

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ)

คำชี้แจง: ให้นักเรียนศึกษาสถานการณ์ที่กำหนดให้และแสดงบทบาทสมมติ สนทนากับคู่ เป็นภาษาอังกฤษ เวลาที่กำหนด 5 - 7 นาที (จำนวน 1 ข้อ 20 คะแนน)

At the airport

A: You are waiting for the flight to Japan. An old man comes and asks you about the time table. You know that flight very well.

B: You are an old man. You cannot see well. You want to go to Taiwan but you don't know when and where to get on the gate.

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว (จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน)

(Read the story and answer items 1-3)

Computers come in all shapes and sizes. For example, large computers are used in many places. Big office buildings have special large computers to control lights, heat, and air conditioning. Other, smaller computers are found in homes and offices. They are used to work for information, or for fun. Many people have small computers called *notebook or laptop*. They are especial useful for people who need computers when they travel. Finally, many new computers are so tiny that you cannot see all of them. They are in telephones, televisions, cameras, cell phones and cars.

1. What is the best topic for this passage?
 - a. How computers work
 - b. How to use computers
 - c. The benefits, or use of computers
 - d. The shapes and sizes of computers

2. From the passage, what can be implied from a size of computers?
 - a. A large computer is used for small things.
 - b. A tiny computer is used for a very small thing.
 - c. A smaller computer is used for a very big thing.
 - d. A large computer is used for a very small thing.

3. From this passage, which is **NOT** true?
 - a. Many people need notebook or laptop when they travel.
 - b. The computers in cell phones and cameras are very small.
 - c. The computers in homes are used to work only for information.
 - d. Lights in big office buildings are controlled by special large computers.

(Read the story and answer items 4-5)

Shopping malls are still teenagers' favorite place to meet friends and socialize. In some countries, these teenagers are called 'The mall generation'. When you walk into a shopping mall anywhere in the world, and what do you see? Teenagers are talking, chatting on cell phones, sending messages. They are eating snacks or drinking soda in the food court, shopping, or just hanging out. They are all wearing similar clothes and listening to the same music on their MP3 players.

4. What is the best topic of this passage?
- The malls' facilities
 - A favorite shopping mall
 - The shopping advantages
 - A teenagers' favorite place
5. What conclusion could be drawn the passage?
- Being 'The mall generation' can waste time of teenagers.
 - Teenagers waste their time in doing unnecessary thing together.
 - Teenagers tend to be 'The mall generation' regardless of their need.
 - Being 'The mall generation' is very common for teens over the world.

(Read 'Product Records' table and choose the best answer items 6-10)**Product Records**

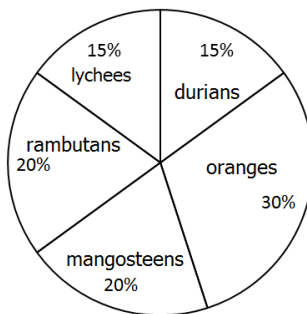
Product Name	Category	Released Date	Price
DVD Player	Electronics	July 18,2011	\$82.97
Red Shirt	Clothes	July 25,2011	\$12.49
Oak Coffee Table	Furniture	July 28,2011	\$223.99
Oh's Cereal	Foods	July 29,2011	\$3.95
Video Game	Toys &Games	August 5,2011	\$29.95
Lawn Chair	Furniture	August 5,2011	\$34.99
Heated Blanket	Furniture	August 9,2011	\$27.95
Chocolate Pie	Foods	September 14,2011	\$3.14

Source: <http://asciicasts.com/episodes/340-datatables>

6. Which product was released in August?
- DVD Player
 - Video Game
 - Chocolate Pie
 - Oak Coffee Table
7. Which products were released before Oh's Cereal?
- DVD Player and Lawn Chair
 - Video Game and DVD Player
 - Red Shirt and Oak Coffee Table
 - Heated Blanket and Chocolate Pie
8. Which is the most expensive product?
- DVD Player
 - Lawn Chair
 - Chocolate Pie
 - Oak Coffee Table
9. Which products are cheaper than Heated Blanket?
- Red Shirt and Video Game
 - Oh's Cereal and Lawn Chair
 - Chocolate Pie and Red Shirt
 - DVD Player and Video Game
10. According to this table, which is **TRUE**?
- Oak Coffee Table, Lawn Chair, and Red Shirt are the same category.
 - .Video Game was released before Chocolate Pie, but after Lawn Chair.
 - Not only Heated Blanket was released in August, but also Oak Coffee Table.
 - Lawn Chair is cheaper than DVD Player, but more expensive than Heated Blanket.

(Read the following pie graph and choose the best answer items 11-12)

Percentages of fruits sold in June

11. The largest number of fruits that was sold in June are _____.
- durians
 - oranges
 - rambutans
 - mangosteens
12. Which fruits were sold in the same number as mangosteens?
- durians
 - lychees
 - oranges
 - Rambutans

(Read this medicine label and choose the best answer items 13)

WARNING:

- Take no more than 8 tablets daily over a 2-week period.
- To increase or extend dosage, consult physician.
- Do not take if taking tetracycline.

13. What may cause drowsiness?
- You take this pill.
 - You take this pill with tetracycline.
 - You take this pill more than 14 days.
 - You take this pill more than 8 tablets a day.

(Read the following job advertisements, and choose the correct answer items 14-15)

URGENTLY WANTED

Receptionist for well-established hotel

- Female age between 22-28
- Very good personality and appearance
- Graduate from good hotel and tourism management college
- Able to speak English and Chinese

Qualifier please send recent photo and resume to

P.O. Box 4751
Bangkok

14. It is necessary that the applicant must _____.

- a. graduate from a university
- b. be able to operate computer
- c. send photo and personal information
- d. speak two languages: English-Thai or Chinese-Thai

15. A man of 22 applied for this offer, but he did not get a job because _____.

- a. he was too young
- b. he had bad personality
- c. they do not want a male applicant
- d. he might not be able to speak good English

SPARE PART MANAGER

- Male 35-40 years old, at least Bachelor's degree
- Over 3 years of experience in spare parts
- Good command of spoken & written English including ability to operate PC

MARKETING STAFF

- Male, not over 30 years old
- At least Bachelor's degree in marketing or related field
- Good command of spoken & written English including ability to operate PC
- Own transportation

QUALIFIED AND INTERESTED APPLICANTS, PLEASE APPLY IN PERSON OR SEND RESUME WITH RECENT PHOTO AND TELEPHONE NUMBER TO

PERSONNEL MANAGER THAI SUZUKI MOTOR CO.,LTD.

31/1 Moo 2 Rangsit-Ongkaruk Road,

Bungyeetho, Thanyaburi, Pathumthani 12130

(Source : <http://www.kr.ac.th/ebook/noot/e002.html>)

16. If you are interested in working for this company, what should you do?

- a. Go to the company to apply.
- b. Contact the company by phone.
- c. Call to the manager for applying.
- d. Send resume and recent photo to the company by e-mail.

17. You can apply the marketing staff if you are.....

- a. under 30 years old
- b. at least Bachelor's degree in English
- c. female and the owner of transportation
- d. good command of spoken English

House for rent

125 sq.m., silom, 2 bedrooms, 1 bathroom,
air conditioner and water heater.

10,000 THB/m

Tel: 02-774-5678, E-mail: pooloyz@hotmail.com

18. Which section of a newspaper could you find this ad?
- a. Crime
 - b. Politic
 - c. Classified
 - d. Entertainment
19. If you are interested in this house, which is **TRUE**?
- a. You can contact the landlord anytime.
 - b. You can call the landlord on weekday.
 - c. You must go to Silom to talk to the landlord.
 - d. You must contact the landlord via e-mail only.
20. Which is **TRUE**?
- a. This house has a kitchen room.
 - b. This house has a garden for you.
 - c. This house has not been fully furnished.
 - d. The house is very big and suitable for 5-6 people.

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน

คำชี้แจง: ให้นักเรียนเขียนเรื่อง โดยเลือก 1 หัวข้อ จากที่กำหนดให้ ความยาว 80 คำ

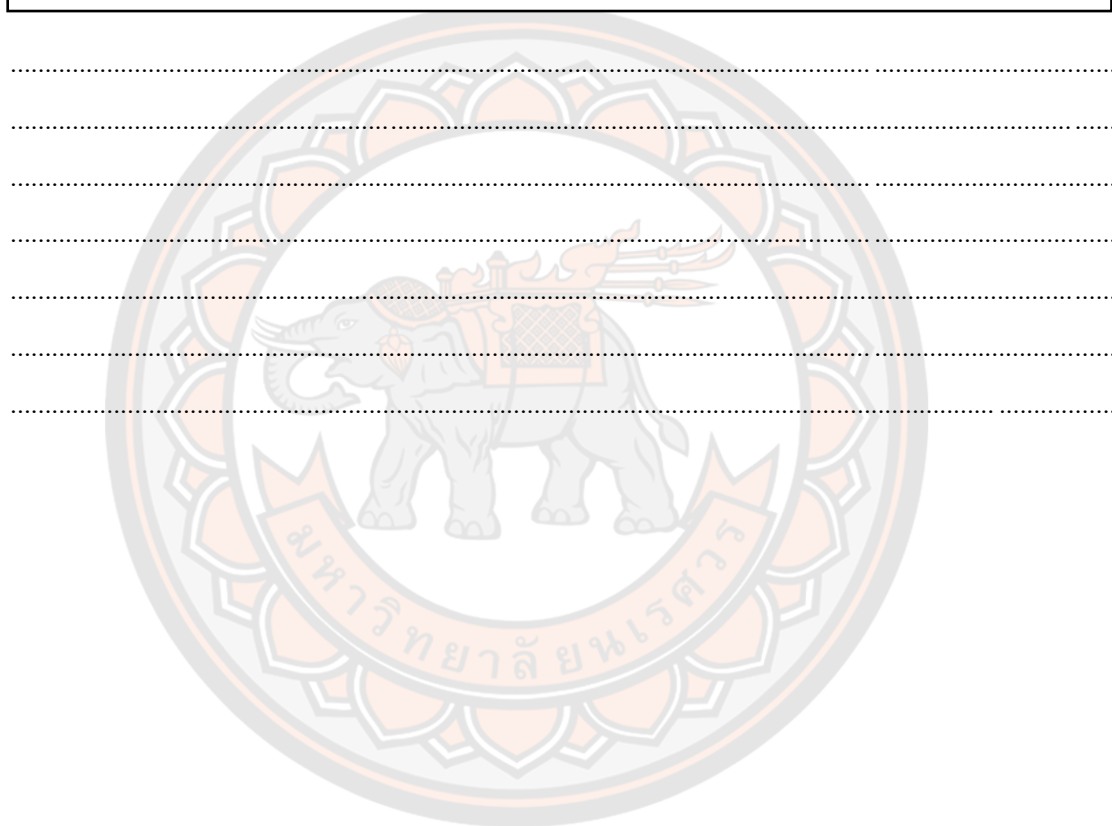
(1 ข้อ 20 คะแนน)

1. My daily life

2. In my free-time

3. On holiday

4. My favorite food

Name.....No.....

Tape Scripts สำหรับตอนที่ 1 : แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง

.....

Conversation 1 (item 1)

Woman: Here we are John, lots of post for you today. These letters are all for you, and there's a postcard, too.

Man: Oh, is that all? I'm waiting for a parcel from Canada.

(Now listen again.)

Conversation 2 (item 2)

Man: I got most of the shopping. I got the last loaf of bread and some milk, but I'm afraid there weren't any newspapers left.

Woman: But what about the stamps?

Man: Ah...I forgot. I'll go back for them.

Woman: Oh, don't worry, I'll go.

(Now listen again.)

Conversation 3 (item 3)

Woman: It's Tom and Paula's 25th wedding anniversary this weekend. It's on the 26th, but they're having the party on the 24th.

Man: Paula looks so young but I suppose she was quite young when she married?

Woman: Paula? She was 23.

(Now listen again.)

Conversation 4 (item 4)

Woman: Does Marianne still play the piano?

Man: Yes, she's got it in her room. It's Bob I'm worried about, he really wants to buy drums, but they are too noisy and he doesn't like to play the guitar. Actually, we spent all that money on a flute and he's hardly used it.

(Now listen again.)

Conversation 5 (item 5)

Woman: Have you heard? There's been a fire in the old paper factory.

Man: Are you sure? There's nothing in the newspaper about it.

Woman: I just saw it on the six o'clock news on channel 7. If you want to know more, turn on the radio.

Man: I'll phone Bob. He always knows what's going on.

(Now listen again.)

Conversation 6 (item 6)

Man: Did you have a good day yesterday?

Woman: Terrible! My car broke down on the way home. I called the garage and they took it away on a truck.

Man: Were you able to catch a train home?

Woman: I'd just missed the last one. Fortunately, a friend was passing, and he drove me back. Taxis are terribly expensive.

(Now listen again.)

Conversation 7 (items 7 - 14)

"Sightseeing Around Town"

Man: So, what do you want to do tomorrow?

Woman: Well, let's look at this city guide here. [Okay] Uh, here's something interesting.

[Oh!] Why don't we first visit the art museum in the morning?

Man: Okay. I like that idea. And where do you want to eat lunch?

Woman: How about going to an Indian restaurant? [Humm] The guide recommends one

downtown a few blocks from the museum.

Man: Now that sounds great. After that, what do you think about visiting the zoo?

[Oh. . umm. . well . . .] Well, it says here that there are some very unique

animals not found anywhere else.

Woman: Well, to tell you the truth, I'm not really interested in going there.

[Really?]. Yeah.

Why don't we go shopping instead? There are supposed to be some really nice

places to pick up souvenirs.

Man: Nah, I don't think that's a good idea. We only have a few traveler's checks left, and I only have fifty dollars left in cash.

Woman: No problem. We can use YOUR credit card to pay for MY new clothes.

Man: Oh, no. I remember the last time you used MY credit card for YOUR purchases.

Woman: Oh well. Let's take the subway down to the seashore and walk along the beach.

Man: Now that sounds like a wonderful plan.

(Now listen again.)

(Source: <http://www.esl-lab.com/travel/traverd1.htm>)

Conversation 8 (items 15 - 20)

Randall: Hello. Today I'm interviewing Joshua on his experiences going to a Japanese school. Now Joshua, what time do you go to school?

Joshua: Eight O'clock.

Randall: Eight O'clock. And do you go by yourself, or on a school bus?

Joshua: No, I have a group that goes with me.

Randall: So you go with a group?

Joshua: Uh-huh.

Randall: Now what kinds of things do you take to school?

Joshua: I take my taisho fuku, that is gym clothes, and I take my backpack and my books [*Oh, okay.*] and stuff like that.

Randall: Okay and what is the first thing you do when you get to school?

Joshua: We do "kiritsu, rei."

Randall: "Kiritsu" and "rei." Now what are those?

Joshua: It means "stand up, bow."

- Randall: Stand up and bow.
- Joshua: Uh-huh.
- Randall: And what do you study at school?
- Joshua: We study kokugo, that is writing and reading and stuff like that [*Okay*], and sansu, that's math. [*Okay*.]. And, let's see . . . , we do gym too.
- Randall: Okay, and where do you eat lunch? Do you have a lunchroom or cafeteria?
- Joshua: No, we eat in our classroom.
- Randall: You eat in your classroom! [*Yeah*.]. Oh wow. That is very interesting. Now what time do you come home from school?
- Joshua: We come home sometimes at 3:00 and sometimes at 2:00.
- Randall: Okay, well thank you very much Joshua.
- Joshua: You're welcome.

(Now listen again.)

(Source: <http://www.esl-lab.com/elem/elemrd1.htm>)

เฉลยแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

.....
 ตอนที่ 1: แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง (จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน)

ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ
1	c	11	a
2	a	12	c
3	d	13	d
4	a	14	d
5	b	15	b
6	a	16	c
7	c	17	b
8	d	18	b
9	c	19	b
10	c	20	a

ตอนที่ 2: แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด (1 ข้อ 20 คะแนน)

การให้คะแนนขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้ประเมินการสอบปฏิบัติ โดยใช้เกณฑ์ประเมินทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็นการประเมิน						
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตาม หัวข้อที่กำหนด ออกเสียง ถูกต้อง ใช้ คำศัพท์ ส่วน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียง ได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหา และการออก เสียงถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ออกเสียงไม่ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	3	12
ทักษะ ในการพูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสี หน้าและท่าทาง อย่างเหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสี หน้าและท่าทาง บ้างเล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มีการ ประสานสายตากับผู้ฟังบ้างเป็น ระยะ	2	8
					รวม	รวม
					5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบปฏิบัติ มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 151)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

ตอนที่ 3: แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน (20 ข้อ 20 คะแนน)

ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ
1	d	11	b
2	b	12	d
3	c	13	a
4	d	14	c
5	d	15	c
6	b	16	a
7	c	17	a
8	d	18	c
9	c	19	b
10	d	20	c

ตอนที่ 4: แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน (1 ข้อ 20 คะแนน)

การให้คะแนนขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครูผู้ประเมินงานเขียน โดยใช้เกณฑ์ประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (อัตนัย)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้องทุก ประโยค	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดเล็กน้อย	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดหลาย แห่ง	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของงาน เขียน	1	4
การสะกดคำ และการใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนถูกต้อง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนผิดพลาด เล็กน้อย	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนผิดพลาด หลายแห่ง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมายวรรค ตอนผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของงาน เขียน	1	4
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์และ สำนวนเหมาะสม อ่านแล้วเข้าใจ ชัดเจนทั้งเรื่อง	มักใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม แต่ อ่านแล้วไม่เข้าใจ บางแห่ง	มีปัญหาอยู่บ้าง ในการใช้คำศัพท์ และสำนวน อ่าน แล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	การใช้คำศัพท์ และสำนวน ผิดพลาดหลาย แห่ง อ่านแล้วไม่ เข้าใจเป็น ส่วนมาก	1	4
การนำเสนอ เนื้อหา	เขียนได้ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหา ตามลำดับ เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้าง ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และสามารถ เรียบเรียงเนื้อหา ได้ค่อนข้าง เหมาะสม	เขียนไม่ค่อยตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ เรียบเรียงเนื้อหา ได้ไม่ค่อย เหมาะสม เท่าที่ควร	เขียนไม่ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และไม่ เรียบเรียงเนื้อหา ตามลำดับ	2	8
					รวม	รวม
					5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบข้อสอบอัตนัย มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 153)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

แบบประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. แบบประเมินฉบับนี้มุ่งประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอความกรุณาจากท่านโปรดพิจารณาองค์ประกอบของการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ใน 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง (ข้อสอบปรนัย 40 ข้อ)

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด (ข้อสอบภาคปฏิบัติ 5 ข้อ)

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน (ข้อสอบปรนัย 40 ข้อ)

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน (ข้อสอบอัตนัย 5 ข้อ)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกถึงการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยผู้เรียนควรได้ระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR ที่อยู่ในระดับ A2 ประกอบด้วย

ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง การฟังข้อมูล บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจและสามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องได้

ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง ความเข้าใจในบทอ่าน โปสเตอร์ อีเมล จดหมายสั้น ๆ และบอกประเด็นสำคัญได้

ทักษะการพูด (Spoken Interaction and Spoken Production) หมายถึง สามารถเริ่มต้นการสนทนา การอภิปราย การแลกเปลี่ยนข้อมูล การติดต่อกิจธุระและการสนทนาทางโทรศัพท์ตามสถานการณ์ต่าง ๆ การบรรยายโต้แย้งและนำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบตัวพร้อมให้เหตุผล และบอกได้ว่าตนเองไม่เข้าใจ (Strategies) รวมถึงสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการบอก แลกเปลี่ยนความคิดโดยใช้คำเชื่อม สามารถใช้วลีง่าย ๆ และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจอย่างสุภาพ (Language Quality)

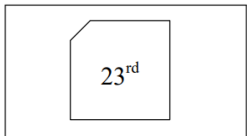
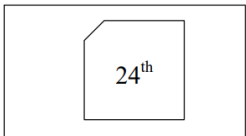
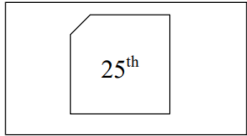
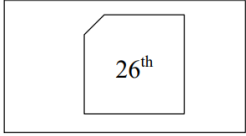

ทักษะการเขียน (Written Interaction) หมายถึง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายงานข้อมูล และข้อโต้แย้งเกี่ยวกับตนเองและชีวิตประจำวัน และยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนและตรวจหาข้อผิดพลาดของงานเขียน (Strategies)

โดยสามารถวัดได้จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ขอความกรุณาท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนน +1 , 0 , หรือ -1 ซึ่งกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้
- +1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
 - 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
 - 1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์
4. ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินความสอดคล้องในครั้งนี้

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1	<p>ให้นักเรียนฟังการสนทนาสถานการณ์ต่าง ๆ จากไฟล์เสียง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว</p> <p>Conversation 1 (item 1)</p> <p>Woman: Here we are John, lots of post for you today. These letters are all for you, and there's a postcard, too.</p> <p>Man: Oh, is that all? I'm waiting for a parcel from Canada.</p> <p>What does the man receive in the post?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			
2	<p>Conversation 2 (item 2)</p> <p>Man: I got most of the shopping. I got the last loaf of bread and some milk, but I'm afraid there weren't any newspapers left.</p> <p>Woman: But what about the stamps?</p> <p>Man: Ah...I forgot. I'll go back for them.</p> <p>Woman: Oh, don't worry, I'll go.</p> <p>What did the man buy?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
3	<p>Conversation 3 (item 3)</p> <p>Woman: It's Tom and Paula's 25th wedding anniversary this weekend. It's on the 26th, but they're having the party on the 24th.</p> <p>Man: Paula looks so young but I suppose she was quite young when she married?</p> <p>Woman: Paula? She was 23.</p> <p>What is the date of the wedding anniversary?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			
4	<p>Conversation 4 (item 4)</p> <p>Woman: Does Marianne still play the piano?</p> <p>Man: Yes, she's got it in her room. It's Bob I'm worried about, he really wants to buy drums, but they are too noisy and he doesn't like to play the guitar. Actually, we spent all that money on a flute and he's hardly used it. What musical instrument does the family have now?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
5	<p>Conversation 5 (item 5)</p> <p>Woman: Have you heard? There's been a fire in the old paper factory.</p> <p>Man: Are you sure? There's nothing in the newspaper about it.</p> <p>Woman: I just saw it on the six o'clock news on channel 7. If you want to know more, turn on the radio.</p> <p>Man: I'll phone Bob. He always knows what's going on.</p> <p>How did the woman learn about the fire?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			
6	<p>Conversation 6 (item 6)</p> <p>Man: Did you have a good day yesterday?</p> <p>Woman: Terrible! My car broke down on the way home. I called the garage and they took it away on a truck.</p> <p>Man: Were you able to catch a train home?</p> <p>Woman: I'd just missed the last one. Fortunately, a friend was passing, and he drove me back. Taxis are terribly expensive.</p> <p>How did the woman get home yesterday?</p> <p>a. </p> <p>b. </p> <p>c. </p> <p>d. </p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
7	<p>Conversation 7 (items 7 - 14)</p> <p>"Sightseeing Around Town"</p> <p>Man: So, what do you want to do tomorrow?</p> <p>Woman: Well, let's look at this city guide here. [Okay] Uh, here's something interesting. [Oh!] Why don't we first visit the art museum in the morning?</p> <p>Man: Okay. I like that idea. And where do you want to eat lunch?</p> <p>Woman: How about going to an Indian restaurant? [Humm] The guide recommends one downtown a few blocks from the museum.</p> <p>Man: Now that sounds great. After that, what do you think about visiting the zoo? [Oh.. umm. . well ...] Well, it says here that there are some very unique animals not found anywhere else.</p> <p>Woman: Well, to tell you the truth, I'm not really interested in going there. [Really?]. Yeah. Why don't we go shopping instead? There are supposed to be some really nice places to pick up souvenirs.</p> <p>Man: Nah, I don't think that's a good idea. We only have a few traveler's checks left, and I only have fifty dollars left in cash.</p> <p>Woman: No problem. We can use YOUR credit card to pay for MY new clothes.</p> <p>Man: Oh, no. I remember the last time you used MY credit card for YOUR purchases.</p> <p>Woman: Oh well. Let's take the subway down to the seashore and walk along the beach.</p> <p>Man: Now that sounds like a wonderful plan.</p> <p>Where are they planning to go first?</p> <p>a. To the beach</p> <p>b. To a restaurant</p> <p>c. To an art museum</p> <p>d. To Shopping center</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
8	What kind of restaurant do they want to visit for lunch? a. Indonesian b. Canadian c. Italian d. Indian			
9	Why does the man want to visit the zoo in the afternoon? a. The zoo is open only in the afternoon. b. The zoo is free to visitors that day only. c. There are unusual animals on display. d. There are all kinds of animals on display.			
10	Why does the woman want to go shopping instead? a. She wants to buy a traveler's check. b. She wants to buy a gift for her friend. c. She wants to buy souvenirs of their visit. d. She wants some great prices at a shopping center.			
11	Why does the man Not want to go shopping? a. She has a little money left. b. He has no traveler's checks. c. He doesn't use a credit card. d. He doesn't want to buy souvenirs.			
12	What is the last place they plan to visit? a. A zoo b. A park c. A beach d. A shopping center			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
13	<p>How do they plan to get there?</p> <p>a. On foot</p> <p>b. By bus</p> <p>c. By taxi</p> <p>d. By subway</p>			
14	<p>What is the best topic for this conversation?</p> <p>a. Buying souvenirs</p> <p>b. Amazing Tour of Zoos</p> <p>c. Walking along the beach</p> <p>d. Sightseeing around town</p>			
15	<p>Conversation 8 (items 15 - 20)</p> <p>Randall: Hello. Today I'm interviewing Joshua on his experiences going to a Japanese school. Now Joshua, what time do you go to school?</p> <p>Joshua: Eight O'clock.</p> <p>Randall: Eight O'clock. And do you go by yourself, or on a school bus?</p> <p>Joshua: No, I have a group that goes with me.</p> <p>Randall: So you go with a group?</p> <p>Joshua: Uh-huh.</p> <p>Randall: Now what kinds of things do you take to school?</p> <p>Joshua: I take my taiso fuku, that is gym clothes, and I take my backpack and my books [<i>Oh, okay.</i>] and stuff like that.</p> <p>Randall: Okay and what is the first thing you do when you get to school?</p> <p>Joshua: We do "kiritsu, rei."</p> <p>Randall: "Kiritsu" and "rei." Now what are those?</p> <p>Joshua: It means "stand up, bow."</p> <p>Randall: Stand up and bow.</p> <p>Joshua: Uh-huh.</p> <p>Randall: And what do you study at school?</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>Joshua: We study kokugo, that is writing and reading and stuff like that [<i>Okay</i>], and sansu, that's math. [<i>Okay</i>]. And, let's see . . . , we do gym too.</p> <p>Randall: Okay, and where do you eat lunch? Do you have a lunchroom or cafeteria?</p> <p>Joshua: No, we eat in our classroom.</p> <p>Randall: You eat in your classroom! [<i>Yeah</i>]. Oh wow. That is very interesting. Now what time do you come home from school?</p> <p>Joshua: We come home sometimes at 3:00 and sometimes at 2:00.</p> <p>Randall: Okay, well thank you very much Joshua.</p> <p>Joshua: You're welcome.</p> <p>How does Joshua go to school in Japan?</p> <p>a. He takes a school bus evening morning.</p> <p>b. He walks with a group of students.</p> <p>c. He rides the subway at 8:00 AM.</p> <p>d. He rides a bike to school.</p>			
16	<p>Which item did Joshua Not mention when talking about the things he takes to school?</p> <p>a. Books</p> <p>b. Backpack</p> <p>c. School hat</p> <p>d. Gym clothes</p>			
17	<p>What is one of the first things Joshua does when he arrives at school?</p> <p>a. He practices Japanese speaking.</p> <p>b. He stands and bows to the teacher.</p> <p>c. He practices his reading and writing.</p> <p>d. He puts on his gym clothes for class.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
18	Where does Joshua eat lunch at school? a. In the cafeteria b. In the classroom c. In the lunchroom d. In the gymnasium			
19	What time does Joshua probably get home from school most days? a. Between 1:00 PM and 2:00 PM b. Between 2:00 PM and 3:00 PM c. Between 3:00 PM and 4:00 PM d. Between 4:00 PM and 5:00 PM			
20	What is the conversation about? a. Joshua's day at school b. Joshua's favourite sport c. Joshua's talent of Japanese d. Joshua's favourite school subject			
21	Conversation 9 (items 21 - 25) Father: Son, what are you . . . Son: Dad, Dad? Father: Son. What are you doing here down at the beach? I thought you said you were going to buy some things for school? Son: Well, Uh, Dad. I DID buy some things. Father: Well, what did you buy? What do you have in your backpack? Son: Well, let's see. I have three notebooks, five pencils, an eraser, and oh yeah Father: Wait! Two smartphones? Son: Well, uh . . . Father: What, what do you need with two smart phones? Son: Well, I use one to call you and Mom, and the other, I call my, uh, my teachers. Yeah, yeah, yeah! That's it.			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>Father: Right.</p> <p>Son: And, uh, yeah.</p> <p>Father: And what else did you buy?</p> <p>Son: Well, um, yeah. I have a new iPad.</p> <p>Father: A new iPad? What do you need a new iPad for?</p> <p>Son: Well, you know. My birthday is coming up . . .</p> <p>Father: Your birthday isn't until June. That's six months away.</p> <p>Son: Well, Mom thought it was a good idea. And I have, let's see, what else? Two cheeseburgers, some fries, and ooh, a melted ice cream.</p> <p>Father: How did you pay for all that?</p> <p>Son: Well, uh, ooh, uh. Time is passing. Gotta go! Bye, Dad!</p> <p>Father: Hey, where's my credit card? Come back!!</p> <p>What did the young man buy at the bookstore?</p> <p>a. some paper, five pencils, and an eraser</p> <p>b. notebooks, pencils, and one eraser</p> <p>c. three books, pens, and an eraser</p> <p>d. two pencils, an eraser, and a notebook</p>			
22	<p>The son says he carries two smart phones because _____.</p> <p>a. one of them doesn't work very well.</p> <p>b. he stays in touch with different people.</p> <p>c. his one iPhone is broken.</p> <p>d. another is different function</p>			
23	<p>What else does the son have with him?</p> <p>a. suntan lotion</p> <p>b. a jacket</p> <p>c. food</p> <p>d. dessert</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
24	<p>How did he pay for everything?</p> <p>a. in cash</p> <p>b. by check</p> <p>c. with a credit card</p> <p>d. not a, b, c</p>			
25	<p>About when does the conversation take place?</p> <p>a. in January</p> <p>b. in June</p> <p>c. in March</p> <p>d. in November</p>			
26	<p>Conversation 10 (items 26 - 30)</p> <p>Woman: So, what's your usual day like? You always seem so busy.</p> <p>Man: Well, I usually get up around 5:00 a.m. and work on the computer until 6:00 a.m.</p> <p>Woman: Why do you get up so early?</p> <p>Man: Well, I have to leave home at twenty to seven (6:40 a.m.) so I can catch a bus at 7:00 o'clock . It takes me about twenty minutes to walk to the bus stop from my house.</p> <p>Woman: And what time do you get to work?</p> <p>Man: Uh, my bus takes about an hour to get there, but it stops right in front of my office.</p> <p>Woman: That's nice. And what time do you get off work?</p> <p>Man: Uh, around 5:00 o'clock. Then, we eat dinner around 6:30, and my wife and I read and play with the kids until 8:00 or so.</p> <p>Woman: So, when do you work on your website? You said one time that you create it at home?</p> <p>Man: Well, my wife and I often watch TV or talk until 10:00 o'clock. She then often reads while I work on my site, and I sometimes stay up until the early hours of the morning, but I try to finish everything by one or two.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>Woman: And then you get up at 5:00 a.m.?</p> <p>Man: Well, yeah, but it's important to live a balanced life. I enjoy what I do, but you have to set aside time for the family and yourself.</p> <p>Woman: I agree.</p> <p>Man: But I think my wife has the toughest job. She spends her whole day taking care of our family . . . taking the kids to school, working in the garden, buying groceries, taking the kids to piano lessons . . . [Wow!] It's a full-time job, but she enjoys what she does.</p> <p>Woman: Well, it sounds like you're a busy, but lucky man.</p> <p>Man: I think so too.</p> <p>What time does the man get up?</p> <p>a. at 6:00 a.m.</p> <p>b. at 5:00 a.m.</p> <p>c. at 7:00 a.m.</p> <p>d. at 8:00 a.m.</p>			
27	<p>What time does he get to work?</p> <p>a. at 8:00 a.m.</p> <p>b. at 7:00 a.m.</p> <p>c. at 9:00 a.m.</p> <p>d. at 10:00 a.m.</p>			
28	<p>What does he do with his family around 6:30 p.m.?</p> <p>a. They read books together.</p> <p>b. They eat dinner.</p> <p>c. They play games.</p> <p>d. They wash dishes.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
29	<p>What do the man and his wife do after the kids go to bed?</p> <p>a. They clean the house.</p> <p>b. They watch TV.</p> <p>c. They take a shower.</p> <p>d. They sing song.</p>			
30	<p>What is one thing the man does NOT say about his wife?</p> <p>a. She has to take their children to school.</p> <p>b. She goes shopping for food.</p> <p>c. She helps the kids with their homework.</p> <p>d. She has to take their children for dinner.</p>			
31	<p>Conversation 11 (items 31 - 35)</p> <p>Tom: Hi. I don't think we've met. My name's Tom.</p> <p>Jenny: Hi, Tom. Nice to meet you. My name is Juanita, but everybody calls me Jenny.</p> <p>Tom: Nice to meet you, Jenny. So, where are you from?</p> <p>Jenny: Well, originally I'm from Argentina, but we moved to the United States when I was about five years old. My parents now live in Chile. That's where they first met. How about you, Tom?</p> <p>Tom: I was born in Fresno, California, and we lived there until I was seven. Then, since my father worked for the military, we moved all over the place.</p> <p>Jenny: Oh yeah? Where are some of the places you've lived?</p> <p>Tom: Mostly, we were overseas. We spent ten years in Korea, Germany, and Okinawa, Japan, and then, we were transferred back to the States three years ago.</p> <p>Jenny: Wow. It sounds like you've had an interesting life. So, what do you do now?</p> <p>Tom: I'm a university student.</p> <p>Jenny: Oh really? What are you studying?</p> <p>Tom: I'm majoring in psychology. How about you? What do you do?</p>			

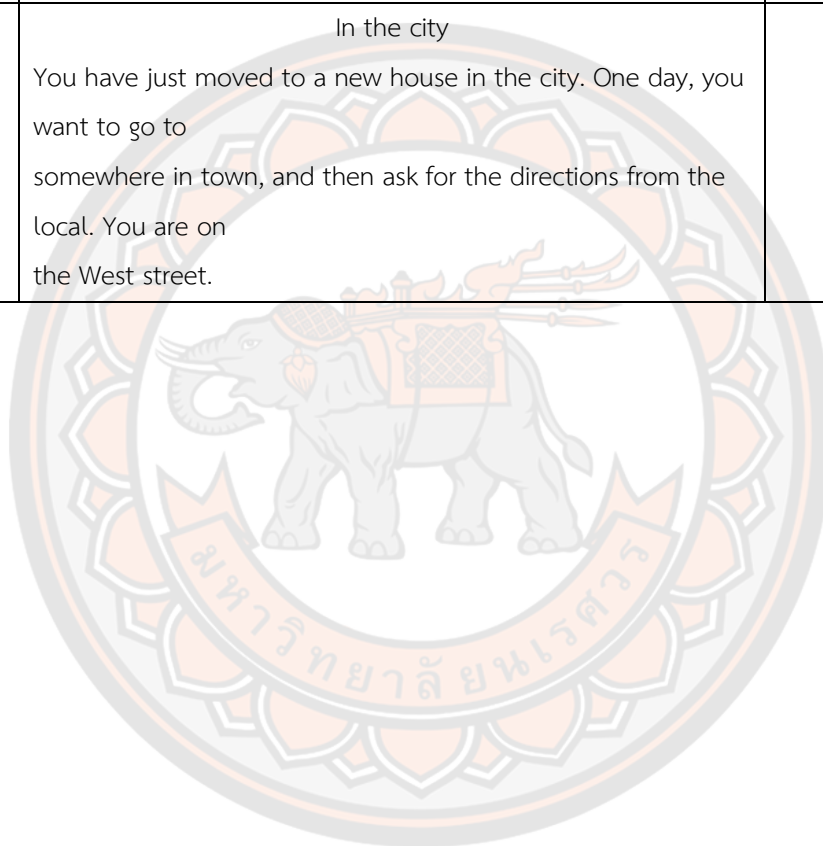
ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>Jenny: Well, I'm working as a sales representative for a computer company called CompTech downtown.</p> <p>Tom: No kidding! My brother works there too.</p> <p>Where does the announcement take place?</p> <p>a. Julie</p> <p>b. Jane</p> <p>c. Jenny</p> <p>d. Judy</p>			
32	<p>Where is the woman from originally?</p> <p>a. Chile</p> <p>b. Argentina</p> <p>c. the United States</p> <p>d. Germany</p>			
33	<p>How long did the man live in California before they moved overseas?</p> <p>a. 10 years</p> <p>b. 17 years</p> <p>c. 7 years</p> <p>d. 8 years</p>			
34	<p>What is the man studying?</p> <p>a. psychology</p> <p>b. physics</p> <p>c. biology</p> <p>d. mathematic</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
35	<p>What is the woman's job?</p> <p>a. a receptionist</p> <p>b. a sales representative</p> <p>c. a computer programmer</p> <p>d. a reporter</p>			
36	<p>Conversation 12 (items 36 - 40)</p> <p>Man: Uh, where am I? Tsk, hum . . .</p> <p>Woman: Excuse me. Do you need any help?</p> <p>Man: Nah, I . . . I'm just looking . . . well . . . [Okay . . .] Uh, well, actually . . . yeah. Um . . . I want to go to the science museum, but I've been lost for the past few hours, and I can't make heads or tails of these ticket machines.</p> <p>Woman: Ah, well, just press this button. [Oh, yeah] And from here, it's a dollar fifty.</p> <p>Man: Okay.</p> <p>Woman: Then, get on the train at platform number 4.</p> <p>Man: Alright. Oh, and how often do the trains come around this time of day?</p> <p>Woman: Usually, they come about every six minutes.</p> <p>Man: Okay. And where do I get off the train?</p> <p>Woman: Get off at State Street Station, three stops from here.</p> <p>Man: Okay. I got it. Thanks for your help.</p> <p>Woman: No problem. Good luck.</p> <p>Where does the man want to go?</p> <p>a. to the science museum</p> <p>b. to the art museum</p> <p>c. to the natural history museum</p> <p>d. to the local musical museum</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
37	How much is the train ride? a. a dollar fifteen b. a dollar forty c. a dollar fifty d. a dollar sixty			
38	Where should the man get on the train? a. platform number 5 b. platform number 4 c. platform number 3 d. platform number 2			
39	How often do the trains come? a. about every five minutes b. about every six minutes c. about every seven minutes d. about every eight minutes			
40	Where should the man get off the train? a. at Kamiyama Station b. at the Seventh Street Station c. at the State Street Station d. at the Eden Street Station			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1	<p>ข้อสอบภาคปฏิบัติ</p> <p>ให้นักเรียนศึกษาสถานการณ์ที่กำหนดให้และแสดงบทบาทสมมติ สทนทนกับคู่ เป็นภาษาอังกฤษ เวลาที่กำหนด 5 - 7 นาที</p> <p style="text-align: center;">At the airport</p> <p>A: You are waiting for the flight to Japan. An old man comes and asks you about the time table. You know that flight very well.</p> <p>B: You are an old man. You cannot see well. You want to go to Taiwan but you don't know when and where to get on the gate.</p>			
2	<p style="text-align: center;">At shopping Center</p> <p>You and your sister are going to the toy shop to buy a toy car for your youngest brother's birthday. The toy car is 550 ฿ but you have only 500฿. So you ask your sister's opinion about the expensive price. You give your opinion to bargain the price. Then you buy a toy car by bargaining the price and the shopkeeper can accept it.</p>			
3	<p style="text-align: center;">At Grocery</p> <p>Seller: You are a seller who owns the greengrocery that opens 7.00 a.m.-8.00 p.m. You sell many kinds of vegetables. In this morning, the first customer is a female student who wants to buy some vegetables for her mother. You give the goods to her and tell the price of the goods. She pays money to you and you give the change to her.</p> <p>Customer: You are a woman whose comes to the greengrocery with your husband. You want to buy some vegetables. The vegetables are very expensive, and you ask the discount from the seller. You ask your husband for the things that he wants to buy. So, you ask to pay the money for all the goods that you and your husband buy.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
4	<p style="text-align: center;">At the zoo</p> <p>You and your two younger sisters went to the zoo. But one of them got lost after she asked you to buy some water. So you ask for some help from the zoo officer. And the zoo officer asks you to describe your younger sister and the location where she was lost from you.</p>			
5	<p style="text-align: center;">In the city</p> <p>You have just moved to a new house in the city. One day, you want to go to somewhere in town, and then ask for the directions from the local. You are on the West street.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1	<p>ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว</p> <p>(Read the story and answer items 1-3)</p> <p>Computers come in all shapes and sizes. For example, large computers are used in many places. Big office buildings have special large computers to control lights, heat, and air conditioning. Other, smaller computers are found in homes and offices. They are used to work for information, or for fun. Many people have small computers called <i>notebook or laptop</i>. They are especial useful for people who need computers when they travel. Finally, many new computers are so tiny that you cannot see all of them. They are in telephones, televisions, cameras, cell phones and cars.</p> <p>What is the best topic for this passage?</p> <p>a. How computers work b. How to use computers c. The benefits, or use of computers d. The shapes and sizes of computers</p>			
2	<p>From the passage, what can be implied from a size of computers?</p> <p>a. A large computer is used for small things. b. A tiny computer is used for a very small thing. c. A smaller computer is used for a very big thing. d. A large computer is used for a very small thing.</p>			
3	<p>From this passage, which is NOT true?</p> <p>a. Many people need notebook or laptop when they travel. b. The computers in cell phones and cameras are very small. c. The computers in homes are used to work only for information. d. Lights in big office buildings are controlled by special large computers.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
4	<p>(Read the story and answer items 4-5)</p> <p>Shopping malls are still teenagers' favorite place to meet friends and socialize. In some countries, these teenagers are called 'The mall generation'. When you walk into a shopping mall anywhere in the world, and what do you see? Teenagers are talking, chatting on cell phones, sending messages. They are eating snacks or drinking soda in the food court, shopping, or just hanging out. They are all wearing similar clothes and listening to the same music on their MP3 players.</p> <p>What is the best topic of this passage?</p> <p>a. The malls' facilities b. A favorite shopping mall c. The shopping advantages d. A teenagers' favorite place</p>			
5	<p>What conclusion could be drawn the passage?</p> <p>a. Being 'The mall generation' can waste time of teenagers. b. Teenagers waste their time in doing unnecessary thing together. c. Teenagers tend to be 'The mall generation' regardless of their need. d. Being 'The mall generation' is very common for teens over the world.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น																																						
		+1	0	-1																																				
6	<p>(Read 'Product Records' table and choose the best answer items 6-10)</p> <p style="text-align: center;">Product Records</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <thead> <tr> <th>Product Name</th> <th>Category</th> <th>Released Date</th> <th>Price</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>DVD Player</td> <td>Electronics</td> <td>July 18,2011</td> <td>\$82.97</td> </tr> <tr> <td>Red Shirt</td> <td>Clothes</td> <td>July 25,2011</td> <td>\$12.49</td> </tr> <tr> <td>Oak Coffee Table</td> <td>Furniture</td> <td>July 28,2011</td> <td>\$223.99</td> </tr> <tr> <td>Oh's Cereal</td> <td>Foods</td> <td>July 29,2011</td> <td>\$3.95</td> </tr> <tr> <td>Video Game</td> <td>Toys &Games</td> <td>August 5,2011</td> <td>\$29.95</td> </tr> <tr> <td>Lawn Chair</td> <td>Furniture</td> <td>August 5,2011</td> <td>\$34.99</td> </tr> <tr> <td>Heated Blanket</td> <td>Furniture</td> <td>August 9,2011</td> <td>\$27.95</td> </tr> <tr> <td>Chocolate Pie</td> <td>Foods</td> <td>September 14,2011</td> <td>\$3.14</td> </tr> </tbody> </table> <p>Which product was released in August?</p> <p>a. DVD Player b. Video Game c. Chocolate Pie d. Oak Coffee Table</p>	Product Name	Category	Released Date	Price	DVD Player	Electronics	July 18,2011	\$82.97	Red Shirt	Clothes	July 25,2011	\$12.49	Oak Coffee Table	Furniture	July 28,2011	\$223.99	Oh's Cereal	Foods	July 29,2011	\$3.95	Video Game	Toys &Games	August 5,2011	\$29.95	Lawn Chair	Furniture	August 5,2011	\$34.99	Heated Blanket	Furniture	August 9,2011	\$27.95	Chocolate Pie	Foods	September 14,2011	\$3.14			
Product Name	Category	Released Date	Price																																					
DVD Player	Electronics	July 18,2011	\$82.97																																					
Red Shirt	Clothes	July 25,2011	\$12.49																																					
Oak Coffee Table	Furniture	July 28,2011	\$223.99																																					
Oh's Cereal	Foods	July 29,2011	\$3.95																																					
Video Game	Toys &Games	August 5,2011	\$29.95																																					
Lawn Chair	Furniture	August 5,2011	\$34.99																																					
Heated Blanket	Furniture	August 9,2011	\$27.95																																					
Chocolate Pie	Foods	September 14,2011	\$3.14																																					
7	<p>Which products were released before Oh's Cereal?</p> <p>a. DVD Player and Lawn Chair b. Video Game and DVD Player c. Red Shirt and Oak Coffee Table d. Heated Blanket and Chocolate Pie</p>																																							
8	<p>Which is the most expensive product?</p> <p>a. DVD Player b. Lawn Chair c. Chocolate Pie d. Oak Coffee Table</p>																																							

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
9	<p>Which products are cheaper than Heated Blanket?</p> <p>a. Red Shirt and Video Game</p> <p>b. Oh's Cereal and Lawn Chair</p> <p>c. Chocolate Pie and Red Shirt</p> <p>d. DVD Player and Video Game</p>			
10	<p>According to this table, which is TRUE?</p> <p>a. Oak Coffee Table, Lawn Chair, and Red Shirt are the same category.</p> <p>b. Video Game was released before Chocolate Pie, but after Lawn Chair.</p> <p>c. Not only Heated Blanket was released in August, but also Oak Coffee Table.</p> <p>d. Lawn Chair is cheaper than DVD Player, but more expensive than Heated Blanket.</p>			
11	<p>(Read the following pie graph and choose the best answer items 11-12)</p> <p style="text-align: center;">Percentages of fruits sold in June</p> <p>The largest number of fruits that was sold in June are_____.</p> <p>a. durians</p> <p>b. oranges</p> <p>c. rambutans</p> <p>d. mangosteens</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
12	Which fruits were sold in the same number as mangosteens? a. durians b. lychees c. oranges d. Rambutans			
13	<p>(Read this medicine label and choose the best answer items 13)</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;">WARNING:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Take no more than 8 tablets daily over a 2-week period. • To increase or extend dosage, consult physician. • Do not take if taking tetracycline. • May cause drowsiness. </div> <p>What may cause drowsiness?</p> <p>a. You take this pill. b. You take this pill with tetracycline. c. You take this pill more than 14 days. d. You take this pill more than 8 tablets a day.</p>			
14	<p>(Read the following job advertisements, and choose the correct answer items 14-15)</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px auto; width: 80%;"> <p style="text-align: center;">URGENTLY WANTED</p> <p>Receptionist for well-established hotel</p> <ul style="list-style-type: none"> • Female age between 22-28 • Very good personality and appearance • Graduate from good hotel and tourism management college • Able to speak English and Chinese <p>Qualifier please send recent photo and resume to</p> <p style="text-align: center;">P.O. Box 4751 Bangkok</p> </div>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	It is necessary that the applicant must _____. a. graduate from a university b. be able to operate computer c. send photo and personal information d. speak two languages: English-Thai or Chinese-Thai			
15	A man of 22 applied for this offer, but he did not get a job because _____. a. he was too young b. he had bad personality c. they do not want a male applicant d. he might not be able to speak good English			
16	<p>If you are interested in working for this company, what should you do?</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px 0;"> <p style="text-align: center;">SPARE PART MANAGER</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Male 35-40 years old, at least Bachelor's degree ➤ Over 3 years of experience in spare parts ➤ Good command of spoken & written English including ability to operate PC <p style="text-align: center;">MARKETING STAFF</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Male, not over 30 years old ➤ At least Bachelor's degree in marketing or related field ➤ Good command of spoken & written English including ability to operate PC ➤ Own transportation <p>QUALIFIED AND INTERESTED APPLICANTS, PLEASE APPLY IN PERSON OR SEND RESUME WITH RECENT PHOTO AND TELEPHONE NUMBER TO</p> <p style="text-align: center;">PERSONNEL MANAGER THAI SUZUKI MOTOR CO.,LTD. 31/1 Moo 2 Rangsit-Ongkaruk Road, Bungyeetho, Thanyaburi, Pathumthani 12130</p> <p style="text-align: center;">(Source : http://www.kr.ac.th/ebook/noot/e002.html)</p> </div> <p>a. Go to the company to apply. b. Contact the company by phone. c. Call to the manager for applying. d. Send resume and recent photo to the company by e-mail.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
17	<p>You can apply the marketing staff if you are.....</p> <p>a. under 30 years old</p> <p>b. at least Bachelor's degree in English</p> <p>c. female and the owner of transportation</p> <p>d. good command of spoken English</p>			
18	<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; text-align: center;"> <p>House for rent</p> <p>125 sq.m., silom, 2 bedrooms, 1 bathroom, air conditioner and water heater.</p> <p>10,000 THB/m</p> <p>Tel: 02-774-5678, E-mail: pooloyz@hotmail.com</p> <p>Mon.-Fri. 8:00-15:00</p> </div> <p>Which section of a newspaper could you find this ad?</p> <p>a. Crime b. Politic</p> <p>c. Classified d. Entertainment</p>			
19	<p>If you are interested in this house, which is TRUE?</p> <p>a. You can contact the landlord anytime.</p> <p>b. You can call the landlord on weekday.</p> <p>c. You must go to Silom to talk to the landlord.</p> <p>d. You must contact the landlord via e-mail only.</p>			
20	<p>Which is TRUE?</p> <p>a. This house has a kitchen room.</p> <p>b. This house has a garden for you.</p> <p>c. This house has not been fully furnished.</p> <p>d. The house is very big and suitable for 5-6 people.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
21	<p>(Read the story and answer items 21-26)</p> <p>My name is Ken. I like playing all kind of sports. I especially like swimming and other water sports. I'm good at swimming. Windsurfing is very exciting, but I only do that in summer. Track running is fun too, and I really enjoy running. I can do the long jump and throw the discus. Ball games are fantastic! I like playing volleyball with my friends on the beach. There are only few sports I don't like. I'm afraid of height, so I don't enjoy climbing. I also hate skating anywhere!</p> <p>What are Ken's favourite sports?</p> <p>a. Swimming and other water sports. b. Skating. c. Climbing and skating. d. 1 and 3 are correct.</p>			
22	<p>Why does Ken hate climbing?</p> <p>a. He hates it because he's afraid of water. b. He hates it because he's short. c. He hates it because he pains his legs. d. He hates it because he's afraid of height.</p>			
23	<p>Ken can only play _____ in the summer.</p> <p>a. basketball b. windsurfing c. running d. climbing</p>			
24	<p>Does Ken hate running?</p> <p>a. Yes, he does. b. I don't know. c. No, he doesn't. d. All answers are correct.</p>			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
25	Ken and his friends _____ volleyball on the beach. a. enjoys play b. enjoys plays c. enjoy to play d. enjoy playing			
26	Which sports does Ken hate? a. Running and swimming. b. Climbing and skating. c. Windsurfing and swimming. d. Long jumping and throwing the discus.			
27	(Read the story and answer items 27-32) Girls usually wear blouses and skirts. They also wear dresses. They sometimes wear hats and carry purses. When they swim, they wear swimming suits. If they go hiking, they wear jeans. Boys are different. They wear shirts or T-shirts and pants. When they go to school, they wear shorts, socks and shoes. When they go to a party they usually wear suits or trousers and jackets. Some like to wear ties. a. Girls wear dresses, blouses and skirts. b. Girls wear trousers, blouses and pants. c. Girls never wear dresses, blouses and skirts. d. Girls wear shirts, jackets and hats.			
28	a. Girls wear jeans when they swim. b. Girls wear dresses when they swim. c. Girls wear shorts when they swim. d. None of the answers are correct.			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
29	a. Girls don't wear hats. b. Girls sometimes wear hats. c. Girls never wear hats. d. All of the answers are correct.			
30	a. Boys wear jeans when they go hiking. b. Boys wear shorts when they go hiking. c. Girls wear shorts when they go hiking. d. Girls wear jeans when they go hiking.			
31	a. Girls always wear swimming suits when they go to a party. b. Boys wear jeans when they go to a party. c. Boys never wear ties when they go to a party. d. None of the answers are correct.			
32	a. Boys never wear ties when they go to a party. b. Boys always wear pants when they go hiking. c. Girls wear jeans when they swim. d. None of the answers are correct.			
33	<p>(Read the story and answer items 33 - 37)</p> <p>This is my family. We are sitting in the living room. My mother is drinking orange juice. My grandmother is having tea. My grandfather is reading a book. My father is reading a newspaper. My brother and I are playing toys. I'm playing with a doll. My brother is playing with a plane. We are having fun.</p> <p>What is my mother doing?</p> a. She is playing with a doll. b. She is drinking orange juice. c. She is washing the clothes. d. She is reading a newspaper.			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
34	Who is playing with a plane? a. My father. b. My brother and I. c. My mother. d. My brother.			
35	_____ is reading a newspaper. a. My father b. My mother c. My grandfather d. My grandmother			
36	What is the girl doing? a. She is having tea. b. She is reading a book. c. She is playing with a doll. d. She is playing with a plane.			
37	What is my grandmother doing? a. She is having tea. b. She is playing with a ball. c. She is drinking orange juice. d. She is reading a newspaper.			
38	(Read the story and answer items 38 - 40) Dear Students, Tomorrow we will gather at 8 o'clock in front of the summer camp. I will explain how to prepare ourselves for hiking at Khao Yai National Park. Everyone will have breakfast before 8 o'clock. We will be ready for hiking by 8.30 a.m. Then start walking at 8.40 a.m. Don't forget to bring along your caps. Pranee			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	Where will the students gather tomorrow? a. The students will gather at their classroom. b. The students will gather in Pranee's room. c. The students will gather in front of the summer camp. d. The students will gather on the bus.			
39	What time will they be ready for hiking? a. They will be ready for hiking by 11.00 p.m. b. They will be ready for hiking at Khao Yai National Park. c. They will be ready for hiking at their classroom. d. They will be ready for hiking by 8.30 a.m.			
40	What will the students have to bring? a. The students have to bring their caps. b. The students have to bring their ropes. c. The students have to bring their food. d. None of the answers are correct.			

ข้อที่	แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน	คะแนนความคิดเห็น		
		+1	0	-1
	<p>ข้อสอบอัตนัย</p> <p>ให้นักเรียนเขียนเรื่อง โดยเลือก 1 หัวข้อ จากที่กำหนดให้ ความยาว 80 คำ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. My daily life 2. My dream home 3. On holiday 4. My favourite food 5. About my family 6. Activities on the weekend 7. Shopping on the downtown 8. In my free-time <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>			

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

แบบสอบถามทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบทักษะสัมพันธภาพของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. นักเรียนมีอิสระในการเลือกตอบตามความคิดเห็น คำตอบของนักเรียนไม่มีถูกหรือผิด และตอบคำถามเหล่านี้ไม่มีผลใดต่อคะแนนสอบและผลการเรียน

3. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจ และพิจารณาเลือกตอบอย่างรอบคอบให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด และโปรดตอบแบบสอบถามฉบับนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อในการเลือกตอบให้ถือเกณฑ์ ดังนี้

ข้อความมีความหมายด้านบวก กำหนดการให้คะแนน ดังนี้

จริงทั้งหมด	ให้	5	คะแนน
จริงส่วนมาก	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
จริงนิดหน่อย	ให้	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

ข้อ ที่	รายการ	ทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพ				
		จริง ทั้งหมด	จริง ส่วนมาก	ไม่ แน่ใจ	จริงนิด หน่อย	ไม่จริง เลย
	ด้านสัมพันธภาพแบบเปิด					
1	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับเพื่อน					
2	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับครู					
3	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์กับเพื่อน					
4	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์กับครู					

ข้อที่	รายการ	ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ				
		จริง ทั้งหมด	จริง ส่วนมาก	ไม่ แน่ใจ	จริงนิด หน่อย	ไม่จริง เลย
5	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้เพื่อนฟัง					
6	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้ครูฟัง					
7	นักเรียนกับเพื่อนทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยกันด้วยความสามัคคี					
8	นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมในบทเรียนกับครู					
	ด้านการรู้จักและไว้วางใจกัน					
9	นักเรียนทำความรู้จักกันกับเพื่อน					
10	นักเรียนทำความรู้จักกันกับครู					
11	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของเพื่อน					
12	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติของครู					
13	ครูเป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย					
14	ครูคอยให้กำลังใจนักเรียน เวลานั้นนักเรียนทำงาน					
15	เพื่อนคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน					
16	ครูคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน					
17	เพื่อนสามารถเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับนักเรียนได้					
18	ครูเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้แก่นักเรียน					
	ด้านเคารพและยอมรับในบุคคลอื่น					
19	นักเรียนเข้าใจครู เมื่อถูกทำโทษ เพราะรู้ว่าตัวเองผิด					
20	ครูให้อภัยนักเรียนเมื่อนักเรียนทำผิด และให้โอกาสแก้ตัว					
21	นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน					

ข้อที่	รายการ	ทักษะการสร้างสรรค์คุณภาพ				
		จริง ทั้งหมด	จริง ส่วนมาก	ไม่ แน่ใจ	จริง นิด หน่อย	ไม่จริง เลย
22	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนได้					
23	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับครูได้					
25	เพื่อนยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน					
26	นักเรียนสามารถช่วยเหลือเพื่อนได้					
	การรู้จักแก้ปัญหาและจัดการความขัดแย้ง					
27	นักเรียนรู้สึกกว่าตัวเองแก้ปัญหาได้ดี					
28	นักเรียนรู้สึกกว่าสามารถช่วยเพื่อนแก้ไขปัญหาได้					
29	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน เพื่อนสามารถช่วยนักเรียนได้					
30	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน ครูเข้าไปช่วยเหลือนักเรียนทันที					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**แบบประเมินแบบสอบถามทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ
การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอความกรุณาจากท่านโปรดพิจารณาองค์ประกอบ ว่ามีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์

นิยามศัพท์

1. ทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพ หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ตอบโต้ระหว่างบุคคล เพื่อทำความรู้จักกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรักใคร่ ความเข้าใจสันติต่อกัน อันจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันของบุคคล รวมทั้งสังคม ทำให้เกิดการปรับตัวทางสังคม ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เคารพในสิทธิผู้อื่น รู้จักการให้และการยอมรับ ฟังพาทซึ่งกันและกัน ประกอบด้วยพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ ดังนี้

1.1 สัมพันธภาพแบบเปิด เป็นการเปิดเผยความรู้สึก เต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์ซึ่งกันและกันอย่างเปิดเผยเพื่อความเข้าใจอันดี บุคคลจะรู้สึกสบายใจไม่ป้องกันตนเอง แต่จะเปิดเผยตนเองและเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

1.2 การรู้จักและไว้วางใจกัน เมื่อบุคคลพอใจที่จะคบหาสมาคมกันแล้ว ก็ต้องทำความรู้จักกัน ต้องศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของฝ่ายตรงข้าม หาโอกาสสนทนากันแล้ว วิเคราะห์ดูว่า บุคคลนั้นๆ มีทัศนคติหรือรสนิยมแบบเดียวกับตนหรือไม่ รวมถึงการเปิดเผยว่ารู้สึกอย่างไรต่อสิ่งที่ได้กระทำไป การตระหนักรู้ในตนเองได้แก่ รู้เข้าใจ และยอมรับในความรู้สึก ความคิด ความสามารถ และการกระทำของตนเอง และบอกความคิดความรู้สึกของเราให้ผู้อื่นทราบ

1.3 เคารพและยอมรับในบุคคลอื่น ยอมรับบุคคลอื่นโดยไม่ตัดสินว่าถูกหรือผิด ไปประเมินบุคคล เคารพในบุคคลอื่น รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีปัญหาหรือประสบภาวะวิกฤติ บุคคลจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน ทราบว่าผู้อื่นชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อที่จะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และทราบว่าช่วยเหลือกันได้อย่างไร

1.4 การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง เป็นผู้ฟังที่ดีที่จะพยายามทำความเข้าใจโดยไม่ประเมินบุคคลอื่น แต่ให้ความสนใจในบุคคลอื่น จะช่วยให้บุคคลมีความใกล้ชิด และสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น

ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน คือ แบบสอบถามทักษะการสร้างสรรค์สัมพันธภาพ มีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

หรือไม่ โดยมีนิยามศัพท์ประกอบการพิจารณา ดังนี้

1. ขอความกรุณาท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนน +1, 0, หรือ -1 ซึ่งกำหนด

คะแนนความคิดเห็น ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า	รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
0 เมื่อไม่แน่ใจว่า	รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
-1 เมื่อแน่ใจว่า	รายการนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์

2. ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินความสอดคล้องใน

ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง
นางสาวณัฐสิริ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
นิสิตสาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

แบบประเมินแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ
การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

- +1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
0 เมื่อไม่แน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
-1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านสัมพันธภาพแบบเปิด				
1	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับเพื่อน				
2	นักเรียนเปิดเผยความรู้สึกกับครู				
3	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์กับเพื่อน				
4	นักเรียนเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์กับครู				
5	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้เพื่อนฟัง				
6	นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้ครูฟัง				
7	นักเรียนกับเพื่อนทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยกันด้วยความสามัคคี				
8	นักเรียนให้ความร่วมมือกับกิจกรรมในบทเรียนกับครู				
	ด้านการรู้จักและไว้วางใจกัน				
9	นักเรียนทำความรู้จักกันกับเพื่อน				
10	นักเรียนทำความรู้จักกันกับครู				
11	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติส่วนตัวของเพื่อน				
12	นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดและประวัติของครู				

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
13	ครูเป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย				
14	ครูคอยให้กำลังใจนักเรียน เวล่านักเรียนทำงาน				
15	เพื่อนคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน				
16	ครูคอยชี้แนะนักเรียนเรื่องการเรียน				
17	เพื่อนสามารถเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับนักเรียนได้				
18	ครูเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้แก่ นักเรียน				
	ด้านเคารพและยอมรับในบุคคลอื่น				
19	นักเรียนเข้าใจครู เมื่อถูกทำโทษ เพราะรู้ว่าตัวเองผิด				
20	ครูให้อภัยนักเรียนเมื่อนักเรียนทำผิด และให้ออกัสแก้ตัว				
21	นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน				
22	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนได้				
23	นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นกับครูได้				
24	นักเรียนมักพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนกับเพื่อน				
25	เพื่อนยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน				
26	นักเรียนสามารถช่วยเหลือเพื่อนได้				
	การรู้จักแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้ง				
27	นักเรียนรู้สึกว่าตัวเองแก้ปัญหาได้ดี				
28	นักเรียนรู้สึกว่าสามารถช่วยเพื่อนแก้ไขปัญหาได้				
29	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน เพื่อนสามารถช่วยนักเรียนได้				
30	เมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียน ครูเข้าไปช่วยเหลือนักเรียนทันที				

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. นักเรียนมีอิสระในการเลือกตอบตามความคิดเห็น คำตอบของนักเรียนไม่มีถูกหรือผิด และตอบคำถามเหล่านี้ไม่มีผลใดต่อคะแนนสอบและผลการเรียน
3. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจ และพิจารณาเลือกตอบอย่างรอบคอบให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด และโปรดตอบแบบประเมินฉบับนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อในการเลือกตอบให้ถือเกณฑ์ ดังนี้
 - 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด
 - 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ระดับมาก
 - 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ระดับปานกลาง
 - 2 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ระดับน้อย
 - 1 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ระดับน้อยสุด

ข้อที่	รายการ	ความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ด้านปัจจัยนำเข้า					
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญและเหมาะสมกับผู้เรียนสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้					
2	สื่อและแหล่งเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้ง่ายขึ้น					
3	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและน่าสนใจ					

ข้อที่	รายการ	ความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
4	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน					
5	ผู้สอนอำนวยความสะดวกและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด					
6	เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
7	ภาษาที่ใช้มีความเข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย					
8	เวลาที่นักเรียนใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมเพียงพอและเหมาะสมต่อการเรียนเนื้อหา					
9	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับกิจกรรม					
10	ใบความรู้ และใบกิจกรรมมีความน่าสนใจ					
	ด้านกระบวนการ					
11	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ					
12	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเนื้อหาและฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กับผู้เรียน					
13	ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย					
14	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจากง่ายไปหายาก					
15	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ภายในห้องเรียนกับแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ					
16	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาโดยมีการประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร					

ข้อที่	รายการ	ความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
17	การจัดกิจกรรมมีการสะท้อนความรู้ให้ผู้เรียนทราบข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น					
18	การจัดกิจกรรมมีการนำสื่อเทคโนโลยีมาใช้ทำให้กิจกรรมมีความน่าสนใจมากขึ้น					
19	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การใช้คำ ความหมายได้อย่างถูกต้อง					
20	มีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม					
	ด้านผลผลิต					
21	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมมากขึ้น					
22	การจัดกิจกรรมมีการสรุปผลการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน					
23	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสารอย่างเหมาะสม					
24	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว					
25	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น					
26	การจัดกิจกรรมตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนสนุกและมีความสุขกับการเรียน					
27	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้และมีใจจดจ่อที่จะเรียนเรื่องต่อไปอีก					

ข้อที่	รายการ	ความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
28	นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้					
29	นักเรียนสามารถตรวจสอบและประเมินความรู้ของตนเองได้					
30	นักเรียนมีผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ตามรูปแบบ					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

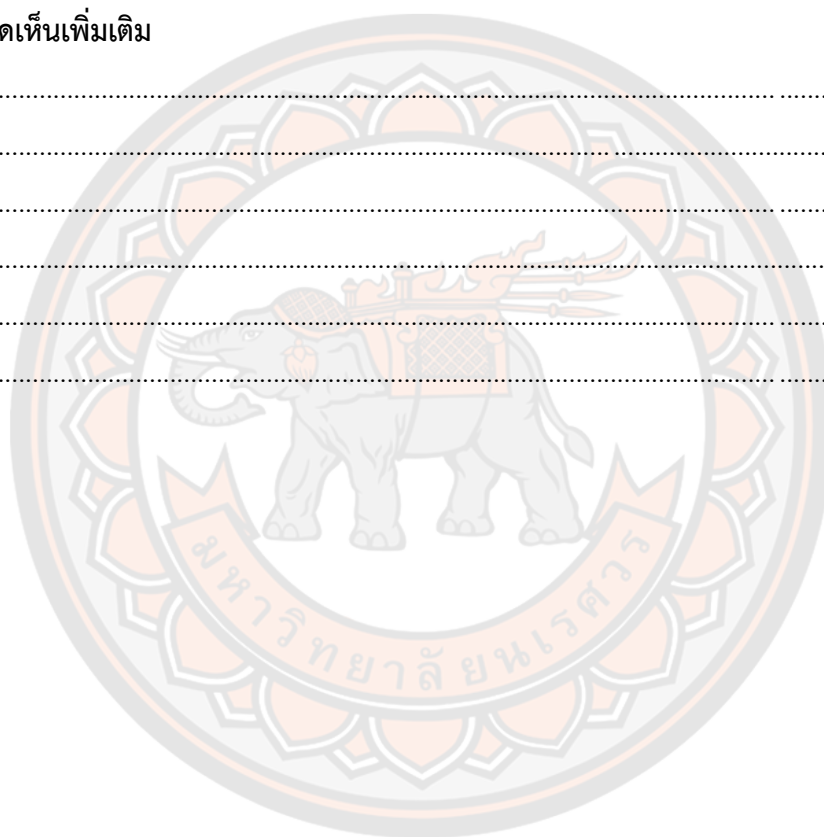
.....

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบความพึงพอใจของนักเรียน

ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอความกรุณาจากท่านโปรดพิจารณาองค์ประกอบพื้นฐานด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต ว่ามีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์หรือไม่ โดยมีนิยามศัพท์ประกอบการพิจารณา ดังนี้

นิยามศัพท์

ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผู้สอน องค์ประกอบต่างๆของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และสภาพแวดล้อม

ด้านกระบวนการ (Process) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือกระบวนการสอน

ด้านผลผลิต (Output) โดยการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์ที่เกิดจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน คือ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1. ขอความกรุณาท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนน +1, 0, หรือ -1 ซึ่งกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์

-1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์

2. ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินความสอดคล้องในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

นางสาวณัฐสิริ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา

นิสิตสาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

แบบประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ
การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

- +1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
0 เมื่อไม่แน่ใจว่า รายการนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
-1 เมื่อแน่ใจว่า รายการนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านปัจจัยนำเข้า				
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญและเหมาะสมกับผู้เรียนสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้				
2	สื่อและแหล่งเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ง่ายขึ้น				
3	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและน่าสนใจ				
4	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน				
5	ผู้สอนอำนวยความสะดวกและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด				
6	เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน				
7	ภาษาที่ใช้มีความเข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย				
8	เวลาที่นักเรียนใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมเพียงพอและเหมาะสมต่อการเรียนเนื้อหา				
9	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับกิจกรรม				
10	ใบความรู้ และใบกิจกรรมมีความน่าสนใจ				

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านกระบวนการ				
11	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ				
12	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเนื้อหาและฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้กับผู้เรียน				
13	ผู้เรียนสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย				
14	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจากง่ายไปหายาก				
15	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ภายในห้องเรียนกับแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ				
16	การจัดกิจกรรมมีการให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาโดยมีการประยุกต์ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร				
17	การจัดกิจกรรมมีการสะท้อนความรู้ให้ผู้เรียนทราบข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น				
18	การจัดกิจกรรมมีการนำสื่อเทคโนโลยีมาใช้ทำให้กิจกรรมมีความน่าสนใจมากขึ้น				
19	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การใช้คำ ความหมายได้อย่างถูกต้อง				
20	มีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม				

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านผลผลิต				
21	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมมากขึ้น				
22	การจัดกิจกรรมมีการสรุปผลการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน				
23	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสารอย่างเหมาะสม				
24	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว				
25	การเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น				
26	การจัดกิจกรรมตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนสนุกและมีความสุขกับการเรียน				
27	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้และมีใจจดจ่อที่จะเรียนเรื่องต่อไปอีก				
28	นักเรียนได้เรียนรู้และสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้				
29	นักเรียนสามารถตรวจสอบและประเมินความรู้ของตนเองได้				
30	นักเรียนมีผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ตามรูปแบบ				

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

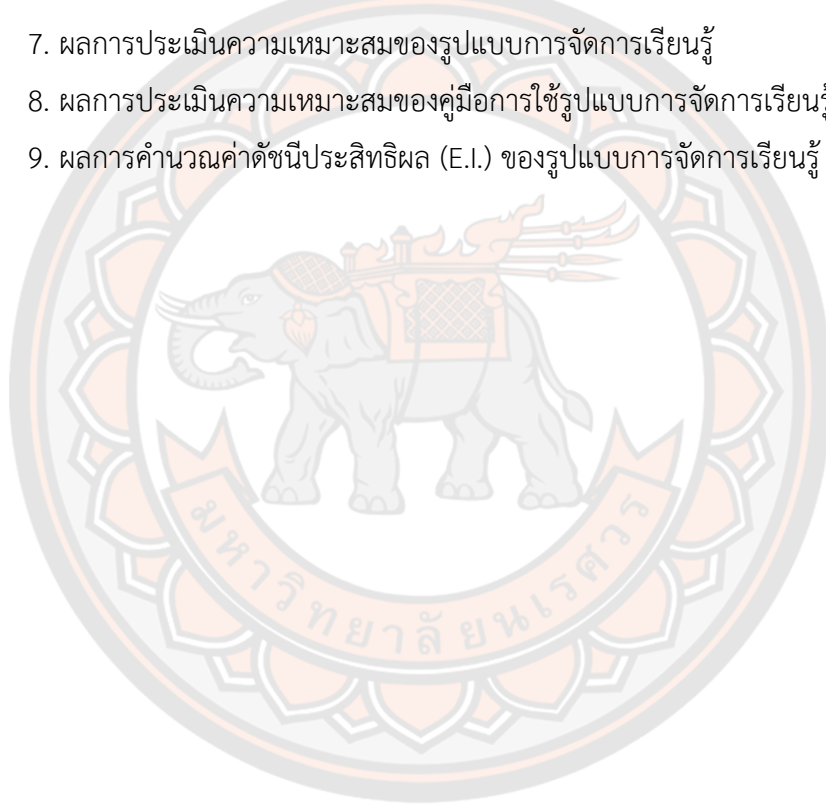
(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ภาคผนวก ค ผลการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การฟัง)
2. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูด)
3. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การอ่าน)
4. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การเขียน)
5. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ
6. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ
7. ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
8. ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
9. ผลการคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ตาราง 19 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การฟัง)

ข้อ ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ							
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5	ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
31	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
35	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
36	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 20 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูด)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	-1	-1	+1	+1	+1	0.20	ตัดทิ้ง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 21 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การอ่าน)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การเขียน)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 23 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
10	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 24 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	-1	0	0.40	ตัดทิ้ง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	0	0	+1	0.60	ใช้ได้
13	+1	+1	0	0	+1	0.60	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
16	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC)	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
24	+1	+1	0	0	+1	0.60	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	ใช้ได้
29	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
30	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ตาราง 25 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	คะแนนระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
	ส่วนที่ 1 ความเป็นมาของรูปแบบการจัดการเรียนรู้							
1.1 รายละเอียดความเป็นมาและความสำคัญของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	3	5	4	5	4.20	0.84	มาก
1.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในรูปแบบมี ความชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้	4	4	5	4	5	4.40	0.55	มาก
1.3 การสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความ ชัดเจน เป็นระบบ	4	2	4	4	5	3.80	1.10	มาก
1.4 รายละเอียดกรอบแนวคิดการวิจัยแสดง ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ได้ชัดเจน	3	5	4	4	4	4.00	0.71	มาก
ส่วนที่ 2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้								

รายการประเมิน	คะแนนระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
	ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)							
	1	2	3	4	5			
1. หลักการ								
1.1 มีความชัดเจน	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 แสดงจุดเน้นของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	3	3	5	5	5	4.20	1.10	มาก
1.3 มีความสอดคล้องกับทฤษฎี แนวคิดพื้นฐาน	3	5	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
1.4 เรียบเรียงถ้อยคำ ใช้ภาษา ลำดับหลักการมีความต่อเนื่องและเข้าใจง่าย	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
1.5 สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดองค์ประกอบอื่น ๆ	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2. จุดประสงค์								
2.1 มีความสอดคล้องกับหลักการ	4	5	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 มีความชัดเจนสามารถแสดงถึงสิ่งที่มีหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 ใช้ภาษาเข้าใจง่าย	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 ความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ	4	5	5	4	4	4.40	0.55	มาก
3. เนื้อหา								
3.1 มีความสอดคล้องและครอบคลุมตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มีความสอดคล้องกับหลักการและจุดประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้	4	5	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 จัดลำดับเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง เหมาะสม	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 สามารถนำไปสู่บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 มีความชัดเจนของกระบวนการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้	4	5	4	4	5	4.20	0.45	มาก
4.2 มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	5	5	5	4	4	4.40	0.55	มาก
4.3 มีความเหมาะสมกับขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้								
4.3.1 ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)	4	5	5	3	5	4.20	0.84	มาก
4.3.2 ชั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction)	4	5	5	3	5	4.20	0.84	มาก
4.3.3 ชั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)	4	5	5	3	5	4.20	0.84	มาก
4.3.4 ชั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)	4	5	5	3	5	4.20	0.84	มาก
5. การวัดผลและประเมินผล								
5.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	4	5	5	3	5	4.40	0.89	มาก

รายการประเมิน	คะแนนระดับความคิดเห็นของ					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)							
	1	2	3	4	5			
3.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ ในแผนการจัดการ เรียนรู้ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของ รูปแบบการจัดการเรียนรู้	5	4	4	4	5	4.40	0.55	มาก
3.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความชัดเจน สามารถ แสดงถึงสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน	5	4	4	4	5	4.40	0.55	มาก
3.3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความเป็นไปได้ใน การปฏิบัติจริง	5	4	4	4	5	4.40	0.55	มาก
3.4 ความรู้/เนื้อหา								
3.4.1 ความรู้/เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้และสามารถนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4.2 ความรู้/เนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับชั้น ของผู้เรียน	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4.3 ความรู้/เนื้อหา มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.5 กิจกรรมการเรียนรู้								
3.5.1 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็น ลำดับ และมีความต่อเนื่อง	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.5.2 การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนมี ความชัดเจน และสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างสะดวก	4	4	4	4	5	4.20	0.45	มาก
3.5.3 การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้เปิดโอกาสให้ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม	4	4	4	4	5	4.20	0.45	มาก
3.5.4 การดำเนินกิจกรรมแต่ละขั้นตอนครอบคลุม และสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตาม รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	4	4	4	4	5	4.20	0.45	มาก
3.6 การวัดและประเมินผล								
3.6.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	4	4	5	4	4	4.20	0.45	มาก
3.6.2 การวัดและการประเมินผลมีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	4	4	4.20	0.45	มาก
3.6.3 ใช้วิธีการวัดผลที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ ต้องการวัด	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
3.6.4 ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
3.6.5 มีการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลอย่าง ชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้สะดวก	4	4	4	4	5	4.20	0.45	มาก
3.6.6 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีความ ชัดเจน สามารถปฏิบัติได้	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
3.7 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้								

รายการประเมิน	คะแนนระดับความคิดเห็นของ					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)							
	1	2	3	4	5			
3.7.1 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	4	5	4	4.40	0.55	มาก
3.7.2 การกำหนดการใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ชัดเจนเตรียมได้ง่ายและสะดวก	5	4	4	4	4	4.20	0.45	มาก
3.7.3 การจัดลำดับการใช้สื่อ/แหล่งการเรียนรู้เหมาะสม	4	4	4	5	4	4.20	0.45	มาก
4. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้								
4.1 แบบสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพมีรายละเอียด ทฤษฎีธรรมที่สอบถามได้ง่าย	3	4	4	5	4	4.00	0.71	มาก
4.2 แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมและสะดวกในการนำไปใช้	3	4	4	4	4	3.80	0.45	มาก
4.3 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความละเอียด ชัดเจน	5	4	4	4	4	4.20	0.45	มาก
รวมทั้งหมดทุกด้าน						4.36	0.21	มาก

ตาราง 27 แสดงผลการคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนรวม	ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)	แปลผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน		
35	80	1002	1943	0.5234	ผ่านเกณฑ์

ภาคผนวก ง ผลคะแนนจากการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง ก่อน-หลังเรียน
2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ก่อน-หลังเรียน
3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อน-หลังเรียน
4. ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อน-หลังเรียน

ตาราง 28 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง ก่อน-หลังเรียน
t-test

Paired Samples Statistics		Mean	N	Std. Deviation
Pair 1	Pre-test	6.52	23	1.50
	Posttest	13.39	23	1.34

Paired Samples Test		Paired Differences		t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Error Mean			
Pair	Posttest –						
1	Pretest	6.87	1.77	0.37	18.6558	22	0.0000

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ก่อน-หลังเรียน
t-test

Paired Samples Statistics							
		Mean	N	Std. Deviation			
Pair 1	Pre-test	6.43	23	1.31			
	Posttest	13.17	23	1.34			

Paired Samples Test		Paired Differences						
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
Pair 1	Posttest - Pretest	6.74	1.86	0.39	17.3394	22	0.0000	0.0000

ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อน-หลังเรียน
t-test

Paired Samples Statistics							
		Mean	N	Std. Deviation			
Pair 1	Pre-test	6.87	23	1.32			
	Posttest	14.65	23	1.47			

Paired Samples Test		Paired Differences						
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
Pair 1	Posttest - Pretest	7.78	2.02	0.42	18.4624	22	0.0000	0.0000

ตาราง 31 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อน-หลังเรียน
t-test

Paired Samples Statistics		Mean	N	Std. Deviation
Pair 1	Pre-test	6.78	23	1.35
	Posttest	13.48	23	1.50

Paired Samples Test		Paired Differences			t	df	Sig.(2-tailed)	Sig.(1-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean				
Pair 1	Posttest - Pretest	6.70	2.14	0.45	14.9964	22	0.0000	0.0000

ภาคผนวก จ เอกสารประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อ
เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

**รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย

ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

สภาพโลกาภิวัตน์ได้เชื่อมทุกประเทศให้กลายเป็นสมาคมโลก ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจที่เปิดเสรีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศหลากหลายภาษา เช่น ภาษา อังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นที่ยอมรับและใช้เป็นภาษากลางของโลกสำหรับการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศเพื่อดำเนินกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษาการทำธุรกิจ การลงทุน การท่องเที่ยวและการ ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังเป็นภาษาที่ใช้ในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศอีกด้วย (ณภัทร วุฒิวงศา, 2557, น. 89) ประกอบกับภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่คนต่างชาติต่างภาษานิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างกันมากที่สุด จนภาษาอังกฤษถูกนิยามว่าเป็นภาษานานาชาติ (International language) หรือภาษาสากล (Global language) ประเทศต่าง ๆ กว่า 50 ประเทศทั่วโลกได้ประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาสำหรับติดต่อเฉพาะกับชาติที่เป็นเจ้าของภาษา แต่เป็นภาษาที่นำมาใช้สื่อสารกับคนทั่วโลก

ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในระดับการศึกษาพื้นฐาน และเป็นวิชาพื้นฐานในระดับอุดมศึกษา ดังนั้น แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548, น. 19) ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552 -2561) โดยมีวิสัยทัศน์ให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพภายในปี 2561 และนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและใช้ในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อที่จะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ คือ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และทักษะชีวิต โดยเฉพาะความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มุ่งให้นักเรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอด ความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและ ประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัด และลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความ ถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและ สังคม นอกจากนี้ ยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมี ความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอด ความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 4)

ประกอบกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ปี พ.ศ. 2558 ได้ส่งเสริมการยกระดับ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การยกระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน คือ เป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษา นอกเหนือจากภารกิจในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดแล้ว กระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆระดับเพื่อยกระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นและเต็ม ตามศักยภาพของผู้เรียน โดยการจัดให้มีโครงการ ห้องเรียนและรายวิชาที่เน้นการจัดให้ผู้เรียนมี โอกาสศึกษาเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น อย่างเข้มข้น เพื่อสนองต่อความต้องการและ ความสนใจของผู้เรียน ชุมชนและสังคม อันจะนำไปสู่การสร้างประชากรให้มีความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การศึกษาต่อระดับสูงและการทำงาน (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557, น. 13) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ กล่าวว่า ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียน การสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ โดยกำหนด เป้าหมายว่า ให้ผู้เรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เมื่อ เทียบกับกรอบ CEFR ต้องอยู่ในระดับ A2 กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ มักจะพบเจอบ่อย ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ครอบครัว การซื้อสินค้า การเดินทาง ฯลฯ ได้ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของ ตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

แม้เด็กไทยจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ตาม ปัญหาสำคัญที่พบคือ เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ และไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) ผลการประเมินการสอบวัดคุณภาพระดับชาติ O-NET (Ordinary National Educational Test) ปีการศึกษา 2561 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเน้นการวิเคราะห์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผลคะแนนพบว่า รายวิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ 29.45 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยผลการสอบของนักเรียนในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.10 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าระดับประเทศ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562, น. 2) จากผลการสอบดังกล่าว บ่งชี้ว่า ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งส่งผลให้เห็นถึงความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุไว้ว่า ควรมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องหาวิธีหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 210) อย่างไรก็ตาม จากอดีตที่ผ่านมาพบว่า ประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้มั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวว่าจะพูดผิดและไม่ถูกหลักไวยากรณ์ (อริสรา ธนาปกิจ, 2555)

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุดม นวน, สนใจ ไชยบุญเรือง, และกุหลาบ บุริสาร (2560) ที่ทำการศึกษานวทางการพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ 25 พบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการฟัง นักเรียนไม่ค่อยได้เอาใจใส่กับภาษาอังกฤษที่ได้ยินหรือได้ฟัง ด้านการพูด นักเรียนไม่ค่อยมีการถามและตอบคำถามไม่ตรงกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ครูไม่ค่อยได้เน้นการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการเขียน ครูไม่ค่อยได้ฝึกสอนให้นักเรียนเขียนจากประโยคสั้น ๆ ไปหาประโยคยาวหรือการเขียนเล่าเรื่องสั้น ๆ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อับดุลรอพา สาแล, ดุษฎี รุ่งรัตนกุล, วาริรัตน์ แก้วอุไร, และอมรรัตน์ วัฒนาร (2559) ที่ทำการศึกษาปัญหาด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถแบ่งออกเป็น 4 ทักษะย่อย คือ 1) ทักษะการฟัง นักเรียนฟังบทสนทนาไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ฟังสำเนียงการออกเสียง (Accent) ภาษาอังกฤษของครูแต่ละคนไม่เหมือนกันซึ่งหลากหลายมาก วิธีแก้ปัญหาคือ ให้นักเรียนท่องคำศัพท์เพื่อให้คุ้นเคยกับการออกเสียงคำศัพท์ หากดูภาพยนตร์ VCD เจ้าของภาษาต้องให้นักเรียนดูซ้ำหลาย ๆ ครั้ง นอกจากนี้ให้นักเรียนดูคำถามในแบบฝึกหัดก่อนการฟัง เพื่อช่วยให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่ายขึ้น จัดกิจกรรมที่นักเรียนได้ฟัง

สำเนียงเจ้าของภาษา เช่น นำสุนทรพจน์ของผู้นำและผู้มีชื่อเสียงที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนให้นักเรียนฟังบ่อย ๆ ครูชาวต่างชาติแนะนำการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูดเบื้องต้น และตอบคำถามจากเรื่องที่น่าสนใจ 2) ทักษะการพูด นักเรียนไม่ทราบจะเริ่มต้นพูดอะไร อย่างไร ครูจึงใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วย What, Where, When, Why, และ How กระตุ้นความรู้เดิมและกระตุ้นให้นักเรียนพูด นักเรียนคิดคำศัพท์ที่ไม่ออกจึงแนะนำให้นักเรียนจดคำพูดหรือคำถามเตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการสนทนาในแต่ละเรื่อง และนักเรียนออกเสียง (Accent) ที่ถูกต้องไม่ได้ ครูส่งเสริมนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษคล่อง และนักเรียนโครงการแลกเปลี่ยนศึกษาต่อในต่างประเทศ พูดทักทายกับครูและเพื่อนนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ 3) ทักษะการอ่าน นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก อ่านแล้วไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ อ่านจับประเด็นไม่ได้ อ่านเชิงวิเคราะห์ไม่ได้ ครูแนะนำให้ไปปรึกษากับเพื่อนที่เก่งกว่าหรือไปฝึกกับครู ครูจะสอนการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะนี้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน ครูใช้บทอ่านตามหนังสือเรียนเป็นส่วนใหญ่ และใช้บทอ่านที่มีเนื้อหาเป็นบริบทไทยและท้องถิ่นบ้างตามเทศกาลต่าง ๆ การท่องคำศัพท์ช่วยเพิ่มคลังคำศัพท์และส่งเสริมทักษะในการอ่านเรื่องให้เข้าใจมากขึ้น 4) ทักษะการเขียน นักเรียนเขียนผิด ไวยากรณ์ เลือกใช้คำไม่ถูก เขียนวกไปวนมาไม่สื่อความหมาย และเขียนสรุปความไม่ได้ ครูแนะนำไปทบทวนไวยากรณ์และฝึกเขียนบ่อย ๆ จากประโยคสั้น ๆ ไปยังประโยคซับซ้อน และตามด้วยเขียนเป็นย่อหน้า แล้วเขียนสรุปความ และแลกเปลี่ยนตรวจสอบกับเพื่อนดูก่อนที่จะส่งครู

ประกอบกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ Strevens (1987, 170-172) กล่าวว่า การที่นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นผลมาจากความไม่เข้าใจวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่วัฒนธรรมเดิมของผู้เรียนไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนมาก่อน ในวัฒนธรรมของผู้เรียนไม่มีการให้ความเคารพหรือยอมรับต่อการให้เหตุผลผ่านทางภาษา เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ การที่ผู้เรียนมองว่าคตินิยมมีความสำคัญมากกว่าข้อเท็จจริง หรือเมื่อพฤติกรรมส่วนบุคคลเข้ามามีบทบาทในการเรียนภาษา เช่น ในการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมนั้น ทุกสังคมก็จะมีกฎหรือบรรทัดฐานที่เป็นแบบฉบับของตนเกี่ยวกับระดับความดังของเสียง การสบตา การแสดงออกทางสหน้า และกิริยาท่าทาง เป็นต้น อีกทั้งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะเกิดผลดีหากครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในการออกแบบและการวางแผนการสอนในแต่ละระดับไม่ว่าจะเป็น การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งองค์ประกอบแรกคือ การพัฒนาทางด้านคำศัพท์ เด็กจำเป็นจะต้องเรียนรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการเรียกสิ่งของ อากัปกริยา องค์ประกอบที่สองคือ การพัฒนาทักษะการพูดที่ถูกต้อง กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ (linguistic knowledge) ซึ่งประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (genre knowledge) แบ่งตามเป้าหมายในการใช้ภาษาที่สามารถแบ่งโดย

คร่าวออกเป็น 2 วัตถุประสงค์ คือ 1) ภาษาเพื่อการดำเนินการ (transactional function) คือภาษาเพื่อใช้ถ่ายโอนข้อมูลเพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง และ 2) ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal function) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นซึ่งรวมถึง ความรู้เกี่ยวกับด้านวัฒนธรรมและบริบททางสังคมความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลในแต่ละระดับทางสังคมคุณค่าทางสังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับด้านภาษาศาสตร์ (Brown, 2007; Burns & Joyce, 1997)

นอกเหนือจากนั้น Thornberry (2011) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สาม คือพัฒนาการทางการสื่อสารในรูปแบบที่เป็นประโยคและกฎเกณฑ์การใช้ภาษาซึ่งเรียกว่าพัฒนาการเกี่ยวกับการสร้างประโยค องค์ประกอบที่สี่ หมายถึงการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่เด็กต้องการจะสื่อสาร และองค์ประกอบสุดท้าย คือทักษะในการสื่อสารกลุ่ม กล่าวคือ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ดีกับผู้อื่น ผู้เรียนเกิดจะแรงจูงใจในการสื่อสารเป็นอย่างดีและเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ สามารถสร้างบริบทหรือเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ กิจกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งสัมพันธภาพดังกล่าวจะสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในการใช้ภาษา ผู้เรียนมีโอกาสดำทดลองใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาในสถานการณ์จริงอีกทั้งเป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอีกด้วย

การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานสากล ที่เน้นทักษะการสื่อสาร คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือ การใช้ทฤษฎีวิวัฒธรรมเชิงสังคมในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจาก ทฤษฎีวิวัฒธรรมเชิงสังคม เชื่อว่า วิวัฒธรรมมีส่วนสำคัญในการเรียนรู้ (Vygotsky, 1978) โดยแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีวิวัฒธรรมเชิงสังคม กล่าวว่า การเรียนรู้และพัฒนาการของมนุษย์เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นลำดับแรกแล้วผ่านกระบวนการทางจิตใจเป็นความเข้าใจในตนเองในที่สุด โดยมีรอยต่อพัฒนาการเป็นพื้นที่แสดงช่วงห่างระหว่างความสามารถที่เป็นจริงของแต่ละบุคคลและความสามารถที่เป็นไปได้ของบุคคลหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่า โดยใช้เครื่องมือ เช่น ภาษาเป็นสื่อกลาง (Vygotsky, 1978, pp.79-91) นอกจากนี้ ไวกอตสกีจะเน้นไปที่การที่มีบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญกว่าอาสาที่จะมีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์การเรียนรู้โดยให้การดูแลเอาใจใส่และปรับปรุงผู้เรียนที่เริ่มฝึกหัด การจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้ความเข้าใจในการแก้ปัญหา ซึ่งไววกอตสกีเปรียบเทียบกับเป็น “นั่งร้าน (Scaffold)” ซึ่งในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ หมายถึง “การเสริมต่อการเรียนรู้” ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือ

ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองได้

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชินะพัฒน์ ชื่นแถม (2542) ที่มีผลการวิจัยในประเด็นของการนำแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวก็อตสกี คือ การให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ในการจัดการเรียนการสอน ครูกับนักเรียนช่วยกันทำชิ้นงานให้ประสบผลสำเร็จจากการวางแผนในการทำชิ้นงานร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน รวมถึง ครูแสดงบทบาท Scaffolding โดยการแนะนำให้นักเรียนเข้าใจลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน สามารถกำหนดเรื่องที่จะเรียนทั้งหมดได้ด้วยตนเอง และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนได้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ จากการพยายามรับความรู้จากครู เป็นการพยายามหาความรู้ร่วมกับกลุ่ม ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา รวมถึงทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ทักษะการฟังและพูดในการปรึกษาหารือกันและขอคำปรึกษากับครู ใช้ทักษะการอ่านในการอ่านหนังสือเรียน และคู่มือการเรียนที่ครูจัดเตรียมไว้ แล้วยังต้องใช้ทักษะการเขียนในการเขียนสรุปผลการศึกษาทุกครั้ง ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ผสมผสานกันเพื่อสร้างผลงานของกลุ่มขึ้นมา ซึ่งทำให้ได้ผลงานที่แสดงมากกว่าทักษะทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม (Sociocultural Theory)

Vygotsky (1987) ได้อธิบายลักษณะของทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมว่า เป็นทฤษฎีที่อธิบายจิตสำนึกของมนุษย์ที่มีแนวคิดพื้นฐานเรียกว่า กฎพื้นฐานของพัฒนาการทางวัฒนธรรม (A General Genetic Law of Cultural Development) ความสนใจ ความจำ การสร้างมโนทัศน์ และความปรารถนาในการพัฒนาวัฒนธรรมของมนุษย์แต่ละคนเป็นความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจที่มีจุดเริ่มต้นจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันระหว่างสังคมต่าง ๆ ในปัจจุบันผ่านประสบการณ์ที่แต่ละคนต่างได้รับและร่วมกันแปรสภาพเป็นคุณลักษณะทางจิตใจของแต่ละบุคคลในที่สุด

การพัฒนาจากความรู้ความเข้าใจจากมโนทัศน์โดยธรรมชาติไปสู่มโนทัศน์ที่เป็นระบบจะต้องอาศัยสื่อกลางที่มีความหมาย (Mediation) ดังนี้

1. ภาษา (Language)

ไวโกตสกี (Vygotsky, 1986) ได้แสดงทัศนะไว้ว่า ภาษาเกิดขึ้นครั้งแรกเป็นภาษาที่ไม่ได้แสดงถึงความคิด เป็นช่วงระยะเวลาที่ความคิดกับภาษาไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่เมื่อเด็กมีพัฒนาการมากขึ้น ความคิดกับภาษาจะเริ่มมีความสัมพันธ์กันมากขึ้น ความคิดถูกแสดงให้เห็นออกมาผ่านทางภาษา ซึ่งภาษาที่แสดงออกมามีความเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น ก็เป็นผลสืบเนื่องจากการใช้ความคิดที่มากขึ้น (Vygotsky, 1986, as cited in Dixon-Krauss, 1996, p. 19) ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด และในขณะเดียวกันเราก็พัฒนาภาษาโดยผ่านทางความคิดด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันนี้ ทำให้เกิดความเชื่อที่ว่าพฤติกรรมทางสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา สามารถนำไปสู่การเพิ่มพัฒนาการทางความคิดได้

ไวโกตสกีอธิบายว่า เด็กเริ่มต้นจากการสื่อสารกับบุคคลอื่น แล้วกลายมาเป็นการสื่อสารกับความคิดของตนเองโดยการพูดกับตนเอง ต่อมาเมื่อเด็กได้สร้างความรู้และเพิ่มพูนความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น เสียงที่เปล่งออกมาจากการพูดกับตนเองจึงค่อย ๆ เงียบไป กลายเป็นการสื่อสารภายในกระบวนการคิดของเด็กเท่านั้น ซึ่งขณะที่เด็กกำลังใช้ความคิดแสดงว่าเด็กกำลังสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ขึ้น อันเป็นการสร้างความหมายใหม่ขึ้นจากภายในตน โดยใช้ความคิดของตนตีความหมายของภาษาหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจของตนเองมีความชัดเจนยิ่งขึ้น (Vygotsky, 1978, pp.56-57) จากตัวอย่างที่เด็กต่อจิ๊กซอว์ การที่เด็กพูดออกมาในขณะที่ทำกิจกรรม จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า ในขณะที่เด็กกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ หรือพยายามสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับตนเอง ซึ่งไวโกตสกีอธิบายว่าขณะนั้นเด็กกำลังสร้างพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of Proximal Development) ขึ้น (Shaffer, 1999, p.260)

2. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)

ไวโกตสกี ระบุว่ากระบวนการเรียนรู้จะส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาการ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะเกิดขึ้นในบริบททางสังคมที่เด็ก มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อน และได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า เพราะอิทธิพลทางสังคมดังกล่าวจะทำให้เด็กสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง และเกิดเป็นพัฒนาการของเด็กได้ (Vygotsky, 1978, p. 90)

3. วัฒนธรรม (Culture)

ไวโกตสกี อธิบายว่า เด็กจะปรับเปลี่ยนความคิดความเข้าใจไปตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมของเขา จนกระทั่งสร้างความรู้ขึ้นมา ทำให้เด็กมีกระบวนการทางปัญญาในระดับที่สูงขึ้น (Higher Mental Functions) ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมจะถ่ายทอดลักษณะเฉพาะของความเชื่อและค่านิยมในวัฒนธรรมนั้นไปสู่เด็ก ๆ ทำให้เขารู้ว่า เขาคิดอะไร และควรคิดอย่างไรจึงจะเหมาะสม (Shaffer, 1999, pp.259-260) เช่น เด็กที่อยู่นอกระบบการศึกษา แม้ว่าจะไม่สามารถคิดคำนวณตัวเลขด้วยวิธีการที่เป็นขั้นตอนและเป็นระบบเหมือนกับเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียน แต่เด็ก

เหล่านั้นก็มีความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเลขที่จะต้องใช้ในชีวิตประจำวันในแบบฉบับของเขา รู้จักใช้ตัวเลขในการเจรจาต่อรองหรือการบริหารความเสี่ยง เพื่อให้เขาสามารถเอาตัวรอดจากการถูกคุกคามต่าง ๆ ได้ ซึ่งเด็กที่เรียนในระบบการศึกษาอาจยังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องนี้ดีเท่า กับเขา นั่นเป็นเพราะเด็กทั้งสองกลุ่มอยู่คนละบริบทเชิงสังคมวัฒนธรรม

4. การเลียนแบบ (Imitation)

ไวโกตสกี ระบุว่าความสำคัญของการเลียนแบบเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ และพัฒนาการ การเลียนแบบมีความจำเป็นเพราะเด็กจะได้แนวทางในการขยายการเรียนรู้จากสิ่งที่รู้แล้ว ไปสู่สิ่งใหม่ นอกจากนี้ การเลียนแบบจะทำให้เด็กสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจจากผู้ใหญ่ที่มีความสามารถมากกว่าทั้งในเรื่องภาษา การกระทำและค่านิยม ซึ่งจะทำให้เกิดการสร้าง ความเข้าใจขึ้นภายในตนเองของเด็กแต่ละคน (Vygotsky, 1962; Hoel, 1999)

5. การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ (Guidance or Assistance)

การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ เป็นการร่วมมือทางสังคม (Social Collaborative) ที่สนับสนุนให้พัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจเกิดการเจริญงอกงาม ไวโกตสกีจะเน้นไปที่การมีบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญกว่าอาสาที่จะมีส่วนร่วมให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้การดูแลเอาใจใส่และปรับปรุงผู้เรียนที่เริ่มฝึกหัด การจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนเพิ่ม ความเข้าใจในการแก้ปัญหา ซึ่งไวโกตสกีเปรียบเทียบว่าเป็น “นั่งร้าน (Scaffold)” ซึ่งในบริบทที่ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ หมายถึง “การเสริมต่อการเรียนรู้” ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง บทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาที่เผชิญอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหานั้นด้วยตนเองได้ (Wood, Bruner, & Ross, 1976, p. 98) โดยเป็นการจัดเตรียมสิ่งที่เอื้ออำนวย การให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง (ผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ) ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตน (Internalization) ให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน ให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นไป (Raymond, 2000, p.176) ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถกำกับตนเองในการเรียนรู้ และมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

แนวคิดการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

Joyce, & Weil (2004, p. 100) กล่าวว่า องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้มี องค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. แนวคิด และหลักการของรูปแบบ ซึ่งจะเป็นตัวชี้้นำในการกำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และขั้นตอนการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งจะอาศัยความเชื่อ แนวคิด ทฤษฎี ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบรูปแบบการเรียนรู้
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. เนื้อหา เป็นเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ที่จะใช้ในการเรียนการสอน
4. กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นกิจกรรม วิธีการ และขั้นตอนของการปฏิบัติในการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้
5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนสำคัญที่จะตัวบอกถึงผลการดำเนินการตามรูปแบบการเรียนรู้ที่บรรลุเป้าหมาย

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาจากแนวคิดพื้นฐานทางสาขาจิตวิทยา แนวความรู้ความเข้าใจ ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา และมานุษยวิทยาที่ยอมรับกันว่า ภาษาคือ เครื่องมือของการสื่อสาร ในสังคม ปัจจุบันการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาแล้ว ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในสิ่งที่นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ทางภาษา เช่น บทบาททางสังคม หรือเจตคติของคู่สนทนา ซึ่ง ลิตเติลวูด (Littlewood, 1991, p. 57) ให้ความเห็นว่า แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ได้ปฏิเสธแนวคิดวิธีการเรียนแบบเน้นโครงสร้างทางภาษา แต่เป็นการขยายขอบเขตของวัตถุประสงค์ออกไปโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนสิ่งที่ตนได้รับกับสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสารได้ตอบจริง ๆ ด้วยเหตุนี้ ไฮเมส์ (Hymes, 1972, p. 79) จึงได้เสนอแนวการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Learning) เพื่อช่วยผู้เรียนนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร และได้อธิบายความหมายของการสื่อสารว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความทางภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม (Accuracy) เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม และสามารถรู้ได้ว่า เมื่อไรควรจะพูด และควรพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร (Richards and Rodgers, 2001, pp. 153-154)

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในชื่อ The PPP (Presentation Practice Production) ซึ่งปรากฏขึ้นครั้งแรกในชื่อหนังสือ Teaching Oral English ของ เบิร์น (Byrne, 1986) ที่มีการสรุปขั้นตอนต่าง ๆ ไว้ดังนี้

The presentation stage: the teacher as informant

The practice stage: the teacher as conductor

The production stage: the teacher as guide

กล่าวโดยสรุปคือ ชื่อนำเสนอเนื้อหา ครูมีบทบาทเป็นผู้แจ้ง หรือให้ข้อมูลแก่นักเรียน ชั้นฝึกภาษา ครูมีบทบาทเป็นผู้ควบคุม และชั้นการใช้ภาษา ครูมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะ ซึ่งต่อมามีนักศึกษานำแนวความคิดนี้ไปปรับใช้และได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น เพราะการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จนมีผลปรากฏว่า ขั้นตอนการสอนแบบ PPP ได้รับความนิยมอย่างสูงสุดในปีคริสต์ศักราช 2005 จนถึงปัจจุบัน (Oxford journal, 2015)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น. 112-114) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ชื่นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนแนวใด การเสนอเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะในขั้นตอนนี้ ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และการฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแต่เดิมนั้น จุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหาหมักจะมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การนำเสนอเนื้อหาจะเน้นที่การให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาต่าง ๆ ด้วย ในการเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการดังนี้

ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) โดยในขั้นเริ่มแรกนี้ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อนโดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนเห็นพ้องกันว่าควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ และเนื้อหานี้นอกจากจะมีคำศัพท์และรูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาสอนแล้วก็ควรจะมีศัพท์ หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้มาบ้างแล้วเพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้บ้าง จากนั้นผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้(Elicitation) โดยตรวจสอบดูว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่นถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจและในการสอนผู้สอนต้องอธิบาย (Explanation) และแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาภาษานั้นมีรูปแบบวิธีการใช้และมีความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. **ขั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice)** ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่มเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่าการฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นในด้วนความหมาย ดังนั้นในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ฝึกก็ได้

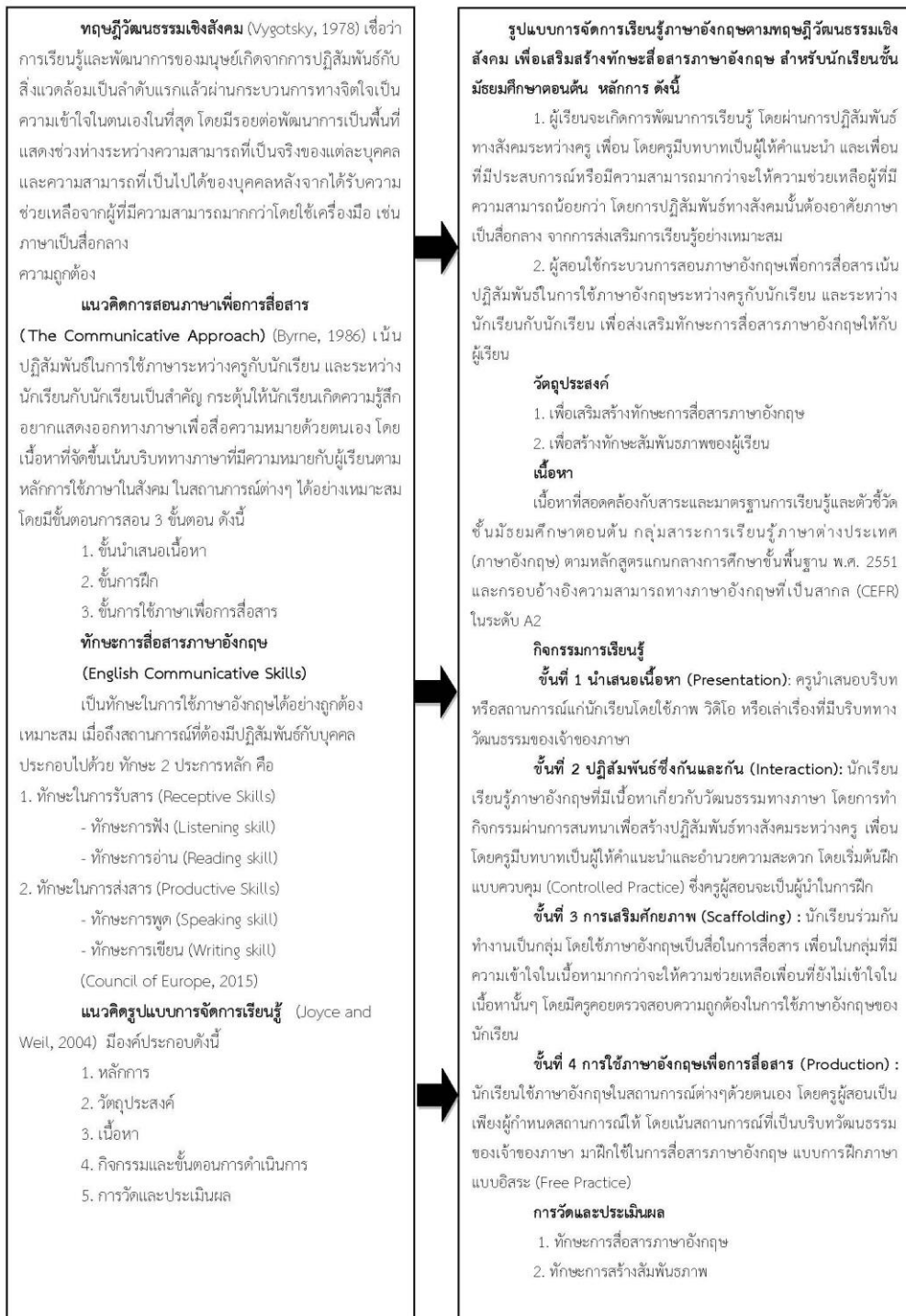
สำหรับการฝึกนั้นมักจะเป็นการให้นักเรียนฟังด้วยอย่างภาษาการฟังอาจให้ผู้เรียนฟังจากเทปหรือจากผู้สอนประมาณ 1 – 3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงหรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันตามตัวอย่าง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งฝึกทีละครั้งห้องตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กับได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย หลังจากฝึกพร้อมกันแล้วผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะเดียวกัน ให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนคนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมแม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้รู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนก็อาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้ โดยถามคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่าใช่ – ไม่ใช่ หรือ ถูก – ผิด เป็นต้น การฝึกแบบควบคุมนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ ฉะนั้นการฝึกในขั้นตอนนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Productive/Free Practice)**

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาโดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร ซึ่งการที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงก็คือการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อ

การสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมให้ เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรมและเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีวิวัฒนาการเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. หลักการ เป็นส่วนที่กล่าวถึงความเชื่อ แนวคิดทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งหลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จะเป็นตัวชี้้นำในการกำหนดวัตถุประสงค์เนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. วัตถุประสงค์ เป็นส่วนที่ระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. เนื้อหา เป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหาที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการปฏิบัติในขั้นตอนต่าง ๆ เมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้
5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนที่ประเมินถึงประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ โดยกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจากองค์ประกอบทั้ง 5 ข้อ จะแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

หลักการ

1. ผู้เรียนจะเกิดการพัฒนาการเรียนรู้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพื่อนที่มีประสบการณ์หรือมีความสามารถมากกว่าจะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่าโดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้นต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางจากการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสม
2. ผู้สอนใช้กระบวนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสร้างทักษะสัมพันธภาพของผู้เรียน

เนื้อหา

เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ในระดับ A2

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชื่อนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เสนอเนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ โดยใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเป็นไปตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)
2. ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึก ให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น โดยจะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก (Mechanism) อาจจะเป็นแบบฝึกหัดแบบมีโครงสร้าง (Structure Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างได้ ให้นักเรียนฟังประโยคตัวอย่างจากซีดีหรือจากเสียงครูผู้สอน 2-3 ครั้ง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อย แล้วออกเสียงทีละคน ซึ่งรูปแบบการฝึกที่ใช้อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยค การฝึกตามบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ
3. ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยเพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ
4. ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากชื่อนำเสนอเนื้อหาและขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) มาฝึกใช้ในการสื่อสาร แบบการฝึกภาษาแบบอิสระ (Free Practice)

การวัดและประเมินผล

ในการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นี้ เป็นการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนตามวัตถุประสงค์ โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูด และการอ่าน-การเขียน ประกอบไปด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้ฟังไฟล์เสียงการสนทนากันในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการตกทาย การกล่าวลา การซักถามข้อมูลคู่สนทนา คำและประโยคสั้น ๆ ที่กล่าวซ้ำ ๆ และชัดเจน และ

จับใจความประกาศหรือข้อความง่าย ๆ สั้น ๆ จากไฟล์เสียง ฟังแต่ละสถานการณ์ จำนวน 2 ครั้ง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด เป็นการสอบปฏิบัติ โดยกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการทักทายและการกล่าวลา การโต้ตอบ ถามคำถาม ขอให้พูดซ้ำ และขอความช่วยเหลือ ถามคำถามส่วนตัวง่าย ๆ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลที่รู้จัก ชื่อของโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบสนทนาเรื่องชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ข้อ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก โดยเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องสั้น และสัญลักษณ์เกี่ยวกับคำ วลี และประโยคง่าย ๆ ที่ปรากฏบนป้ายสัญญาณต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แบบฟอร์มและการให้ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล คำแนะนำง่าย ๆ ที่คุ้นเคยที่มีหรือไม่มีรูปภาพประกอบ ข้อความสั้น ๆ ที่ปรากฏในสถานการณ์ประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน เป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดสถานการณ์เกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ชิด การบอกความรู้สึก และที่อยู่อาศัย ให้นักเรียนเลือก แล้วนำมาเขียนเรื่องสั้น จำนวน 1 ข้อ ข้อละ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

จากนั้นนำคะแนนของทุกตอนมารวมกันคิดเป็นคะแนนร้อยละและเทียบกับเกณฑ์การประเมิน 8 ระดับตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนี้

ร้อยละ 80-100	หมายถึง	ดีเยี่ยม
ร้อยละ 75-79	หมายถึง	ดีมาก
ร้อยละ 70-74	หมายถึง	ดี
ร้อยละ 65-69	หมายถึง	ค่อนข้างดี
ร้อยละ 60-64	หมายถึง	น่าพอใจ
ร้อยละ 55-59	หมายถึง	พอใช้
ร้อยละ 50-54	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ร้อยละ 0-49	หมายถึง	ต่ำกว่าเกณฑ์

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. แบบวัดที่เป็นปรนัย (ตอนที่1แบบวัดทักษะด้านการฟัง และ ตอนที่3 แบบวัดทักษะด้านการอ่าน) ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
2. แบบวัดที่เป็นอัตนัย (ตอนที่2 แบบวัดทักษะด้านการพูด และตอนที่ 4 แบบวัดทักษะด้านการเขียน) ให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็นการ ประเมิน						
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตามหัวข้อ ที่กำหนด ออก เสียงถูกต้อง ใช้ คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียงได้ ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหา และการออก เสียงถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารได้เนื้อหา น้อย ออกเสียงไม่ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่	3	12
ทักษะ ในการพูด	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสี หน้าและท่าทาง อย่างเหมาะสม	พูดได้คล่องแคล่ว พูดเป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการ แสดงออกทางสี หน้าและท่าทาง บ้างเล็กน้อย	พูดได้คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือนท่องจำ มีการประสาน สายตากับผู้ฟัง บ้างเป็นระยะ	2	8
		รวม			5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบปฏิบัติ มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 151)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (อัตนัย)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็นการ ประเมิน						
โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้องทุก ประโยค	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาด เล็กน้อย	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาด หลายแห่ง	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของ งานเขียน	1	4
การสะกดคำ และการใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน	สะกดคำและ ใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ถูกต้อง	สะกดคำและ ใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาด เล็กน้อย	สะกดคำและ ใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาดหลาย แห่ง	สะกดคำและ ใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของ งานเขียน	1	4
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม อ่านแล้ว เข้าใจชัดเจน ทั้งเรื่อง	มักใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม แต่ อ่านแล้วไม่ เข้าใจบางแห่ง	มีปัญหาอยู่ บ้างในการใช้ คำศัพท์และ สำนวน อ่าน แล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	การใช้คำศัพท์ และสำนวน ผิดพลาด หลายแห่ง อ่านแล้วไม่ เข้าใจเป็น ส่วนมาก	1	4
การนำเสนอ เนื้อหา	เขียนได้ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหา ตามลำดับ เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้างตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหาได้ ค่อนข้าง เหมาะสม	เขียนไม่ค่อย ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และเรียบเรียง เนื้อหาได้ไม่ ค่อยเหมาะสม เท่าที่ควร	เขียนไม่ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ ไม่เรียบเรียง เนื้อหา ตามลำดับ	2	8
		รวม			5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบข้อสอบอัตนัย มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ,
2558, น. 153)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำนำ

เอกสารฉบับนี้เป็นคู่มือการใช้ "รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" จัดทำขึ้นเพื่อให้แนวทางแก่ครูผู้ที่จะนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ได้ศึกษา และทำความเข้าใจก่อนที่จะนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภายในเอกสารจะกล่าวถึงสิ่งที่ครูผู้สอนต้องศึกษาวิธีการปฏิบัติและจัดเตรียมความพร้อม ในด้านต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้กล่าวไว้ในตัวรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ และช่วยอำนวยความสะดวกแก่ครูผู้ที่จะนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ ดังนั้น เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ ครูผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ ของแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน และปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้เสนอไว้ในคู่มือในทุกขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

หมายเหตุ คำว่า "รูปแบบการจัดการเรียนรู้" ในที่นี้ขอใช้แทนชื่อเต็มของ "รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" เพื่อให้กระชับและสะดวกต่อการอ่าน

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. หน่วยการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้
4. คู่มือการวัดและประเมินผล

ก่อนนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ โปรดตรวจสอบว่ามีเอกสารครบถ้วนตามที่ระบุหรือไม่

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนได้ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้วิจัยยินดีรับข้อเสนอแนะและปรับปรุงต่อไป

ณัฐสิรี เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา

ผู้วิจัย

รูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. หลักการ เป็นส่วนที่กล่าวถึงความเชื่อ แนวคิดทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งหลักการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จะเป็นตัวชี้้นำในการกำหนดวัตถุประสงค์เนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. วัตถุประสงค์ เป็นส่วนที่ระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. เนื้อหา เป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหาที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการปฏิบัติในขั้นตอนต่าง ๆ เมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้
5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนที่ประเมินถึงประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ โดยกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจากองค์ประกอบทั้ง 5 ข้อ จะแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

หลักการ

1. ผู้เรียนจะเกิดการพัฒนาการเรียนรู้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพื่อนที่มีประสบการณ์หรือมีความสามารถมากกว่าจะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่าโดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้นต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางจากการส่งเสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสม
2. ผู้สอนใช้กระบวนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

จุดประสงค์

1. เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสร้างทักษะสัมพันธภาพของผู้เรียน

เนื้อหา

เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พ.ศ. 2551 และกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ซึ่งมุ่งเน้นไปยังการสื่อสาร (Communicative Skills) ทั้งทักษะการส่งสาร (Productive Skills) และทักษะการรับสาร (Receptive Skills) โดยมีรายละเอียดของผู้เรียนในระดับ A2 ดังต่อไปนี้ (Council of Europe, 2015)

1. ทักษะการส่งสาร (Productive Skills) ประกอบด้วยทักษะการพูดและการเขียน (Speaking and Writing Skills)

ทักษะการพูด (Speaking Skill) หรือวจนภาษา (Verbal) นั้น ผู้พูดส่งสารโดยการพูดสื่อสารไปยังผู้รับสารหนึ่งคน หรืออาจมากกว่าหนึ่งคนก็ได้ เช่น การพูดในที่สาธารณะ การกล่าวสุนทรพจน์ การบรรยาย การพูดเพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง การวิเคราะห์กีฬา ตลอดจนการโฆษณาขายสินค้า ทั้งนี้ ทักษะการส่งสารทางวจนภาษายังรวมถึง การอ่านออกเสียงข้อความ การอ่านบันทึก การอ่านข้อความจากสื่อชนิดต่าง ๆ (แผนภาพ รูปภาพ แผนภูมิ) ออกมาดัง ๆ แสดงบทบาทสมมติ การพูดโดยทั่วไปอย่างเป็นธรรมชาติ ตลอดจนการร้องเพลง เป็นต้น กรอบ CEFR กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนในระดับ A2 ไว้คือ ผู้เรียนสามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น สามารถถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว สามารถใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษาของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต สามารถบรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง สามารถบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง สามารถบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง สามารถพูดคุยเกี่ยวกับแผนการในวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดครั้งต่อไปของตนเอง สามารถอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ได้

ทักษะการเขียน (Writing Skill) คือ ทักษะที่ผู้ใช้ภาษาเป็นผู้เขียนส่งสารโดยการเขียนข้อความเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้อ่านหนึ่งคน หรือมากกว่าหนึ่งคน ตัวอย่างเช่น การกรอกแบบฟอร์ม หรือการเขียนตอบข้อความต่าง ๆ การเขียนบทความสำหรับลงนิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือจดหมายข่าว การเขียนโปสเตอร์ การเขียนรายงาน การเขียนบันทึกเตือนความจำ การจดบันทึกเพื่อใช้ในการอ้างอิง การเขียนตามคำบอก การเขียนเรื่องราวตามจินตนาการ การเขียนจดหมายส่วนตัว หรือตลอดจนจดหมายที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจ โดยกรอบ CEFR กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนในระดับ A2 ว่า ผู้เรียนสามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว

ของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของและบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็น
 อย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สามารถกรอก
 แบบสอบถาม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน ความสนใจ และทักษะต่าง ๆ ของตนเอง สามารถ
 เขียนข้อความง่าย ๆ เช่น การเชิญ หรือเปลี่ยนแปลงการเชิญ หรือการนัดหมาย สามารถเขียน
 ข้อความสั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น ข้อความ หรือไปสการ์ด ได้

2. ทักษะการรับสาร (Receptive Skills)

ประกอบด้วย ทักษะการฟัง (Listening Skill) และทักษะการอ่าน (Reading Skill)

ทักษะการฟังนั้น ผู้ใช้ภาษาคือผู้ฟัง จะได้รับสารจากคู่สนทนาหรือผู้พูด ที่อาจจะมีคน
 เดียวหรือมากกว่าหนึ่งคน จากนั้นประมวลผลสิ่งที่ได้ฟังเพื่อทำความเข้าใจสารนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น การ
 ฟังประกาศในที่สาธารณะต่าง ๆ (ข้อมูลข่าวสาร คำอธิบาย คำเตือน) การฟังสื่อ วิทยุ โทรทัศน์
 ภาพยนตร์ หรืออาจรวมไปถึงการฟังในสถานที่ที่มีการจัดประชุมสด เช่น โรงภาพยนตร์ การ
 ประชุมสัมมนา การแสดงมหรสพ หรือการฟังบทสนทนาผ่านหูฟัง ในบางครั้งการฟังนั้นอาจมี
 วัตถุประสงค์เพื่อจับใจความสำคัญ ฟังเพื่อข้อมูลบางประการที่เฉพาะเจาะจง ฟังเพื่อเข้าใจใน
 รายละเอียดของเรื่อง และการฟังเพื่อตีความ เป็นต้น ในการกำหนดคุณลักษณะของผู้ใช้ภาษาตาม
 กรอบ CEFR ได้ยกตัวอย่างของการฟังเพื่อความเข้าใจ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของภาษา การฟัง
 เหตุการณ์สด การฟังประกาศ และคำอธิบาย ตลอดจนสื่อที่เป็นเสียง หรือแถบบันทึกเสียง โดยใน
 ระดับ A2 กำหนดว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อมูล และคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัวผู้คน บ้าน งาน
 และงานอดิเรก สามารถเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูดซ้ำ ๆ และ
 ชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนาการให้ความช่วยเหลือ สามารถเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้พูดพูด
 อย่างช้า ๆ และชัดเจนเกี่ยวกับครอบครัว งานอดิเรก และชีวิตประจำวันได้ สามารถบอกหัวเรื่อง และ
 ใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็น ต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ
 ง่าย ๆ และชัดเจนที่ใช้ในสนามบิน สถานีรถไฟ สามารถเข้าใจใจความสำคัญในประกาศต่าง ๆ ถ้าผู้
 พูดพูดอย่างชัดเจน เช่น การรายงานสภาพอากาศ ได้

ทักษะการอ่าน (Reading Skill) ผู้ใช้ภาษาในบทบาทของผู้อ่าน รับสารและประมวลผล
 จากข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนเพื่อสื่อสารออกมา ในที่นี้ผู้เขียนอาจมีเพียงหนึ่งคน หรือมากกว่าหนึ่งคน
 ตัวอย่างของการอ่าน เช่น การอ่านเพื่อหาข้อมูลทั่วไป การอ่านเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการอ้างอิง/ใช้
 ข้อมูลในการทำงาน การอ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำ การอ่านเพื่อความบันเทิง ในคุณลักษณะของ
 ผู้ใช้ภาษาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ เป็นรายละเอียดในการอ่านเพื่อความเข้าใจ อ่านจดหมาย การอ่าน
 ข้อมูลทั่วไป คำโต้แย้งและการอ่านคำอธิบายต่าง ๆ ในระดับ A2 ถูกกำหนดไว้ว่า ผู้เรียนสามารถ
 เข้าใจบทอ่านสั้น ๆ และง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ที่คุ้นเคย สามารถหาข้อมูลที่สำคัญในโฆษณา
 แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อกตารางเวลา สามารถเข้าใจประเด็นหลัก และ

รายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อยู่บ้าง เช่นข่าวเกี่ยวกับกีฬา และบุคคลที่มีชื่อเสียง สามารถเข้าใจคำแนะนำและขั้นตอนการใช้ เช่น วิธีใช้โทรศัพท์ วิธีกดเงินจากตู้ATM หรือวิธีซื้อเครื่องดื่มจากตู้อัตโนมัติ สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องในชีวิตประจำวันได้ง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ สามารถเข้าใจข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมลล์ การสนทนาทางเว็บ โปสการ์ด หรือจดหมายสั้น ๆ ได้

ตาราง การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) กับกรอบมาตรฐานสากล CEFR ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น
อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/1 ปฏิบัติ ตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟัง และอ่าน	คำขอร้อง คำแนะนำ คำ ชี้แจง และคำอธิบาย ในการ ประดิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่าง ๆ การใช้ อุปกรณ์ เช่น Passive Voice, คำสันธาน (conjunction) หรือ ตัวเชื่อม (connective words)	สามารถเข้าใจข้อมูล และ คำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัว ผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก สามารถเข้าใจบทสนทนาที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันอย่างง่าย ๆ ที่คู่ สนทนาพูดซ้ำ ๆ และชัดเจน สามารถเข้าใจบทสนทนา การให้ความช่วยเหลือ	1. สามารถเข้าใจข้อมูลและ คำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับ ครอบครัว ผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก 2. สามารถเข้าใจบท สนทนาในชีวิตประจำวัน อย่างง่าย ๆ ที่คู่สนทนาพูด ซ้ำ ๆ และชัดเจน 3. สามารถเข้าใจบท สนทนาการให้ความ ช่วยเหลือเกี่ยวกับ การบอก ทิศทาง ป้ายประกาศ การ ประดิษฐ์และการใช้ อุปกรณ์ ต่าง ๆ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/2 อ่าน ออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และ บทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการ อ่าน	ข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรอง การใช้ พจนานุกรม หลักการอ่าน ออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะ ต้นคำและพยัญชนะ ท้ายคำ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระ ประสม - การออกเสียงเน้นหนัก- เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับ เสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยง ในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนใน การอ่าน - การอ่านบทร้อยกรอง ตามจังหวะ	สามารถหาข้อมูลที่สำคัญใน โฆษณา แผ่นพับใบปลิว หน้า เว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ สามารถเข้าใจประเด็นหลัก และรายงาน สั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญ ที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องใน ชีวิตประจำวันที่ง่าย ๆ และ สั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ	1. สามารถอ่านข้อมูลที่ สำคัญในโฆษณา แผ่นพับ ใบปลิว หน้าเว็บ (web page) แคตตาล็อก ตารางเวลา ฯลฯ 2. สามารถอ่านข้อมูล และเข้าใจประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ง่าย ๆ 3. สามารถเข้าใจประเด็น สำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่อง ในชีวิตประจำวันที่ง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อ ประกอบ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน	<p>ประโยค ข้อความ และ ความหมายเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>ครอบครัว โรงเรียน</p> <p>สิ่งแวดล้อม อาหาร</p> <p>เครื่องดื่ม เวลาว่างและ</p> <p>นันทนาการ สุขภาพและ</p> <p>สวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลม</p> <p>ฟ้าอากาศ การศึกษาและ</p> <p>อาชีพ การเดินทาง</p> <p>ท่องเที่ยว การบริการ</p> <p>สถานที่ ภาษา และ</p> <p>วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี</p> <p>เป็นวงคำศัพท์สะสม</p> <p>ประมาณ ๑,๔๐๐-๑,๕๕๐</p> <p>คำ (คำศัพท์ ที่เป็น</p> <p>รูปธรรมและนามธรรม)</p> <p>การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูล</p> <p>ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่</p> <p>ความเรียง เช่น สัญลักษณ์</p> <p>เครื่องหมาย กราฟ</p>	<p>สามารถเขียนเกี่ยวกับสิ่งของ</p> <p>และบุคคลที่ตนเองรู้จักเป็น</p> <p>อย่างดีด้วยการใช้ภาษาง่าย ๆ</p> <p>เช่น รายละเอียดของเพื่อน สิ่ง</p> <p>ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน</p> <p>สามารถกรอกแบบสอบถาม</p> <p>ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา</p> <p>งาน ความสนใจ และทักษะ</p> <p>ต่าง ๆ ของตนเอง</p> <p>สามารถเขียนข้อความง่าย ๆ</p> <p>เช่น การเชิญหรือเปลี่ยนแปลง</p> <p>การเชิญหรือการนัดหมาย</p> <p>สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ</p> <p>ถึงเพื่อน เพื่อขอหรือให้</p> <p>ข่าวสาร ข้อมูลส่วนตัว เช่น</p> <p>ข้อความ</p>	<p>1. สามารถเขียนเกี่ยวกับ</p> <p>สิ่งของ บุคคลที่ตนเองรู้จัก</p> <p>เป็นอย่างดี โรงเรียน</p> <p>สิ่งแวดล้อมด้วยการใช้</p> <p>ภาษาง่าย ๆ เช่น</p> <p>รายละเอียดของเพื่อน สิ่ง</p> <p>ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน</p> <p>2. สามารถกรอก</p> <p>แบบสอบถาม ให้ข้อมูล</p> <p>เกี่ยวกับวุฒิการศึกษา งาน</p> <p>ความสนใจ และทักษะต่าง</p> <p>ๆ ของตนเอง</p> <p>3. สามารถเขียนข้อความ</p> <p>ง่าย ๆ เช่น การเชิญหรือ</p> <p>เปลี่ยนแปลงการเชิญหรือ</p> <p>การนัดหมาย การประกาศ</p> <p>ซื้อ-ขาย</p> <p>4. สามารถเขียนข้อความ</p> <p>สั้น ๆ ถึงเพื่อน เพื่อขอ</p> <p>หรือให้ข่าวสาร ข้อมูล</p> <p>ส่วนตัว เช่น ข้อความ</p>

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.1 ม3/4 เลือก/ ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังและอ่านจากสื่อ ประเภทต่าง ๆ พร้อม ทั้งให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ	การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน จาก สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อ อิเล็กทรอนิกส์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์บน อินเทอร์เน็ต คำถามเกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ประโยคที่ใช้ใน การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลและการ ยกตัวอย่าง	สามารถอธิบายเหตุผลว่า ชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด สามารถเข้าใจประเด็นสำคัญ ที่อ่านเกี่ยวกับเรื่องในชีวิต ประจำวันที่ย่อย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ สามารถเข้าใจประเด็นหลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ๆ ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมีความรู้ เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ	1. สามารถเข้าใจประเด็น สำคัญที่อ่านเกี่ยวกับเรื่อง ในชีวิตประจำวันที่ย่อย ๆ และสั้น ๆ ที่มีสื่อประกอบ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ เว็บไซต์บน อินเทอร์เน็ต 2. สามารถเข้าใจประเด็น หลัก และรายงานสั้น ๆ ข่าวสั้น ง่าย ๆ ถ้าผู้อ่านมี ความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร และ ทำไม 3. สามารถแสดงความ คิดเห็น การให้เหตุผลและ การยกตัวอย่าง

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์
ต1.2 ม3/1 สนทนา และเขียนโต้ตอบ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่อง ที่อยู่ในความสนใจ ของสังคมและสื่อสาร อย่างต่อเนื่องและ เหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล เช่น การ ทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูด แทรกอย่างสุภาพ การ ชักชวน การแลกเปลี่ยน ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่อง ใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การ สนทนา/เขียนข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและบุคคล ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจใน ชีวิตประจำวัน	สามารถเข้าใจข้อความ สั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บโปสการ์ด หรือจดหมายสั้น ๆ สามารถบรรยายเกี่ยวกับ ตนเองครอบครัว และบุคคล อื่นสามารถบรรยายเกี่ยวกับ การศึกษาของตน งานที่ทำใน ปัจจุบันหรือในอดีต สามารถบรรยายงานอดิเรก และความสนใจของตนเอง	1. สามารถเข้าใจ ข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ จากเพื่อน ๆ เช่น อีเมล การสนทนาทางเว็บ โปสการ์ด หรือจดหมาย สั้น ๆ 2. สามารถบรรยาย เกี่ยวกับตนเองครอบครัว และบุคคลอื่นสามารถ บรรยายเกี่ยวกับ การศึกษาของตน งานที่ ทำในปัจจุบันหรือในอดีต 3. สามารถบรรยายงาน อดิเรกและความสนใจ ของตนเอง
ต1.2 ม3/2 ใช้คำ ขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และ คำอธิบายอย่าง เหมาะสม	คำขอร้อง คำแนะนำ คำ ชี้แจง คำอธิบาย ที่มีขั้นตอน ชัดเจน	สามารถถามและบอกทิศทาง โดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง สามารถใช้วลีสำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์แลกเปลี่ยน ข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทาง โทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตน รู้จักเช่น การนัดหมายพบกับ บุคคล	1. สามารถถามและบอก ทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือ แผนผัง 2. สามารถใช้วลีสำนวน ต่าง ๆ ในการรับ โทรศัพท์แลกเปลี่ยน ข้อมูลง่าย ๆ และสนทนา ทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับ บุคคลที่ตนรู้จักเช่น การ นัดหมายพบกับบุคคล

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ	สามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “Are you hungry?” or “Are you ok?” และบอกความรู้สึกของตนเอง สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทางรถไฟแท็กซี่และการซื้อตั๋ว	1. สามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่น เสนอให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ และบอกความรู้สึกของตนเอง 2. สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศการทำงาน และเวลาว่าง ความชอบและไม่ชอบ 3. สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ตอบรับและปฏิเสธได้ 4. สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทางรถไฟแท็กซี่และการซื้อตั๋ว

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ จำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการ จะบอก ด้วยการแลกเปลี่ยน ข้อมูลที่ง่าย และตรงประเด็น บางครั้งต้องมีการปรับเปลี่ยน ข้อความให้เหมาะสม สามารถเชื่อมโยงความคิด โดยใช้คำเชื่อมง่าย ๆ เช่น “and”, “but”, “because” สามารถพูดกับผู้อื่นอย่างสุภาพในการสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำทักทายการกล่าวลาในชีวิตประจำวัน	1. สามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการจะบอกหรือเปรียบเทียบ ด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ง่าย และตรงประเด็นบางครั้งต้องมีการปรับเปลี่ยน ข้อความให้เหมาะสม 2. สามารถเชื่อมโยงความคิด โดยใช้คำเชื่อมง่าย ๆ เช่น “and”, “but”, “because” 3. สามารถพูดกับผู้อื่นอย่างสุภาพในการสนทนาสั้น ๆ โดยใช้คำทักทายการกล่าวลาในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์ พฤติกรรม การเรียนรู้
ต1.2 ม3/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ กิจกรรมประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน	สามารถใช้วลีง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้สำหรับสถานการณ์เฉพาะ ได้อย่างถูกต้อง สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้วลีสั้น ๆ ง่าย ๆ แต่บ่อยครั้ง ที่ต้องหยุด และพยายามใช้คำอื่นหรือต้องพูดซ้ำให้เข้าใจมากขึ้น มีคำศัพท์มากเพียงพอที่จะสื่อสารในสถานการณ์ประจำวันอย่างง่าย ๆ ได้	1. สามารถใช้วลีง่าย ๆ ที่ได้เรียนรู้สำหรับสถานการณ์เฉพาะได้ อย่างถูกต้อง 2. สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้วลี สั้น ๆ ง่าย ๆ แต่บ่อยครั้งที่ต้องหยุด และพยายามใช้คำอื่นหรือต้องพูดซ้ำให้เข้าใจมากขึ้น มีคำศัพท์มากเพียงพอที่จะสื่อสารในสถานการณ์ประจำวันอย่างง่าย ๆ ได้
ต1.3 ม3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ / เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/ประเด็น ที่อยู่ในความสนใจของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นเกม/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ	สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก ฯลฯ	1. สามารถเขียนเกี่ยวกับตัวเองโดยใช้ภาษาง่าย ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของตนเอง โรงเรียนงานที่ทำ งานอดิเรก การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นเกม/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ

มาตรฐาน ต1.3 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	กรอบมาตรฐานสากล (CEFR)	การสังเคราะห์
ต1.3 ม3/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แกนสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟัง/การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์/สถานที่/สถานการณ์ที่สนใจ/สถานการณ์ที่สนใจของสังคม	การจับใจความสำคัญ/แกนสาระ หัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่สนใจ เช่น ประสพการณ์ เหตุการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง	สามารถบอกหัวเรื่อง และใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็นต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ได้	1. สามารถบอกหัวเรื่องและใจความสำคัญของการรายงานข่าวในประเด็น ต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสพการณ์ เหตุการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง
ต1.3 ม3/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ	การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผล ประกอบเกี่ยวกับ กิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์	สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น เช่น what to do ,where to go and when to meet.	1. สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น แสดงความคิดเห็น และการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูนำเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนโดยใช้ภาพ วิดีโอ หรือเล่าเรื่องที่มีบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เสนอเนื้อหาโดยให้นักเรียนเรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับ โดยใช้เนื้อหาที่สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และเป็นไปตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

2. ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวก โดยในขั้นตอนนี้ นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ซึ่ง

ครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึก ให้นักเรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา และให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น โดยจะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก (Mechanism) อาจจะเป็นแบบฝึกหัดแบบมีโครงสร้าง (Structure Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้นักเรียนทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างได้ ให้นักเรียนฟังประโยคตัวอย่างจากซีดีหรือจากเสียงครูผู้สอน 2-3 ครั้ง จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อย แล้วออกเสียงทีละคน ซึ่งรูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจเป็นการฝึกเชื่อมโยงประโยค การฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยค การฝึกตามบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

3. ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อนในกลุ่มที่มีความเข้าใจในเนื้อหามากกว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ รวมถึงเพื่อนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือ โดยมีครูคอยตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

4. ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ให้ โดยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากขั้นนำเสนอเนื้อหาและขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) มาฝึกใช้ในการสื่อสาร แบบการฝึกภาษาแบบอิสระ (Free Practice)

การวัดและประเมินผล

ในการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นี้ เป็นการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนตามวัตถุประสงค์ โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทักษะการฟัง-การพูด และการอ่าน-การเขียน ประกอบไปด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้ฟังไฟล์เสียงการสนทนากันในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการตกท้าย การกล่าวลา การซักถามข้อมูลคู่สนทนา คำและประโยคสั้น ๆ ที่กล่าวซ้ำ ๆ และชัดเจน และจับใจความประกาศหรือข้อความง่าย ๆ สั้น ๆ จากไฟล์เสียง ฟังแต่ละสถานการณ์ จำนวน 2 ครั้ง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการพูด เป็นการสอบปฏิบัติ โดยกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการตกท้ายและการกล่าวลา การโต้ตอบ ถามคำถาม ขอให้พูดซ้ำ และขอความช่วยเหลือ ถามคำถามส่วนตัวง่าย ๆ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลที่รู้จัก ชื่อของโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบ

สนทนาเรื่องชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ข้อ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

ตอนที่ 3 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก โดยเป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องสั้น และสัญลักษณ์เกี่ยวกับคำ วลี และประโยคง่าย ๆ ที่ปรากฏบนป้ายสัญญาณต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แบบฟอร์มและการให้ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล คำแนะนำง่าย ๆ ที่คุ้นเคยที่มีหรือไม่มีรูปภาพประกอบ ข้อความสั้น ๆ ที่ปรากฏในสถานการณ์ประจำวัน จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน เป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดสถานการณ์เกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว การบอกความรู้สึก และที่อยู่อาศัย ให้นักเรียนเลือก แล้วนำมาเขียนเรื่องสั้น จำนวน 1 ข้อ ข้อละ 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การวัดแบบรูบริก (Rubrics) 4 ระดับ คือ 1) ดีมาก 2) ดี 3) พอใช้ 4) ปรับปรุง

จากนั้นนำคะแนนของทุกตอนมารวมกันคิดเป็นคะแนนร้อยละและเทียบกับเกณฑ์การประเมิน 8 ระดับตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนี้

ร้อยละ 80-100	หมายถึงดีเยี่ยม
ร้อยละ 75-79	หมายถึงดีมาก
ร้อยละ 70-74	หมายถึงดี
ร้อยละ 65-69	หมายถึงค่อนข้างดี
ร้อยละ 60-64	หมายถึงน่าพอใจ
ร้อยละ 55-59	หมายถึงพอใช้
ร้อยละ 50-54	หมายถึงผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ร้อยละ 0-49	หมายถึงต่ำกว่าเกณฑ์

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. แบบวัดที่เป็นปรนัย (ตอนที่1แบบวัดทักษะด้านการฟัง และ ตอนที่3 แบบวัดทักษะด้านการอ่าน) ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
2. แบบวัดที่เป็นอัตนัย (ตอนที่2 แบบวัดทักษะด้านการพูด และตอนที่ 4 แบบวัดทักษะด้านการเขียน) ให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (ภาคปฏิบัติ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก	คะแนน
ประเด็นการประเมิน					ความสำคัญ	รวม
ความถูกต้องด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อที่กำหนด ออกเสียงถูกต้อง ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ออกเสียง ได้ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น เป็น บางส่วน เนื้อหา และการออกเสียงถูกต้องเป็น บางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ออกเสียงไม่ถูกต้อง เป็น ส่วนใหญ่	3	12
ทักษะในการพูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง อย่างเหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูด เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟัง มีการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง บ้างเล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ ไม่เป็นธรรมชาติ ประสานสายตากับผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มีการ ประสานสายตากับผู้ฟัง บ้างเป็นระยะ	2	8
	รวม				5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบปฏิบัติ มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น.

151)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (อัตรณ์)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็นการ ประเมิน						
โครงสร้างทาง ไวยากรณ์	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้องทุก ประโยค	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาด เล็กน้อย	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดหลาย แห่ง	เขียนโดยใช้ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ ผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของ งานเขียน	1	4
การสะกดคำ และการใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน	สะกดคำและใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ถูกต้อง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาด เล็กน้อย	สะกดคำและใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาดหลาย แห่ง	สะกดคำและใช้ เครื่องหมาย วรรคตอน ผิดพลาดเกิน ครึ่งหนึ่งของ งานเขียน	1	4
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์และ สำนวน เหมาะสม อ่าน แล้วเข้าใจ ชัดเจนทั้งเรื่อง	มักใช้คำศัพท์ และสำนวน เหมาะสม แต่ อ่านแล้วไม่ เข้าใจบางแห่ง	มีปัญหาอยู่บ้าง ในการใช้ คำศัพท์และ สำนวน อ่าน แล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	การใช้คำศัพท์ และสำนวน ผิดพลาดหลาย แห่ง อ่านแล้ว ไม่เข้าใจเป็น ส่วนมาก	1	4
การนำเสนอ เนื้อหา	เขียนได้ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหา ตามลำดับ เหมาะสม	เขียนได้ค่อนข้างตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และ สามารถเรียบ เรียงเนื้อหาได้ ค่อนข้าง เหมาะสม	เขียนไม่ค่อย ตรงประเด็น ตามที่กำหนด และเรียบเรียง เนื้อหาได้ไม่ ค่อยเหมาะสม เท่าที่ควร	เขียนไม่ตรง ประเด็นตามที่ กำหนด และไม่ เรียบเรียง เนื้อหา ตามลำดับ	2	8
		รวม			5	20

โดยเกณฑ์การประเมินการสอบข้อสอบอัตนัย มีการแปลผลดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558, น. 153)

16 – 20	ดีมาก
13 - 15	ดี
10 – 12	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ปรับปรุง

ข้อควรปฏิบัติก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้

1. ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้ทราบความเป็นมาและเหตุผลการสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จะช่วยให้มองเห็นภาพโดยรวมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ทราบถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ตลอดจนมองเห็นความสัมพันธ์และความเกี่ยวเนื่องขององค์ประกอบภายในรูปแบบการจัดการเรียนรู้เหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้สามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้อง และเกิดประสิทธิผลสูงสุด

2. ศึกษาคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อย่างละเอียด

3. ศึกษาหน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเอกสารสำคัญสำหรับครูผู้สอนที่จะนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ ให้ทราบถึงแนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ในการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน ซึ่งจะช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับขอบเขต เนื้อหา และแผนการจัดการเรียนรู้ ในแต่ละหน่วย การเรียนรู้ ดังนี้

3.1 หน่วยการเรียนรู้ กำหนดตามโครงสร้างของคำอธิบายรายวิชา อ23101รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละหน่วยการเรียนรู้ได้กำหนดกิจกรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนมีองค์ประกอบหลักเหมือนกัน คือ ชื่อแผนสาระสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล

3.3 แผนการจัดการเรียนมีลักษณะสำเร็จรูป โดยกำหนดสิ่งที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนไว้อย่างครบถ้วน ชัดเจนทั้งจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อและแหล่งเรียนรู้ เวลาที่ใช้ และการวัดประเมินผล ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจ จัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ และดำเนินการปฏิบัติการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

3.4 แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนเป็นการเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมอย่างทั่วถึง เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation)

2) ชั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) 3) ชั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding) และ 4) ชั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)

4. การเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เช่น การเตรียมตัวของผู้สอน และการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ดังนี้

4.1 ด้านผู้สอน

เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะขับเคลื่อนกิจกรรมต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบให้เป็นไปอย่างราบรื่น และดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน ดังนั้น การสอนที่จะเสริมสร้างทักษะการสื่อสารให้กับผู้เรียนได้ ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อม โดยศึกษาเรื่องที่จะสอนให้เข้าใจ ทั้งด้านเนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แนวทางการวัดและประเมิน และสามารถให้ความช่วยเหลือ แนะนำ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

4.2 ด้านผู้เรียน

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผู้สอนควรพิจารณาความพร้อมในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ซึ่งภายในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละแผนได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรม ซึ่งครูผู้สอนสามารถใช้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ตามความเหมาะสม หรืออาจจัดเนื้อหาที่ตรงกับความสนใจของนักเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากผู้เรียนต้องเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทั้งแบบคู่และเป็นกลุ่ม

4.3 ด้านเนื้อหา

เนื้อหาสาระในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นการสังเคราะห์มาจากเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร และเนื้อหาตามกรอบมาตรฐานความสามารถมาตรฐานทางภาษาทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือระดับ A 2 ที่เป็นบริบท และสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะได้นำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน

4.4 ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้

เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้เน้นการฝึกฝนความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู เพื่อน โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในรูปแบบที่หลากหลาย ดังนั้นผู้สอนควรมีการจัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ ที่เพียงพอและเหมาะสมให้กับผู้เรียน ตลอดจนถึงจัด

สภาพแวดล้อมภายในนอกสถานศึกษาที่เอื้ออำนวยต่อการประยุกต์ใช้ภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มา เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

4.5 การจัดเตรียมเครื่องมือสำหรับวัดและประเมินผล

โดยมีเครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ ทักษะ การฟัง-พูด และ การอ่าน-เขียน ทั้งนี้ผู้สอนควรศึกษาให้เข้าใจถึงวิธีการใช้แบบทดสอบ เกณฑ์การให้ คะแนน อย่างละเอียด และจัดเตรียมแบบทดสอบให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน

5. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

เมื่อศึกษาและเตรียมสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ไว้พร้อมแล้ว จึงดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

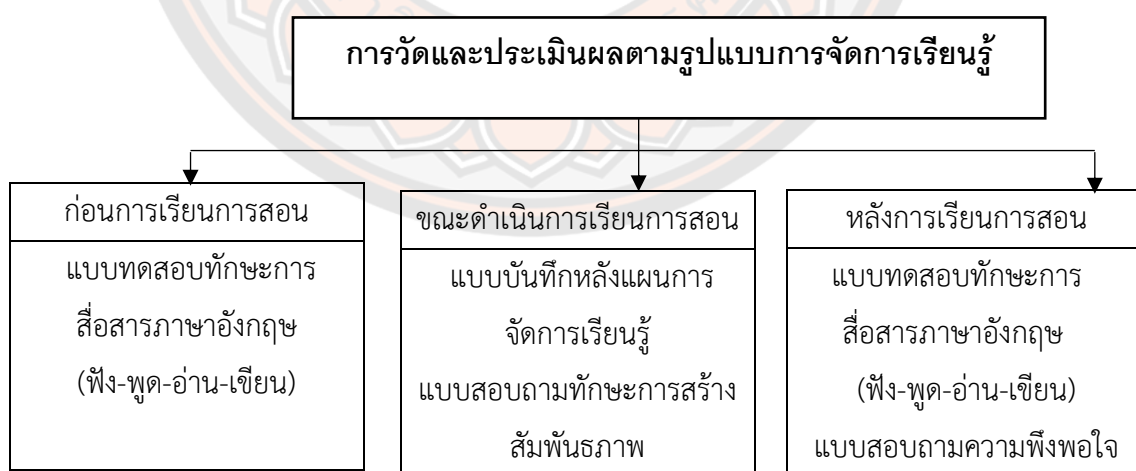
5.1 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แล้วบันทึกคะแนนไว้

5.2 ดำเนินการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้จนครบ 2 แผน

5.3 ทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แล้วบันทึกคะแนนไว้เพื่อนำมาเปรียบเทียบกันในภายหลัง

6. การวัดและประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เพื่อให้เข้าใจในการวัดและประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังที่ได้กล่าวถึงใน เอกสารประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และในแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน จึงขอนำเสนอภาพรวมของการวัดและประเมินผล ดังนี้

แสดงการวัดและประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

จากภาพการวัดและประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ กำหนดไว้ 3 ระยะ คือ ก่อนการเรียนการสอน ขณะดำเนินการเรียนการสอน และหลังการเรียนการสอน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

6.1 ก่อนการเรียนการสอน ทำการทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ด้านการพูด เป็นการสอบปฏิบัติ จำนวน 1 ข้อ ด้านการอ่าน เป็นข้อสอบปรนัย มี 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ด้านการเขียน เป็นแบบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ

6.2 ขณะดำเนินการเรียนการสอน ศึกษาทักษะการสร้างสัมพันธภาพของผู้เรียน ตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 4 ขั้นตอน แล้วบันทึกผลลงในแบบสอบถามการสร้างสัมพันธภาพ และบันทึกปัญหาและอุปสรรคในแบบบันทึกผลหลังแผนการจัดการเรียนรู้

6.3 ภายหลังจากการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลภายหลังจากการเรียนการสอนนี้ จะดำเนินการเหมือนกับการวัดและประเมินผลก่อนการเรียนการสอน ดังที่เสนอไว้ เมื่อทำการทดสอบครบทุกอย่างตามที่กำหนดไว้แล้ว จึงนำผลที่ได้ทั้งก่อนและหลังเรียนมาคิดคะแนนหาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาว่าคะแนนหลังเรียนพัฒนาขึ้นหรือไม่

คำอธิบายรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 23101

จำนวน 60 ชั่วโมง จำนวน 3 ชั่วโมง / สัปดาห์

สาระการเรียนรู้ (พื้นฐาน)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.5 หน่วยกิต

การสนทนากันในสถานการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการทักทาย การกล่าวลา การซักถามข้อมูลคู่สนทนา คำและประโยคสั้น ๆ ที่กล่าวซ้ำ ๆ และชัดเจน และจับใจความประกาศหรือข้อความง่าย ๆ สั้น ๆ การโต้ตอบ ถามคำถาม ขอให้พูดซ้ำ และขอความช่วยเหลือ ถามคำถามส่วนตัวง่าย ๆ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับที่อยู่ของบุคคลที่รู้จัก ชื่อของโดยการพูดและใช้ท่าทางประกอบ สนทนาเรื่องชีวิตประจำวัน อ่านเรื่องสั้น และสัญลักษณ์เกี่ยวกับคำ วลี และประโยคง่าย ๆ ที่ปรากฏบนป้าย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แบบฟอร์มและการให้ข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล คำแนะนำง่าย ๆ ที่คุ้นเคยที่มีหรือไม่มีรูปภาพประกอบ ข้อความสั้น ๆ ที่ปรากฏในสถานการณ์ประจำวัน เขียนประโยคเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว การบอกความรู้สึก และที่อยู่อาศัย การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม การแสดงความขอบคุณ และยกย่องชมเชย และการแสดงความคิดเห็น การให้คำแนะนำ คำสั่ง การแสดงเงื่อนไขต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนที่ถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมท้องถิ่น และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ค้นคว้ารวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา ใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกลอยจากแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ นักเรียนที่เก่งกว่าจะคอยช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อนกว่า โดยเนื้อหาที่จัดขึ้นเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายกับผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ก่อให้เกิดสมรรถนะความต้องการของหลักสูตร

เพื่อให้นักเรียน เป็นผู้มีความรู้คุณลักษณะอันพึงประสงค์ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ อนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม สืบสานศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ชุมชนร่วมพัฒนา ยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ตัวชี้วัด:

มฐ ต1.1 ม. 3/1 - 4

มฐ ต1.2 ม. 3/1 - 5

มฐ ต1.3 ม. 3/1 - 3

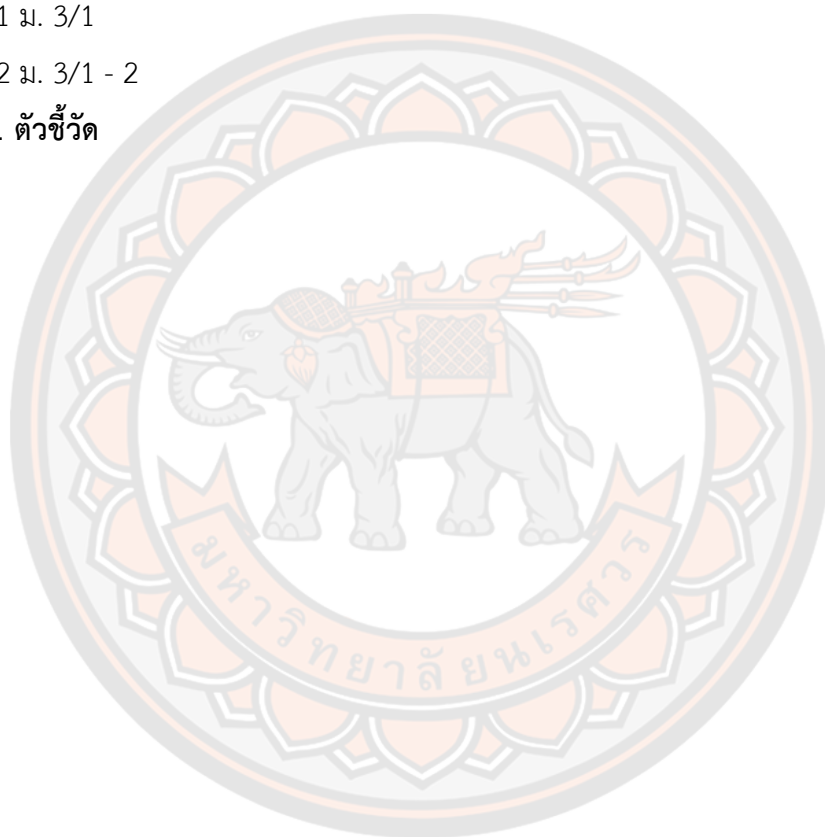
มฐ ต2.1 ม. 3/1 - 3

มฐ ต2.2 ม. 3/1 - 2

มฐ ต3.1 ม. 3/1

มฐ ต4.1 ม. 3/1

มฐ ต4.2 ม. 3/1 - 2

รวม 21 ตัวชี้วัด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Let's Eat

รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ23101

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

หน่วยที่ 1 Food and Drinks

เวลา 8 ชั่วโมง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

มาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ต.1.1 ม. 3/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด ต 1.2 ม.3/2 ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบายอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด ต.1.3 ม. 3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด ต 2.1 ม.3/1 ใช้ภาษา น้ำเสียงและกิริยาท่าทาง เหมาะสมกับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัด ต 2.1 ม.3/2 อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัดตามเกณฑ์ของกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) ระดับ A2

สามารถเข้าใจข้อมูลและคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับครอบครัว ผู้คน บ้าน งาน และงานอดิเรก

สาระสำคัญ

- ❖ การใช้ภาษาในการสื่อสารเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม
- ❖ การอ่านข้อความในเมนูอาหาร/เครื่องดื่ม
- ❖ การเขียนบรรยายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มที่ชอบและไม่ชอบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อจบบทเรียนนี้แล้ว นักเรียนสามารถ

ด้านความรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มได้
2. นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลและคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับการซื้ออาหารและเครื่องดื่มได้

ด้านทักษะ/กระบวนการ

1. นักเรียนสามารถฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้ออาหารและเครื่องดื่มได้
2. นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเกี่ยวกับการซื้ออาหารและเครื่องดื่มได้
3. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มที่ชอบและไม่ชอบใช้ภาษา

ง่าย ๆ ได้

4. นักเรียนสามารถอ่านข้อมูลและสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. นักเรียนมีความใฝ่เรียนรู้
2. นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการทำงาน

สาระการเรียนรู้

ด้านเนื้อหาสาระ องค์ความรู้

1. การสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. รูปแบบของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสื่อสารเกี่ยวกับอาหารและ

เครื่องดื่ม

ด้านทักษะกระบวนการ

1. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. กระบวนการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพ

ด้านเจตคติ

1. รักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

Language Function:

1. Vocabulary: butter, cereal, ketchup, mayonnaise, olive, yogurt
2. Talking about quantities, Count / Non-Count Nouns
3. Asking and answering about food and drinks
4. Reading text and non-text information
5. Writing short story about food and drinks

กิจกรรมการเรียนรู้

การฟัง-การพูด

(ชั่วโมงที่ 1-2)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5 คน ครูใช้เวลา 3 นาที ให้แต่ละกลุ่มเขียนรายการสิ่งของที่หาซื้อได้ที่ซูเปอร์มาร์เก็ต กลุ่มใดเขียนได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มเขียนรายการทั้งหมดบนกระดาน และตรวจสอบคำศัพท์ที่เขียน

2. ครูให้นักเรียนดูภาพในใบความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมด้านอาหารคือ การกิน Pizza และให้นักเรียนบอกว่าเห็นอะไรในภาพบ้าง โดยออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับพิซซ่าที่ปรากฏอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมคนละ 1 คำ ครูถามคำถามนักเรียน ดังนี้

Who are the people?

Where are they?

What are they doing?

3. ครูให้นักเรียนฟังคำบรรยายภาพที่ซูเปอร์มาร์เก็ต โดยครูเปิดซีดีบันทึกเสียง CD 1 Track 1 ให้นักเรียนฟังและชี้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับพิซซ่าที่ได้ยิน

4. ครูเปิดซีดีบันทึกเสียง CD 1 Track 1 อีกครั้ง ให้นักเรียนฟังและออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับพิซซ่า เพื่อให้นักเรียนตรวจสอบคำศัพท์ตามหมายเลขที่กำหนด

5. ครูให้นักเรียนดูคำถามในใบความรู้ เรื่อง What Are the Ingredients? ครูอธิบายคำศัพท์ ingredients ว่า หมายถึง ส่วนผสมในการประกอบอาหาร ครูถามคำถาม What are the ingredients in pizza? ให้นักเรียนตอบตามความรู้เดิมของนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction)

1. ครูเปิดซีดีบันทึกเสียง CD 1 Track 1 ให้นักเรียนชี้สิ่งที่ได้ยินจากซีดีบันทึกเสียง

2. ครูเปิดซีดีบันทึกเสียง CD 1 Track 1 อีกครั้ง ครูหยุดซีดีเมื่อจบแต่ละประโยคในบทสนทนา

3. ครูกระตุ้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการฟังในใบกิจกรรมที่ 1 ด้วยการปฏิสัมพันธ์กัน (Interaction) โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการใช้ทักษะทางภาษา นักเรียนศึกษาข้อความจากแบบฝึกหัดในใบกิจกรรมที่ 1 สอบถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อหาคำตอบ

4. ครูเฉลยคำตอบให้นักเรียนฟัง

5. ครูแจก Script บทสนทนา เรื่อง What are the ingredients in pizza?

6. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านอาหารคือ การกิน Pizza และคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับพิซซ่า

7. ครูมอบหมายให้นักเรียนทำการบ้านเรื่อง Count / Non-Count Nouns ในใบกิจกรรมที่ 2 (คำนามนับได้และคำนามนับไม่ได้)

(ชั่วโมงที่ 3-4)

ขั้นตอนที่ 3 ชั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)

1. นักเรียนจับคู่พูดสนทนาตามแบบอย่างประโยค โดยนักเรียนที่พูดบทสนทนาได้คล่องแคล่วกว่าจับคู่กับเพื่อนที่ยังพูดบทสนทนาได้ไม่คล่องแคล่ว ซึ่งครูได้แจก Script บทสนทนา เรื่อง What are the ingredients in pizza? หลังจากนั้นนักเรียนเริ่มฝึกการสนทนาด้วยการปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

2. นักเรียนฝึกการออกเสียงจากบทสนทนา โดยนักเรียนที่พูดและได้ตอบการสนทนาได้คล่องแคล่วกว่าจะช่วยฝึกเพื่อนที่พูดและได้ตอบการสนทนาอย่างไม่คล่อง

3. นักเรียนร่วมกันฝึกออกเสียงพูดบทสนทนาจาก Script และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องการออกเสียง และพูดสนทนาภายในกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 4 ชั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)

1. ครูแจกใบกิจกรรมที่ 3 Making a dialogue (Food and drinks) ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมของอาหารและเครื่องดื่ม ให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มจับฉลากเลือกหัวข้อ ประกอบด้วย วัฒนธรรมการกินแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger) วัฒนธรรมการกินแซนวิช (Sandwich) วัฒนธรรมการกินไก่งวง (Turkey) วัฒนธรรมการกินแอปเปิลพาย (Apple pie) และศึกษารายละเอียดในใบกิจกรรมที่ 3

2. นักเรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มและสร้างบทสนทนาตามหัวข้อที่กลุ่มจับฉลากได้ โดยดูตัวอย่างจากเรื่อง What are the ingredients in pizza? และดูตัวอย่างประโยคและบทสนทนาที่เป็น Guide Line (ที่แนบมาพร้อมกับบทสนทนา) โดยครูช่วยตรวจสอบความถูกต้องของบทสนทนา และให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการสนทนาที่สร้างขึ้น

3. ครูเดินตรวจสอบการฝึกปฏิบัติการสนทนาของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพของนักเรียนไปด้วย

4. นักเรียนตัวแทนออกมานำเสนอผลงาน (บทสนทนาที่สร้างขึ้น) หน้าชั้นเรียน โดยจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ จากหัวข้อที่นักเรียนเลือกเกี่ยวกับ วัฒนธรรมการกินแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger) วัฒนธรรมการกินแซนวิช (Sandwich) วัฒนธรรมการกินไก่งวง (Turkey) วัฒนธรรมการกินแอปเปิลพาย (Apple pie) โดยครูอธิบายเกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด (Rubric Score) ให้นักเรียนฟังก่อนนำเสนอ

5. ครูประเมินผลการนำเสนอผลงานกลุ่ม

การอ่าน-การเขียน

(ชั่วโมงที่ 5-6)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนกลุ่มเดิมเนื่องจากมีกิจกรรมที่ใช้เนื้อหาจากกิจกรรมฟัง-พูดของกลุ่มเดิม
2. ครูนำเสนอเนื้อหาที่ใช้ในกิจกรรมอ่าน-เขียน เรื่อง Fruits from Asia (วัฒนธรรมการกินผลไม้ของทวีปเอเชีย) ซึ่งนักเรียนต้องระบุใจความสำคัญและรายละเอียดสนับสนุนจากบทอ่านได้
3. ครูให้นักเรียนดูภาพผลไม้ 2 ชนิด ในใบกิจกรรม 4 และให้นักเรียนเดาว่าจะได้อ่าน บทอ่านเกี่ยวกับผลไม้ และเนื้อหาอะไรบ้าง
4. ครูให้นักเรียนช่วยกันระดมความคิด บอกชื่อผลไม้ให้ได้มากที่สุด ครูเขียนชื่อผลไม้ที่นักเรียนบอกบนกระดาน
5. ครูอ่านคำถาม What do you know about the two fruits in the pictures?
6. ครูให้นักเรียนตอบคำถาม และครูเขียนคำตอบของนักเรียนบนกระดาน
7. ครูและนักเรียนช่วยกันแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับผลไม้ที่ปลูกในท้องถิ่นของนักเรียนเอง ได้แก่ ส้มโอท่าซ้อย (Tha Khoi pomelo)

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction)

1. นักเรียนช่วยกันอ่านบทอ่านแบบกวาดสายตา เพื่อหาข้อมูลเฉพาะ เรื่อง Fruits from Asia ด้วย การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับสมาชิกภายในกลุ่ม เพื่อฝึกวิธีการอ่านเพื่อหาใจความสำคัญ วิเคราะห์ สรุปความ และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน และเขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่าน
2. ครูให้นักเรียนดูตารางในกิจกรรม About the Reading ในใบกิจกรรมที่ 5 และอ่านบทอ่าน เพื่อนำคำตอบมาเติมลงในตาราง
3. นักเรียนในกลุ่มช่วยกันหาคำตอบมาเติมลงในตาราง
4. ครูและเพื่อนนักเรียนที่อ่านบทอ่านแล้วเข้าใจมากกว่าคอยช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านทักษะการอ่าน

(ชั่วโมงที่ 7-8)**ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการเสริมศักยภาพ (Scaffolding)**

1. นักเรียนทบทวนเรื่องที่อ่านอีกครั้งหนึ่ง และช่วยกันตอบประเด็นที่จะใช้ตอบคำถามในใบกิจกรรมที่ 4 โดยนักเรียนที่อ่านแล้วเข้าใจมากกว่าอธิบายให้เพื่อนฟัง และเพื่อนที่อ่านยังไม่ค่อยเข้าใจ ค่อย ๆ ฝึกเขียนคำตอบแบบสั้น ๆ แต่ละข้อ
2. ครูคอยเดินตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียน และให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางภาษา พร้อมทั้งสอบถามทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพของนักเรียนระหว่างการเรียนรู้
3. นักเรียนตัวแทนกลุ่มนำเสนอการสรุปใจความสำคัญ
4. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียนเรื่อง Fruits from Asia
5. ครูมอบหมายให้นักเรียนทำการบ้านเรื่องการใช้คำศัพท์ Vocabulary (ใบกิจกรรมที่ 6)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Production)

1. ครูแจกใบกิจกรรมที่ 7 เรื่อง Summary Writing Form ซึ่งเป็นแบบฟอร์มเพื่อเขียนสรุปความจากเรื่อง Fruits from Asia
2. ครูให้นักเรียนอ่านรายละเอียดจากเนื้อหาอีกครั้งแล้วเขียนสรุปความผ่านการฝึกปฏิบัติการเขียนแบบ Free Writing สรุปความตามขั้นตอนในใบกิจกรรมที่ 7
3. ครูเดินตรวจสอบการปฏิบัติการเขียนสรุปความของแต่ละกลุ่ม
4. นักเรียนตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอการสรุปใจความสำคัญ หน้าชั้นเรียน โดยครูอธิบายเกณฑ์ การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการเขียน (Rubric Score) ให้นักเรียนฟังก่อนนำเสนอ (จำนวน 6 กลุ่ม)
5. ครูประเมินผลการนำเสนอผลงานการอ่านและการเขียนของนักเรียน
6. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาที่เรียนจากการเขียนสรุปความแบบ Free Writing เรื่อง Fruits from Asia โดยให้ได้ข้อสรุปว่า ผลไม้จากทวีปเอเชียตามใบกิจกรรมที่ 5 ได้แก่ กีวี (Kiwi) และ มังคุด (Mangosteen) มีถิ่นกำเนิดในทวีปเอเชีย โดยใช้ประเด็นคำถามเพื่อนำไปสู่ข้อสรุป ดังนี้
 - Where does it grow?
(คำตอบ-- Kiwi fruit is from Chania and mangosteen is from Southeast Asia.)
 - What does it taste like?
(คำตอบ-- Kiwi tastes like a combination of a strawberry, a melon, and a banana and mangosteen Tastes like a combination of strawberry and peach, and it is sweet and sour.)

- Why is it healthy?

(คำตอบ —Kiwi is good for colds, asthma, reduce the fats in one's blood and coughs. The skin of mangosteen is used to treat infections, reduce pain, and control fever, rind is also good for stomach problem and powder from the dried fruit is used for skin diseases.)

การวัดและการประเมินผล

1. การฟังบทสนทนาและตอบคำถามจากแบบฝึกหัด
2. การสนทนาผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ เรื่อง วัฒนธรรมการกินแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger) วัฒนธรรมการกินแซนวิช (Sandwich) วัฒนธรรมการกินไก่งวง (Turkey) วัฒนธรรมการกินแอปเปิลพาย (Apple pie)
3. การทำแบบฝึกหัดเรื่อง Count / Non-Count Nouns
4. การอ่านสรุปใจความสำคัญ เรื่อง Fruits from Asia
5. การทำแบบฝึกหัดการใช้คำศัพท์ Vocabulary เรื่อง Fruits from Asia
6. การนำเสนอการเขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่าน เรื่อง Fruits from Asia

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่อง What Are the Ingredients?
2. เครื่องเล่น Audio CD เรื่อง What are the ingredients in pizza?
3. ใบความรู้ เรื่อง Fruits from Asia
4. ใบกิจกรรมที่ 1-7

การบันทึกการจัดการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

1.1 ด้านแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วน เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมการกินอาหารของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นเจ้าของภาษา และวัฒนธรรมในเรื่องการกินผลไม้ของทวีปเอเชีย

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ และโดดเด่นในเรื่องของการนำแนวคิด Scaffolding มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยที่เพื่อนนักเรียนที่มีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนมากกว่าจะคอยช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหา ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ไม่เครียดไปกับบทเรียน

1.2 ด้านพฤติกรรมครู

ครูมีบทบาทในการชี้แนะและช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการใช้ทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งในขณะที่ทำการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนที่มีข้อผิดพลาดทางภาษา ครูจะเข้าไปช่วยเหลือทันที

1.3 ด้านพฤติกรรมนักเรียน

นักเรียนที่มีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนมากกว่าจะคอยช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อหา

นักเรียนจำนวน 10 คน ยังไม่ค่อยกล้าแสดงออกในการพูดบทสนทนา เนื่องจากกลัวพูดผิดหลักไวยากรณ์ ทำให้เพื่อนที่พูดบทสนทนาได้คล่องกว่าคอยช่วยเหลือเพื่อน

2. ปัญหาและอุปสรรค

นักเรียนจำนวน 8 คน จำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในบทอ่าน เรื่อง Fruits from Asia ไม่ได้ ได้แก่ คำว่า oval, fuzzy, tiny, seed, nutrient, cough, disease

นักเรียนจำนวน 10 คน ยังไม่เข้าใจในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ เรื่องการใช้ Non-Count Nouns ทำให้มีการเขียนผิดหลักไวยากรณ์

3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

ครูควรใช้สื่อคำศัพท์ประกอบภาพ เพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาพของคำศัพท์นั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน

ให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ไวยากรณ์บ่อย ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเคยชินและมอบหมายให้นักเรียนที่มีความเข้าใจในไวยากรณ์มากกว่าคอยอธิบายให้เพื่อนฟัง

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวณัฐสิริ เดชาดิวงค์ ณ อรุณยา)

ใบความรู้ที่ 1

What are the ingredients?

What Are the Ingredients?

A: What do you need to make pizza?

B: I need some flour, a few tomatoes, a little olive oil, and some cheese.

A: How much cheese?

B: Lots of cheese.

Script

What are the ingredients in pizza?

- Attendant:** Fabio's Pizza, the tastiest pizzas in town.
How can I help you?
- Emma:** I'd like to order a pizza.
- Attendant:** Large, medium, or small?
- Emma:** Large, please. What kind do you have?
- Attendant:** Cheese, sausage, pepperoni, spinach, broccoli, vegetarian.
- Emma:** Vegetarian, please.
- Attendant:** Do you want anything to drink?
- Emma:** No, thank you. How much is that?
- Attendant:** Sixteen dollars, with delivery included. What's your name and address?
- Emma:** Emma Lambert. Sixty-five Walnut Street. How long is it going to take?
- Attendant:** About thirty minutes.

ใบกิจกรรมที่ 1

What are the ingredients in pizza?

Direction: Listen to the telephone conversation, and write *true* or *false*.

1.The pizza is going to take forty minutes to arrive.
2. The address is sixty-five Walnut Street.
3. The large pizza costs sixteen dollars plus an extra
delivery charge.
4. She doesn't order any soda.
5. Emma wants the small pizza.
6. Fabio's has only cheese pizza.

ใบความรู้ที่ 2

Count / Non-Count Nouns

Grammar

Count / Non-Count Nouns

Count nouns can be counted. They have plural forms. Use *a/an* with singular count nouns.

an egg / eggs a tomato / tomatoes an onion / onions a banana / bananas

There is **an egg** on the table. There are **two eggs** on the table.

Non-count nouns cannot be counted. They do not have plural forms.

juice, milk, sugar, flour, rice, salt, cheese, butter, oil, coffee, etc.

There is **flour** on the table.

Expressions of Quantity

Use *some* or *any* for count or non-count nouns. Use *any* in questions and negative statements.

There are **some** eggs in the refrigerator. There aren't **any** eggs in the refrigerator.

There's **some** milk in the refrigerator. There isn't **any** milk in the refrigerator.

Are there **any** eggs in the refrigerator? Yes, there are **some**. / No, there aren't **any**.

Is there **any** milk in the refrigerator? Yes, there is **some**. / No, there isn't **any**.

Note: Use *some* for offers: Do you want **some** coffee?

a few, a little, a lot

Count	Non-Count
How many eggs are there? There are a few eggs. There are a lot of eggs.	How much milk is there? There's a little milk. There's a lot of milk.

Note: Use *How many* for count nouns. Use *How much* for non-count nouns.

Use *a few* for count nouns. Use *a little* for non-count nouns.

ใบกิจกรรมที่ 2
Count / Non-Count

Direction I: Add *a* or *an* where necessary.

1. tomatoes	6. sugar
2. cookie	7. orange
3. egg	8. bottle of soda
4. carton of milk	9. olive
5. teabag	10. rice

Direction II: Fill in the blank with *some* or *any*.

1. There're.....chicken in the refrigerator for you.
2. Is there.....sugar in the fruit salad?
3. There aren't.....cookies left.
4. Would you like.....juice with your sandwich?
5. I don't have.....money on me for groceries.

Name.....No.....

ใบกิจกรรมที่ 3
Making a dialogue

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Name.....No...

ใบกิจกรรมที่ 4

Reading

What do you know about the two fruits in the pictures?

Fruits from Asia

The kiwi fruit is originally from China. The small oval-shaped fruit gets its name from the native bird of New Zealand, the kiwi. Both the fruit and bird have fuzzy brown skin. Inside, the fruit is bright green with tiny black seeds. It tastes like a combination of a strawberry, a melon, and a banana.

But the kiwi is much more than an exotic fruit. According to recent studies, the kiwi has the most nutrients of all fruits. It is an excellent source of vitamin C, and it is good for colds and asthma. Studies show that kiwi can help children with breathing problems and coughs. Kiwis also help reduce the fats in one's blood, and so they help keep the heart healthy.

The mangosteen is native to Southeast Asia. On the outside, the fruit is a reddish purple color and has a small green crown near the stem. The fruit is white on the inside. The mangosteen tastes like a combination of strawberry and peach, and it is sweet and sour.

The people of Southeast Asia use the mangosteen for medicinal purposes. The skin is used to treat infections, reduce pain, and control fever. A tea made from the rind is also good for stomach problems. Powder from the dried fruit is used for skin diseases. It's not surprising people in Thailand call it the "Queen of Fruits."

ใบกิจกรรมที่ 5
About Reading: Fruits from

Direction: Complete the information.

	kiwi	Mangosteen
looks/appearance		
taste		
good for...		

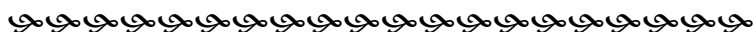
Name.....No.....

ใบกิจกรรมที่ 6

Vocabulary: Fruits from Asia

Direction: Find out the meaning of the words.

	Vocabulary	Pronunciation	Meaning
1	originally		
2	oval-shaped		
3	native		
4	fuzzy		
5	bright		
6	seeds		
7	combination		
8	exotic		
9	nutrients		
10	asthma		
11	healthy		
12	reddish		
13	medicinal		
14	infections		
15	diseases		

Name.....No.....

ใบกิจกรรมที่ 7
Summary Writing : Fruits from Asia

Name.....No.....